

Библиотека ♥ Любовь и Съдба ♥

Сандра Браун

БЯГСТВО

САНДРА БРАУН БЯГСТВО

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Двама уплашени млади влюбени, превърнати в уплашени до смърт бегълци; амбициозна репортерка, ненадейно попаднала в обсада; едно случайно престъпление, което никой не е замислял, но което превръща малкото градче Рохо Флетс в същинско буре с барут... В новия си роман „Бягство“ Сандра Браун демонстрира ненадминатото си умение да съчетае в една завладяваща история дълбоки чувства и остър сюжет.

ГЛАВА 1

— Току-що чух новините, по радиото в колата.

Тийл Маккой започна този телефонен разговор без излишни предисловия. Щом Гъли произнесе „ало“, тя направо атакува. Нямаше нужда от увод. По всяка вероятност бе очаквал тя да му се обади.

Но той все пак се направи, че не разбира.

— Ти ли си, Тийл? Как върви почивката? Почивката ѝ официално беше започнала тази сутрин, когато напусна Далас и се отправи на запад по междущатската магистрала номер 20. Кара по нея чак до Абилийн, където спря да посети чичо си, който вече пет години живееше там в старчески дом. В спомените ѝ чичо Пийт беше висок, едър мъж с непочтително чувство за хумор, който правеше чудни печени ребра и можеше да изрита топката далеч извън пределите на парка.

Днес двамата бяха обядвали рибено филе с консервиран английски грах и бяха изгледали един епизод от „Пътеводна светлина“. Тя го бе запитала дали може да направи нещо за него, например да напише писмо или да му купи списание. Той ѝ се бе усмихнал тъжно, бе ѝ благодарил, че е дошла, а после се бе приготвил за следобедния си сън и бе оставил на санитаря да му подпъхне одеялото под дюшека — също като на дете.

Излизайки от старческия дом, Тийл с благодарност бе вдъхнала палешия, скърцащ западнотексаски въздух с надеждата да изхвърли от дробовете си мириса на старост и примирение, с който бе пропит приютът. Облекчена остави зад гърба си семейното задължение, но се почувства виновна заради това облекчение. С усилие на волята отхвърли от себе си отчаянието и си напомни, че е тръгнала на почивка.

Лятото дори още не бе официално настъпило, но беше непривично топло за май. В старческия дом нямаше сянка, под която да паркира, затова колата ѝ така се бе сгорещила отвътре, че можеше

да пече сладкиши на таблото. Включи радиото, усили го до краен предел и намери станция, която не предаваше кълтри.

„Ще си прекарам чудесно. Почивката ще ми се отрази много хубаво. Ще се почувствам много по-добре, задето съм си я позволила.“ Повтаряше мислено тези думи като мантра, опитвайки се сама да се убеди в правотата им. Беше взела тази отпуската така, както се взема противно на вкус очистително.

От горещината магистралата изглеждаше като накъдрена и това вълнообразно движение я приспиваше. Караше, без да мисли. Умът ѝ се зарея нанякъде. Тийл едва долавяше долитащата от радиото музика.

Но когато дочу новините, подскочи като бодната на седалката. Веднага всичко запрепуска лудо — колата, пулсът ѝ, мислите ѝ.

На момента измъкна клетъчния телефон от огромната си кожена раница и набра директния номер на Гъли. Отклонявайки всякакви ненужни приказки, каза:

— Дай ми основните данни.

— Какво предават по радиото?

— Днес сутринта един гимназист във форт Уърт е отвлякъл дъщерята на Ръсел Денди.

— Това е основното — каза Гъли.

— Може и да е основното, но аз искам подробности.

— Ти си в отпуската, Тийл, забрави ли?

— Връщам се. В следващото предаване ще направя извънредно включване — тя хвърли поглед към часовника на таблото. — Ще бъда на летището към...

— Чакай, задръж малко. Къде точно се намираш?

— На около петдесет мили на запад от Абилийн.

— Хмм.

— Какво има, Гъли?

Дланите ѝ овлажняха. Почувства познатото трепване в стомаха, което се появяваше само когато бе по следите на някоя гореща история. Не можеше да сбърка този неповторим прилив на адреналин.

— Отиваш към Ейнджъл файър, нали?

— Точно така.

— Североизточната част на Ню Мексико... Да, точно там е — явно бе разгънал пред себе си някаква пътна карта, докато говореше с

нея. — Не, няма значение. Ти не искаш тази мисия, Тийл. Ще те отклони от пътя ти.

Дразнеше я и тя знаеше, че нарочно я дразни, но в този момент нямаше нищо против. Искаше да се добере до тази история. Отвлечането на дъщерята на Ръсел Денди беше голяма новина и обещавахе да стане още по-голяма, преди цялата работа да приключи.

— Не възразявам да направя едно отклонение. Кажи ми накъде да карам.

— Добре — склони той, — но само ако си сигурна.

— Сигурна съм.

— Хубаво тогава. Не особено далече по пътя ти следва отклонение към щатска магистрала 208. Тръгни на юг към Сант Анджели. В южната част на Сант Анджели ще пресечеш...

— Гъли, с колко приблизително ще се отклони от пътя си?

— Мислех, че не те интересува.

— Така е. Просто искам да знам. Горедолу.

— Добре, да видя. Ами... около триста мили.

— От Ейнджъл файър? — запита тя неуверено.

— Оттам, където си сега. Без да се смята останалият път до Ейнджъл файър.

— Пътешествие от триста мили?

— Само в едната посока.

Тя изпусна една дълга въздишка, но се погрижи той да не чуе.

— Казваш магистрала 208 на юг до Сант Анджели, а после?

Подпря волана с коляно, държейки телефона в лявата ръка, а с дясната започна да записва. Колата намали скоростта си, но мозъкът ѝ заработи на бързи обороти. Журналистическата тръпка имаше несравнимо по-висок октан от бензина в цилиндрите. Мислите за дълги приятни вечери, прекарани в люлеещ се стол на верандата, отстъпиха пред фонограмите и интервютата.

Всичко това обаче още не беше реалност. Липсваха ѝ съществени факти. Когато запита за тях, Гъли, дяволите да го вземат, се направи на ударен.

— Не сега, Тийл. Затънал съм в работа до гуша, а ти имаш още много мили път. Докато стигнеш там, където отиваш, ще разполагам с много повече информация.

Обезпокоена и извънредно ядосана, задето така се скъпи на подробностите, тя запита:

— Добре де, как се казва градът?

— Хера.

Магистралите бяха прави като стрела, обградени от двете страни с безкрайни прерии, по които тук-там се забелязваха стада добитък, преживящи по напояваните пасища. Безоблачният хоризонт очертаваше силуетите на петролните кули. От време на време по някой изсъхнал пустинен бурен се изтърколваше на пътя пред колата. След като отмина Сант Анджело, но пътя насреща ѝ почти не се мяркаха други коли.

„Странно, помисли Тийл, как се развиват нещата, докато човек пътува.“

В други обстоятелства тя щеше да вземе самолета до Ню Мексико. Но преди няколко дни реши да иде дотам с кола, не само за да посети чичо Пийт по пътя, но и да настрои ума си на отпускарска вълна. Дългото шофиране по пътищата щеше да ѝ даде време да се освободи от напрежението, да се разкърши, да положи началото на почивката и релаксацията още, преди да е стигнала до планинския курорт, та когато стигне там, вече да е във ваканционно настроение.

У дома в Далас тя се движеше със скоростта на светкавица, винаги забързана, винаги гонейки крайни срокове. Тази сутрин, след като стигна западния край на форт Уърт и остави зад гърба си градската бъркотия, когато почивката се превърна в действителност, тя започна да предвкуша идиличните дни, които я очакваха. Беше се размечтала за прозрачни ромолящи потоци, свеж въздух и лениви утрини пред чаша кафе и забавно четиво.

Нямаше да има график, който да спазва, само часове за мързелуване, а този факт сам по себе си представляваше добродетел. Тийл Маккой изобщо не беше от хората, които ще се заемат показно да скучаят. Вече три пъти отлагаше тази почивка.

— Или ги взимай, или ги губиш — каза ѝ Гъли за почивните дни, които беше насъбрала.

Беше ѝ прочел дълга лекция как забележимо ще подобри не само работоспособността, а и изобщо здравословното си състояние, след

като си даде подобаващ отдих. Тъкмо той, човекът, който беше вземал пренебрежимо количество отпуски за последните четиридесет и няколко години — като се брои и седмицата, през която му махнаха жлъчния мехур.

Когато му го напомни, той се намръщи.

— Точно така. Да не искаш да станеш такова грозно, сбръчкано, покъртително изкопаемо като мене? — и хвана бика за рогата. — Почивката няма да пропилее шансовете ти. Като си дойдеш, пак ще има работа, колкото искаш.

Не ѝ убягна скритото значение на тази забележка. Ядосана, че така лесно е разгадал защо в действителност толкова се колебае дали да отиде в отпуска, независимо за колко време, тя неохотно се съгласи да си почине една седмица. Направи резервация, насрочи пътуването. Във всеки план обаче трябва да има и някакъв подвижен елемент.

Е, подвижният елемент беше налице — съобщението, че дъщерята на Ръсел Денди била отвлечена.

Тийл държеше лепкавата слушалка на телефонния автомат с върховете на палеца и показалеца, хванала само толкова от повърхността му, колкото беше абсолютно наложително.

— Добре, Гъли, пристигнах. Е, не съвсем. Всъщност се загувих.

Той се изкикоти.

— Толкова ли си развълнувана, че не можеш да гледаш къде караш, а?

— Е, не съм пропуснала някакъв кой знае колко вълнуващ град. Ти сам каза, няма го отбелязан на повечето карти.

Чувството ѝ за хумор се беше загубило заедно с усещанията в задните части. Вече от часове усещаше задника си съвсем схванат от седенето. Преди да говори с Гъли, беше спряла само веднъж, и то заради неотложна нужда. Беше гладна, жадна, уморена, схваната, изтръпнала и изобщо страшно отпаднала, защото часове наред, през по-голямата част от пътуването, бе карала срещу залязващото слънце. Радиото на колата беше загряло, понеже работеше непрекъснато. Един душ щеше да ѝ дойде като истинско спасение.

Въпросът на Гъли изобщо не повдигна духа ѝ:

— Как успя да се заблудиш?

— След като слънцето залезе, изгубих посоката. Откъдето и да погледнеш, виждаш все едно и също наоколо. Още повече пък в тъмното. Обаждам се от един магазин в град с около осемстотин двайсет и трима жители, както пише на табелката в началото му, и мисля, че търговската камара е надула цифрата в тяхна полза. Това е единствената осветена сграда на мили наоколо. Градът се казва Рохо не знам какво си.

— Флетс. Рохо Флетс.

Гъли, разбира се, знаеше цялото име на това затънтено селище. Може би му беше известно и как се казва кметът. Гъли знаеше всичко. Беше подвижна енциклопедия. Трупаше информация така, както ръководителите на студентски организации трупат телефони на състуденти.

Телевизионният канал, където работеше Тийл, си имаше директор на новините, но носителят на тази титла направляваше работата от застлания си с килими кабинет и беше по-скоро регистратор и администратор, отколкото действащ шеф.

Човекът от предната линия, онзи, който се разправяше директно с репортерите, авторите, фотографите и редакторите, който координираше граfiците, изслушваше съзливите истории и опираше пешкира, когато се наложи, беше Гъли, главният редактор.

Работеше в канала още откакто бе започнал да предава в началото на петдесетте години, и бе заявил, че ще го изнесат оттам с краката напред. Щеше да умре, преди да се пенсионира. Работният му ден беше шестнайсет часа, а когато не работеше, това му даваше повод да се оплаква. Речникът му беше цветист и изпълнен с безброй метафори, непрекъснато редеше жалби по отминалите славни дни на електронната журналистика и явно нямаше никакъв живот извън нюзрума. Малкото му име беше Ярбъро, но това го знаеха само малцина смъртни. Всички други го познаваха просто като Гъли.

— Ще ми кажеш ли най-после каква е тая тайнствена задача?

Не можеше толкова лесно да го изкара от равновесие.

— Какво стана с плановете ти за почивка?

— Нищо. Още съм си на почивка.

— Тъхъ.

— Разбира се, че съм! Не съм се отказала от отпуската. Само отлагам началото ѝ, това е.

— Какво ще каже новото гадже?

— Казах ти хиляди пъти, няма ново гадже.

Той се засмя с флегматичния смях на човек, който пали цигара от цигара, с което искаше да ѝ каже, че знае, че тя го лъже, и че той е наясно с това.

— Взе ли си бележника?

— Тъ... да.

Каквито и микроби да се въдеха по телефонната слушалка, явно вече ѝ се бяха лепнали. Примирена, тя притисна слушалката към рамото си и я задържа с буза, докато извади бележника и химикалката от раницата и ги сложи на тясната металическа поставка под монтирания на стената телефон.

— Давай.

— Името на момчето е Роналд Дейвисън — започна Гъли.

— Това и аз го чух по радиото.

— Викат му Рони. Последна година, като момичето на Денди. Няма да завърши с пълно отличие, но има добър успех. Никога не е имал неприятности, до днес. След като излязъл от стаята си тази сутрин, потеглил от паркинга за студенти с пикапа си „Тойота“. Карала го под прицел Сабра Денди.

— Чедото на Ръсел Денди.

— Единственото.

— ФБР гони ли ги?

— ФБР. Тексаските рейнджъри. И който още се сетиш. Всичко, дето носи значка, им е тръгнало по петите. Пълна лудница. Всеки иска правосъдие, и то незабавно.

Тийл прехвърли за миг през ума си развитието на цялата история. Малкото коридорче, където беше инсталиран телефонът, водеше към тоалетните. На вратата на едната от тях беше нарисувана със синя боя каубойка с плисирана пола. На другата вероятно се мъдреше рисунката на каубой с кожени гащи и огромна шапка, завихрил ласо над главата си.

Поглеждайки към магазина, Тийл видя да влиза един съвсем истински каубой. Висок, строен, с нахлупена ниско каубойска шапка. Кимна на касиерката с неприятно охрава, рошава и изтощена от студеното къдрене коса.

По-близо до Тийл бяха двама възрастни съпрузи, които ровеха за сувенири, явно без да бързат да се върнат към своето унибаго. Поне така предположи тя, — че унибагото навън до бензиновите колонки е тяхно. Възрастната дама четеше с бифокалните си очила съставките на етикета на един буркан от лавицата. Тийл я чу да възкликва: „Конфитюр от люти чушки? Боже Господи!“

После двамата тръгнаха към Тийл, всеки отиваше в съответната тоалетна.

— Не се мотай, Гладис — каза мъжът. По белите му крака нямаше и следа от косъмче, изглеждаха смешни в торбестите камуфлажни бермуди и обувките с дебели подметки.

— Ти си гледай своята работа, аз ще си гледам моята — отвърна хапливо съпругата.

Минавайки край Тийл, тя направи физиономия, с която казваше „Мъжете мислят, че са много умни, но ние си знаем“. В други обстоятелства възрастната двойка щеше да се стори на Тийл симпатична и приятна. Но тя замислено четеше бележките, които беше нахвърлила буквално под диктовката на Гъли.

— Каза „карала под прицел“. Странен избор на думи, Гъли.

— Ти не можеш ли да пазиш тайна? — той многозначително сниши глас. — Ще ми се подпали задникът, ако това се разчуе преди следващите новини. Сега всички други радиостанции и вестници в щата ни гълтат прахоляка.

Косата на Тийл настръхна, както винаги, щом усетеше, че чува нещо, което друг репортер още не е чул, щом откриеше елемента, благодарение на който нейната история щеше да се отличава от всички други, когато изключителният ѝ репортаж можеше да ѝ спечели награда за журналистика или признанието на колегите. Или да ѝ гарантира заветното място в планираното предаване „На живо в девет“.

— На кого мога да кажа, Гъли? Наоколо има само един бивш каубой, който купува стечке „Будвайзер“, и една оперена бабка с мъжа си, явно от друг щат, така ми се стори от акцента им. А, и двама мексиканци, които не говорят английски.

Двамата мексиканци току-що бяха влезли в магазина. Дочу ги да си говорят на испански, докато им затопляха пакетирани буритос в микровълновата фурна.

Гъли каза:

— Линда...

— Линда ли? Тя ли получи историята?

— Ти си в отпуската, не помниш ли?

— Отпуската, която ме накара насилно да взема — взмути се Тийл.

Линда Харпър беше друга репортерка, безспорно добра в занаята и негласна съперничка на Тийл. Заболя я, че Гъли беше дал на Линда да направи репортаж за такава тлъста новина, която по право се падаше на нея. Поне на Тийл така ѝ се струваше.

— Искаш ли да довърша или не? — запита той със свадлив тон.

— Давай.

Възрастният мъж излезе от мъжката тоалетна. Стигна до края на коридора и спря там да чака жена си. За да убие времето, извади малка видеокамера от найлоновата торбичка с емблема на някаква авиолиния и започна да бърника нещо по нея.

Гъли продължи:

— Линда днес следобед интервюира най-добрата приятелка на Сабра Денди. Дръж се да не паднеш. Малката Денди била бременна от Рони Дейвисън. Влязла е в деветия месец. Досега са го крили.

— Майтапиш ли се? И семейство Денди не са знаели?

— Според приятелката никой не е знаел. Тоест до снощи. Децата снесли новината на родителите си и Ръсел Денди полудял.

Мисълта на Тийл препускаше, запълвайки белите петна.

— Значи не е никакво отвличане. Просто съвременни Ромео и Жулиета.

— Не бих казал.

— Само че...

— Само че точно това щях най-напред да си помисля. Така смята и най-близката приятелка и довереничка на Сабра Денди. Казва, че Рони Дейвисън бил луд по Сабра и нямало да даде косъм да падне от главата ѝ. Каза, че Ръсел Денди се борел против връзката им вече над една година. Никой не бил достатъчно добър за дъщеря му, били много млади, за да знаят какво искат, трябвало да завършат колежа и така нататък. Можеш да си представиш картината.

— Представям си я.

Лошото на картината беше там, че в нея беше Линда Харпър, а не Тийл Маккой. По дяволите! Ама и време намери да излиза в

отпуска!

— Връщам се тази нощ, Гъли.

— Не.

— Според мене си ме пратил тук на майната си, за да не мога да се върна.

— Не си права.

— Колко е отгук до Ел Пасо?

— Ел Пасо ли? Споменавал ли съм Ел Пасо?

— Или Сан Антонио. Което е по-близо. Мога да стигна дотам тази нощ и сутринта да се кача на самолет на Югозападните линии. Имаш ли под ръка разписанието им? Кога тръгва първият самолет за Далас?

— Тийл, чуй ме. Вече работим по тази история. Боб се занимава с прокарването на законите за преследване на хора. Линда интервюира приятелите, преподавателите и семействата. Стив на практика вече се пресели в имението на Денди, така че ще бъде там, ако се обадят за откуп, което не ми се вярва. И най-важното, тези хлапета най-вероятно ще се откажат, преди да успееш да се върнеш в Далас.

— И аз какво правя сега тук на другия край на света?

Възрастният мъж я изгледа любопитно през рамо.

— Слушай — изсъска Гъли. — Приятелката! Сабра й споменала преди няколко седмици, че двамата с Рони можело да се чупят в Мексико.

Омекнала, тъй като беше по-близо до мексиканската граница, отколкото до Далас, Тийл запита:

— Къде в Мексико?

— Не знае. Или не иска да каже. Линда дори това трябвало да й измъква с ченгел от устата. Не искала да предава доверието на Сабра. Но казала само това, че бащата на Рони — истинският му баща, понеже майка му има втори брак — съчувствал на патилата им. Преди известно време предложил да помогне, ако стане нужда. Сега наистина ще се почувстваш зле, задето ми се развика, само като ти кажа къде живее той.

— В Хера.

— Доволна ли си?

Тя трябваше да се извини, но не го направи. Гъли я разбра.

— Кой друг знае това?

— Никой. Но те със сигурност знаят. В наша полза е, че Хера е затънтено градче, далеч от отъпканите пътища.

— Разкажи ми — простена тя.

— Когато се разчуе, всички ще довтасат там веднага, дори с хеликоптери. Ти обаче имаш преднина.

— Гъли, обичам те! — възкликна тя развълнувана. — Кажй как да стигна дотам.

Възрастната жена излезе от дамската тоалетна и отиде при мъжа си. Скара му се, че си играе с камерата, и му нареди да я върне в торбата, преди да я е развалил.

— Ти пък сякаш си експерт по видеокамери — опъна се старецът.

— Поне си дадох труд да прочета книжката с упътвания. А ти не го направи.

Тийл запуши ухото си с пръст, за да чува Гъли по-добре.

— Как се казва бащата? Дейвисън, предполагам.

— Имам адреса и телефона му.

Тийл записа моментално информацията, още докато той диктуваше.

— Уреди ли ми среща с него?

— Работя по въпроса. Може да не иска да се показва пред камера.

— Ще го накарам да се съгласи — каза тя уверено.

— Пращам хеликоптер с оператор.

— Кип, ако е свободен.

— Ще се срещнете в Хера. Ти ще направиш интервюто утре сутринта, както сме се уговорили с Дейвисън. После можеш да си продължиш веселото прекарване.

— Освен ако не изникнат още истории.

— Тъхъ. Това е условието, Тийл — тя си го представи как упорито поклаща глава. — Ще си направиш твоето парче от историята, после заминаваш в Ейнджъл файър. Точка. Край на дискусията.

— Както кажеш.

Сега й беше лесно да се съгласи, а после можеше да спори с него, ако се наложи.

— Да видим... Излизаш от Рохо Флетс... — картата явно стоеше разтворена на бюрото му, защото само след секунди получи новите му

напътствия. — Няма да ти отнеме много време да стигнеш там. Нали не ти се спи?

Винаги щом беше по следите на някоя история, се чувстваше абсолютно будна. Проблемът беше да изключи мисълта и да легне да спи.

— Ще взема нещо с кофеин за из път.

— Обади ми се веднага щом пристигнеш. Запазил съм ти стая в единствения мотел. Няма как да го пропуснеш. Казаха ми, че от пътя се вижда на едни фарове разстояние — единственият наоколо. Ще те чакат да ти дадат ключа от стаята — и смени темата: — Новото гадже май ще се ядоса, а?

— За последен път ти казвам, Гъли, няма никакво ново гадже.

Тя затвори и набра друг номер — на новото си гадже.

Джоузеф Маркъс беше също такъв работохолик като нея. Трябваше да излети рано сутринта на другия ден, затова тя предположи, че ще работи до късно в офиса си, за да сложи нещата в ред, преди да се откъсне от работата за няколко дни. Беше права. Той вдигна служебния телефон още на второто позвъняване.

— Плащат ли ти за извънредната работа? — пошегува се тя.

— Тийл? Здравей! Радвам се, че се обади.

— Работното време е свършило. Страхувах се, че няма да вдигнеш.

— Рефлекс. Ти къде си?

— На майната си.

— Всичко наред ли е? Да нямаш никакви проблеми с колата, или...

— Не, всичко е наред. Имам няколко причини да ти се обадя. Първо, защото ми липсваш.

Трябваше да започне отнякъде. Да потвърди, че пътешествието продължава. Да го убеди, че е само отложено, а не отменено. Да го увери, че всичко е чудесно, а после да му съобщи за леката промяна в плановете им за романтично бягство.

— Нали се видяхме вчера вечерта.

— Но само за малко, а денят беше дълъг. Второ, обаждам се, за да ти припомня да си сложиш бански костюм в багажа. Горещата вана и фитнесът там са обществени.

Той помълча малко и каза:

— Наистина, добре е, че се обади, Тийл. Имах нужда да поговоря с тебе.

Нещо в интонацията му я накара да спре милото чуруликане. Тя млькна и зачака той да наруши мълчанието, което натежаваше помежду им.

— Можех днес да ти се обадя на клетъчния телефон, но това не е... фактически... Съжалявам, адски съжалявам. Дори не можеш да си представиш колко съжалявам.

Тийл се загледа в безбройните дупчици по металическия панел покрай телефона. Гледа толкова дълго, без да мигне, че дупчиците се сляха. Разсеяно се запита какво ли е искал да й каже.

— Страхувам се, че утре няма да мога да тръгна.

Беше затаила дъх. Сега го изпусна облекчено. Промяната на неговите планове снемаше част от вината й заради това, че самата тя трябваше да промени своите.

Но преди да успее да отговори, той продължи:

— Знам колко очакваше това пътуване. И аз го чаках — побърза да прибави.

— Нека да те улесня, Джоузеф. И тя призна с половин уста:

— Истината е, че се обаждам, за да ти кажа, че ми трябва още няколко дни, преди да отида в Ейнджъл файър. Затова нямам нищо против едно малко отлагане. Нали ще уредиш да се срещнем например в четвъртък вместо утре?

— Не разбираш какво искам да ти кажа, Тийл. Изобщо няма да се срещнем.

Дупчиците отново се сляха.

— О, разбирам. Това е разочароващо. Е...

— Напоследък стана много напечено. Жена ми намерила билета ми за самолета и...

— Извинявай, не разбрах.

— Казах, жена ми намерила...

— Ти си женен? Но...

— Ами... да. Но мислех, че знаеш.

— Не — мускулите на лицето й се втвърдиха, окаменяха. — Не си споменавал за госпожа Маркъс.

— Защото бракът ми няма нищо общо с тебе, с нас. Отдавна не е истински брак. Щом ти обясня какво е положението ми у дома ще

разбереш.

— Ти си женен.

Това беше констатация, а не въпрос.

— Тийл, изслушай ме...

— Не, не, не искам да слушам, Джоузеф. Сега искам само да ти затворя телефона, кучи син такъв!

Тресна слушалката и остана дълго с ръка върху телефона, който само допреди десетина минути не желаше дори да докосне. Облегна се на телефонния апарат, притисна чело до перфорираното му табло, а ръцете все така стискаха омазнената слушалка.

Женен. Всичко беше прекалено хубаво, за да е истина, и точно така излезе. Симпатичният, очарователен, приветлив, остроумен, атлетичен, преуспяващ и финансово осигурен Джоузеф Маркърс беше женен. Ако не беше самолетният билет, щеше да се забърка с женен мъж.

Потисна гаденето и изчака още малко, за да се успокои. После щеше да ближе раните на егото си, да се кори, че е такава наивница, и да го проклена до сто и едно и обратно. Но точно сега я чакаше работа.

Главата ѝ още се маеше невярващо от признанието на Джоузеф. Беше извън кожата си от ярост. Ужасно наранена, но преди всичко смутена от собствената си наивност.

Още една причина да не допусне кучият син да попречи на успеха в работата ѝ.

Работата беше нейната панацея, опората в живота ѝ. Когато беше щастлива, работеше. И тъжна, пак работеше. И болна — работеше. Работата беше лекарството за всичките ѝ страдания. Работата се оказва лекарство за всичко... дори за разбито сърце, от което можеш да умреш.

Знаеше това с абсолютна сигурност.

Събра остатъците от гордостта си заедно с бележките за историята на Денди и указанията на Гъли как да стигне до Хера, щата Тексас, и си заповяда да се стегне.

В сравнение с полумрака в коридорчето флуоресцентното осветление в магазина ѝ се стори извънредно ярко. Каубоят си беше тръгнал. Възрастната двойка се суетеше около щанда със списанията. Двамата испаноезични ядяха своите буритос и тихо си говореха.

Тийл почувства изпитателните им погледи, преминавайки покрай тях на път към хладилниците. Единият каза нещо, от което другият се изкикоти. Не беше трудно да се досети какво коментират. За щастие тя почти беше забравила испанския.

Отвори вратата на хладилника и си избра стек силна кока-кола за из път. От рафта със закуските взе пакетче слънчогледови семки. В колежа беше открила, че да белиш печени солени семки, за да стигнеш до ядката им, е добро упражнение за ръцете, което държи ума буден, докато учиш. Надяваше се това да ѝ послужи и в шофирането тази нощ.

Поколеба се дали да не си купи и пликче карамелови бонбони в шоколад. Оказало се бе, че мъжът, с когото се среща от няколко седмици, е женен, но в никакъв случай нямаше да си послужи с това основание, за да вземе да се тъпче. От друга страна, ако някога е заслужавала да се поглези...

Камерата за наблюдение високо горе в ъгъла в миг експлодира с трясък и разпрати на всички посоки парчета стъкло и метал.

Оглушителният звук накара Тийл инстинктивно да се дръпне. Но камерата не беше експлодирала от само себе си. Бе я прострелял с пистолета си един младеж, който току-що влезе в магазина. След това стрелецът насочи пистолета към касиерката, тя изпищя високо, но звукът заседна в гърлото ѝ.

— Това е обир — произнесе той мелодраматично и донякъде безсмислено, тъй като беше напълно ясно какво е.

После се обърна към девойката, която беше влязла заедно с него в магазина:

— Сабра, гледай другите. Ако някой мръдне, ме предупреди.

— Добре, Рони.

„Прекрасно, може и да умра, помисли Тийл, но поне ще си получа историята.“

Нямаше нужда да ходи до Хера, за да я получи. Историята сама ѝ се напъхваше в ръцете.

ГЛАВА 2

— Ти! — Рони Дейвисън посочи с пистолета към Тийл. — Ела насам. Легни на пода. — Без да е в състояние да се помръдне, тя го гледаше втрещена. — Бързо!

Тя пусна пакетчето семки и стека с кока-кола, изпълзя до посоченото място и легна там по очи, както ѝ бе заповядано. Сега, след като началният шок беше отминал, си прехапа езика, за да не го запита защо смесва отвличането с въоръжения грабеж.

Съмняваше се обаче, че в този момент младежът ще е способен да реагира на въпроси. Освен това, докато не беше наясно какво смятат да правят с нея и другите свидетели, може би не трябваше да разкрива, че е репортерка и че знае кои са те двамата.

— Елате тука и легнете долу — заповяда той на възрастната двойка. — Вие двамата — и насочи пистолета към мексиканците. — Бързо! Мърдайте!

Двамата възрастни се подчиниха без въпроси. Мексиканците останаха по местата си.

— Ще ви застрелям, ако не дойдете тук! — извика Рони.

Без да вдига глава, отправяйки думите си към пода, Тийл каза:

— Те не говорят английски.

— Мълчи!

Рони Дейвисън прескочи езиковата бариера и ги накара да го разберат, като замахна с пистолета. Двамата мъже се присъединиха бавно и неохотно към Тийл и възрастната двойка и легнаха на пода.

— Сложете си ръцете зад главата.

Тийл и останалите се подчиниха.

През годините Тийл беше отразявала десетки новинарски истории, където невинни хора, оказали се случайно свидетели на престъпление, биваха намирани легнали по очи, мъртви, застреляни в тила, екзекутирани само защото са били там, където не трябва, в неудобен момент. Така ли трябваше да свърши и нейният живот?

Странно, но тя беше не толкова уплашена, колкото сърдита. Не беше направила всичко, което искаше да прави! Сноубордът ѝ се струваше истинско удоволствие, но не беше имала време да го опита. Поправка не беше отделила време да го опита. Никога нямаше да обиколи Напа Вали. Искеше отново да види Париж, вече не като гимназистка под строго наблюдение, а самостоятелно, свободно да кръстосва булевардите.

Имаше цели, които още не беше постигнала. Само като си помислеше за историите, които нямаше да може да отрази, ако животът ѝ свършеше сега. Щом нея я няма, „На живо в девет“ щеше да иде при Линда, а това никак не беше честно.

Не всичките ѝ мечти бяха свързани с кариерата. Наред с неомъжените си приятелки и тя се шегуваше по повод своя биологичен часовник, но останеше ли насаме, непрестанното му тиктакане я измъчваше. Ако умре тази нощ, няма да се осъществи още една нейна мечта, да има дете.

Имаше и друго. Основното. Силното чувство за вина, което подклаждаше амбицията ѝ. Не беше направила достатъчно, за да се справи с това. Още не беше изкупила едни сурови думи, казани сърдито и предизвикателно, които по някаква трагична случайност се бяха оказали пророчески. Трябваше да живее, за да се реваншира за това. Задържа дъх, очаквайки смъртта.

Но вниманието на Дейвисън се беше насочило към нещо друго.

— Ти там, в ъгъла — извика младежът. — Хайде! Или ще убия старците. От тебе зависи.

Тийл вдигна глава, само колкото да погледне в параболичното огледало, което висеше в ъгъла на тавана. Предположението ѝ се бе оказало погрешно. Каубоят не си беше тръгнал. Видя в огледалото как спокойно оставя някаква брошура на мястото ѝ във въртящия се рафт. Излезе спокойно иззад щанда, свали шапката си и я остави отгоре. Тийл усети, че ѝ е някак си познат, но го приписа на това, че го беше видяла преди, когато беше влязъл в магазина.

Край очите, които се впиваха в Рони Дейвисън, имаше мрежа от ситни бръчици. Нямаше и следа от усмивка върху сухите му устни. Лицето казваше: „Не се забърквай с мене“ и Рони Дейвисън добре разбра това. Нервно премести пистолета от едната ръка в другата, докато каубоят лягаше до единия мексиканец с ръце зад тила.

През това време касиерката изсипваше чекмеджето на касата в една пластмасова пазарска торбичка. Явно този забутан магазин нямаше сейф за нощно време, където парите автоматично да постъпват след стъмняване. Тийл прецени, че в торбичката, която Сабра Денди взе от касиерката, има доста много пари.

— Парите са у мене, Рони — каза дъщерята на един от най-богатите хора във форт Уърт.

— Добре — той се поколеба, не знаеше какво трябва да направи след това. — Ти... — каза, обръщайки се към ужасената касиерка. — Лягай долу при другите.

Тя тежеше не повече от четиридесет кила с мокри дрехи и явно никога през живота си не беше ползвала слънцезащитни кремове. Докато дребната женица лягаше до нея, Тийл забеляза, че кожата, висяща по костеливите ѝ ръце, прилича на щавена. От време на време касиерката изхълцваше уплашено.

Всички реагираха по свой начин на страха. Двамата възрастни бяха пренебрегнали нареждането на Рони да си държат ръцете зад тила. Дясната ръка на мъжа стискаше лявата ръка на жената.

„Това е, помисли си Тийл, сега ще ни убие.“

Тя затвори очи и се опита да се помоли, но отдавна беше отвикнала. Поетичният език на Библията на крал Джеймс ѝ се изплъзваше. Искаше този призив да бъде красноречив, убедителен и впечатляващ, достатъчно настоятелен, за да отклони Бога от всички други молитви, които точно в този миг пресичаха пътя му.

Но Бог най-вероятно нямаше да одобри нейните чисто егоистични причини да живее на всяка цена, затова тя успя само да си помисли: „Небесни Отче, моля те, не ме оставяй да умра.“

Когато един писък раздра мълчанието, Тийл помисли, че несъмнено идва от касиерката. Погледна бързо към жената до себе си, за да види какво невъобразимо мъчение ѝ е било приложено. Но жената само изхълцваше, а не пицеше.

Беше изпищяла Сабра Денди, първият стряскащ звук бе последван от едно: „О, Господи! Рони!“

Момчето се спусна към нея.

— Сабра? Какво има? Какво става?

— Мисля, че е... О, Господи!

Тийл не можа да се удържи. Вдигна глава, за да види какво става. Момичето хленчеше и гледаше в недоумение локвата течност, която се бе стекла между краката ѝ.

— Водата ѝ изтече.

Рони врътна глава и изгледа свирепо Тийл.

— Какво?

— Водата ѝ изтече.

Тя повтори думите с повече увереност, отколкото изпитваше. В действителност сърцето ѝ бумтеше. Това можеше да стане искрата, която да го накара да доведе нещата до бърз и решителен край, като например да ги изпозастреля всичките и тогава да се оправя с кризата на приятелката си.

— Точно така е, младежо — без да изпитва никакъв страх, възрастната жена седна и се обърна към него с такава смелост, с каквата се беше накарала на мъжа си, задето си играе с домашната видеокамера. — Бебето иска да се роди.

— Рони? Рони? — Сабра напъха полите на деколтираната рокля без ръкави между краката си, сякаш за да попречи на природата. Сви колене, бавно се отпусна на пода и седна на пети. — Какво ще правим сега?

Момичето явно беше уплашено. Нито тя, нито Рони изглеждаха готови за въоръжен обир. Нито пък за раждане на дете. Черпейки смелост от възрастната жена, Тийл се обади:

— Предлагам...

— Ти мълчи — озъби се Рони. — Всички просто мълчете! — коленичи до Сабра, без да престава да ги държи под прицел. — Прави ли са? Наистина ли бебето идва?

— Така мисля — тя кимна и няколко самотни сълзи се изтърколиха по бузите ѝ. — Съжалявам.

— Няма нищо. Колко време... След колко време ще се роди?

— Не знам. Май е различно.

— Боли ли?

Нова вълна от сълзи се надигна в очите ѝ.

— Боли ме от няколко часа.

— От няколко часа! — извика той разтревожен.

— Но само малко. Не особено много.

— Откога започна? Защо не си ми казала?

— Ако болките ѝ са започнали...

— Казах ти да млъкнеш! — изрева той към Тийл.

— Ако болките ѝ вече са започнали — настоятелно продължи тя, фиксирайки го с очи, — най-добре е да повикате лекар. Веднага.

— Не — побърза да отговори Сабра. — Не я слушай, Рони — тя го хвана за ръкава. — Добре съм. Аз...

Болката я прекъсна. Лицето ѝ се изкриви. Не ѝ достигаше дъх.

— О, Господи. О, Божичко.

Рони се вгледа в лицето на Сабра и прехапа долната си устна. Ръката, с която държеше пистолета, трепна.

Единият мексиканец — по-ниският — се изправи и тръгна към двамата.

— Не! — извика Тийл.

Каубоят посегна към крака на мексиканеца, но не успя да го стигне. Рони стреля.

С ужасен трясък куршумът разби стъклената врата на отделението с хладилниците и проби една голяма бутилка. Наоколо се разхвърчаха стъкла и пръски от мляко.

Мексиканецът замря на място. Преди да спре окончателно, инерцията накара тялото му да се олюее леко напред, после назад, сякаш ботушите му бяха залепнали за пода.

— Назад или ще те застрелям!

Лицето на Рони беше почервенияло от нахлупата кръв. Нямаше нужда от общ език, за да предаде ясно смисъла на думите си. Повисокият мексиканец заговори на испански на приятеля си тихо и настоятелно. Той заотстъпва назад, докато стигна първоначалното си място, и отново седна на пода.

Тийл му хвърли свиреп поглед.

— Можеше да ти пръсне главата. Няма защо да се правиш на мъж точно сега, нали? Не искам да ме убият заради тебе.

Макар че не разбра думите, той улови смисъла им. В тъмните му очи проблесна обида от това, че го мъмри жена, но на нея никак не ѝ пукаше.

Тийл се обърна към двамата младежи. Сега Сабра лежеше настрана, придърпала колене до гърдите си. За малко се бе успокоила.

Рони, напротив, изглеждаше, че след миг ще изгуби всякакво самообладание. Тийл не можеше да повярва, че само за един следобед

се е превърнал от ученик, който никога не е имал неприятности, в изпечен убиец. Не мислеше, че момчето си е наумило да убива, когото и да било, дори за самозащита. Ако беше искал да улучи мъжа, който го бе нападнал, лесно можеше да го направи. Но изглеждаше също толкова уплашен, колкото и всеки друг, когото би могъл да застреля. Тийл се досещаше, че нарочно не е улучил мъжа и е стрелял само за да прозвучи заплахата му по-ясно.

А може би ужасно грешеше.

Според информацията на Гъли Рони Дейвисън произхождаше от семейство на разведени родители. Истинският му баща живееше много далече, така че явно не са се виждали често. Рони живеел с майка си и втория си баща. А ако Рони като малък е имал проблеми с това положение на нещата? Ако се е чувствал потиснат от насилствената раздяла с бащата, ако години наред е трупал омраза и недоверие? Ами ако сега прикрива убийствените си подтици толкова успешно, както двамата със Сабра са крили бременността ѝ? Ако е бил докаран до крайност от начина, по който Ръсел Денди е реагирал на признанието им? Беше отчаян, а отчаянието е сериозна мотивираща сила.

Ако се обадеше, тя най-вероятно щеше да бъде първата застреляна. Но не можеше да лежи тук и просто да умре, без поне да се е опитала да избегне това.

— Ако изобщо ти пука за това момиче...

— Казах ти да мълчиш.

— Само се опитвам да предотвратя нещастieto, Рони — тъй като двамата със Сабра се бяха обръщали един към друг по име, той нямаше да се зачуди, че тя знае името му. — Ако не доведеш помощ за Сабра, ще съжаляваш до края на живота си — той слушаше, затова тя се възползва от привидната му нерешителност. — Предполагам, че детето е твое.

— Какво, по дяволите, си мислиш? Разбира се, че е мое.

— Тогава съм сигурна, че те е грижа за неговото състояние, както и за това на Сабра. Тя се нуждае от медицинска помощ.

— Не я слушай, Рони — каза Сабра със слаб глас. — Сега боли по-малко. Може да е фалшива тревога, да. Ще ми стане по-добре, ако си почина малко.

— Можех да те заведа в болница. Сигурно има някоя наблизо.

— Не! — Сабра впи ръце в раменете му. — Той ще я открие. Ще тръгне по петите ни. Отиваме право в Мексико още тази нощ. Сега имаме малко пари и можем да го направим.

— Може да се обадя на баща си.

Тя поклати глава.

— Татко сигурно вече се е добрал до него. Може да му е предложил пари, знам ли. Трябва да се оправяме сами, Рони, така искам да бъде. Помогни ми да стана. Да се махаме оттук — но докато се изправяше на крака, отново я проряза болка и тя се хвана за подутия си корем. — О, Боже. О, Божичко.

— Глупости — Тийл се изправи, още да успее да изкомандва на мозъка си.

— Хей! — извика Рони. — Лягай долу.

Тийл не му обърна внимание, мина покрай него и клекна до превиващото се от болки момиче.

— Сабра? — хвана я за ръка. — Стискай ръката ми, докато болката мине. Може да ти помогне.

Сабра сграбчи ръката ѝ толкова силно, че Тийл се уплаши да не ѝ счупи костите. Но издържа и двете заедно овладяха контракцията. Когато лицето на момичето започна да се отпуска, Тийл прошепна:

— По-добре ли си сега?

— Хम्म.

И с нотка на паника:

— Къде е Рони?

— Тук е.

— Няма да те оставя, Сабра.

— Мисля, че трябва да го накараш да позвъни на „Бърза помощ“ — каза Тийл.

— Не.

— Но ти се излагаш на риск, и себе си, и бебето.

— Той ще ни намери. Ще ни хване.

— Кой? — запита Тийл, макар че вече знаеше.

Ръсел Денди. Известен като безскрупулен бизнесмен. От това, което знаеше за него, Тийл можеше да си представи, че е също толкова неумолим и в личния си живот.

Рони се обърна троснато към нея:

— Идете при другите, госпожо. Това не е ваша работа.

— Ти я направи моя работа, като ми размаха пистолет под носа и застраши живота ми.

— Върнете се там.

— Не.

— Вижте, госпожо...

Млъкна, когато една кола се отклони от пътя и спря на паркинга, фаровете ѝ осветиха витрината на магазина.

— По дяволите! Хей, госпожо! — той отиде до касиерката и я побутна с върха на обувката си. — Ставай. Изгаси лампите и заключи вратата.

Жената поклати глава, отказвайки да осъзнае думите му и опасното положение.

— Направете каквото ви казва — посъветва я възрастната жена. — Всичко ще бъде наред, ако правим каквото казва той.

— Побързай! — колата спря до една от бензиновите колонки. — Изгаси лампите и заключи вратата.

Жената се изправи несигурно.

— Никога не затварям преди единайсет. Има още десет минути.

Ако положението не беше толкова напрегнато, Тийл щеше да се изсмее на сляпото ѝ следване на правилника.

— Направи го веднага — каза Рони. — Преди да е излязъл от колата.

Тя мина зад касата, шляпайки с чехли. Щракна един ключ и лампите изведнъж изгаснаха.

— Сега заключи вратата. Хайде, действай по-живо!

Жената занатиска копчетата по друго табло зад касата и дръпна една ръчка. Чу се ясно прещракване и вратата се заключи автоматично.

— Как се отключва? — запита Рони.

Умно момче, помисли Тийл. Не иска да го хванат в капан.

— Само отместваш тая ръчка — отвърна касиерката.

Каубоят и двамата мексиканци още лежах по очи на пода, с ръце зад тила. Мъжът, който приближаваше към вратата, не можеше да ги види. Тийл и Сабра също бяха извън полезрението му между две редици рафтове.

— Всички да останат на място! — Рони се сниши, стигна до възрастната жена, хвана я за ръка и я накара да се изправи.

— Не! — извика съпругът ѝ. — Оставете я.

— Мълчете — заповяда Рони. — Ако някой мръдне, ще я застрелям.

— Няма да ме застреля, Върн — каза тя на съпруга си. — Нека само всички да бъдат спокойни и нищо няма да ми направи.

Жената последва инструкциите на Рони и клекна до него зад цилиндричния хладилник за безалкохолни напитки. Иззад хладилника той можеше ясно да наблюдава вратата.

Клиентът опита да отвори, видя, че е заключено, и извика:

— Дона! Там ли си? Защо си загасила?

Дона, свита зад касата, не се обади. Клиентът надникна през стъклото.

— Тука си — каза той, като я видя. — Какво става?

— Отговори му — прошепна настоятелно Рони.

— Н-н... не ми е добре — каза тя достатъчно високо, за да се чуе през вратата.

— Господи, не може да ти има нещо, дето на мене да не ми го е имало. Отвори. Трябва ми само бензин за десет долара и стек „Милър лайт“.

— Не мога — каза тя, хълцайки.

— Хайде, Дона. Няма и две минути, и съм тръгнал. Още не е единайсет. Отвори де.

— Не мога — повтори тя и гласът ѝ се извиси до пронизителен писък. — Той има пистолет и ще ни убие всичките.

— Мама му стара!

Тийл не разбра кой мъж изпсува, но тези думи отразяваха точно онова, което и тя си помисли. Помисли и че ако Рони Дейвисън не застреля касиерката Дона, тя самата като нищо би я застреляла.

Мъжът до вратата отстъпи назад, обърна се, спъна се и побягна към колата си. Потегли направо на заден, гумите изсвистяха, колата рязко се извъртя и отпраши по магистралата.

Възрастният мъж хленчеше:

— Не наранявайте жена ми. Моля ви, не наранявайте Гладис. Не наранявайте моята Гладис.

— Тихо, Върн. Нищо ми няма.

Рони се развика ядосано на Дона заради глупавата ѝ постъпка.

— Защо го направи? Защо? Оня ще извика полицията. Ще ни сгащят тука. О, по дяволите, защо го направи?

Гласът му прекъсваше от безсилие и страх. Тийл помисли, че и той вероятно е не по-малко уплашен от другите. Може би дори и повече. Защото каквото и да станеше в края на краищата, той не само ще попадне под ударите на закона, но ще се сблъска и с гнева на Ръсел Денди. Господ да му е на помощ.

Младежът заповяда на касиерката да излезе иззад касата и да застане някъде, където може да я вижда.

Тийл не разбра дали тя го послуша. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху момичето.

— Стискай ръката ми, Сабра. Дишай — нали това трябваше да правят жените, когато раждат? Да дишат? Така правеха по филмите. Двете заедно вдишваха и издишваха и... и пищяха до небесата. — Дишай, Сабра.

— Хей! Хей! — изкрещя: внезапно Рони. Къде си мислиш, че отиваш? Връщай се там и лягай? Ей, чувате ли?

Точно сега не беше уместно някой да дразни подлуделия младеж и Тийл възнамеряваше да каже на този някой да престане. Огледа се, но укорът замря на устата ѝ, когато каубоят коленичи от другата страна на Сабра.

— Махни се от нея! — Рони насочи дулото на пистолета към слепоочието на каубоя, но той не обърна внимание нито на него, нито на яростните заплахи на младежа.

Ръцете, които изглеждаха свикнали да се оправят със седла и оградни колове, полегнаха върху корема на момичето и започнаха леко да го масажират.

— Мога да ѝ помогна — гласът му беше дрезгав, сякаш от дълго време не беше говорил, сякаш западнотексаският прах се беше напластил по гласните му струни. Той погледна към Рони. — Казват ми Док.

— Доктор ли сте? — запитва Тийл.

Спокойният му поглед се премести върху нея и той повтори:

— Мога да ѝ помогна.

ГЛАВА 3

— Да не си я пипнал — изрева яростно Рони. — Махай си мръсните ръце от нея.

Мъжът, наречен Док, продължи да опипва корема на момичето.

— Тя е или в първия, или във втория стадий на раждането. Без да знам какво разкритие има, е трудно да преценя кога ще роди. Но болките ѝ са чести, затова предполагам...

— Предполагате?

Без да обръща внимание на Рони, Док успокоително потупа Сабра по рамото.

— Това първото ти бебе ли е?

— Да, господине.

— Можеш да ми казваш Док.

— Добре.

— Кога за пръв път разбра, че те боли?

— Отначало се почувствах малко странно, нали разбирате. Предполагам, не разбирате.

Той се усмихна.

— Така е, нямам личен опит. Опиши ми как се чувстваше.

— Като пред мензис. Нещо такова.

— Тежест ниско долу? И внезапни пробуждания като силни спазми?

— Да. Наистина силни. И болки в гърба. Мислех, че просто съм уморена от дългото пътуване в пикапа, но стана по-зле. Не исках да го тревожа.

Премести очи към Рони, който надничаше зад широките рамене на Док. Ловеше всяка нейна дума, но държеше пистолета насочен към хората, които лежаха на пода подредени като кибритени клечки.

— Кога започнаха тези симптоми? — запита Док.

— Към три часа следобед.

— Господи, Сабра — изстена Рони. — Осем часа? Защо не ми каза?

Сълзите отново потекоха от очите ѝ.

— Защото това щеше да развали плановете ни. Искях да съм с тебе, независимо от всичко.

— Шшт — Тийл потупа ръката ѝ. — Ако плачеш, само ще се почувстваш по-зле. Мисли за бебето, което идва. Не остава много — тя хвърли кос поглед към Док. — Така ли е?

— Трудно е да се каже при първо бебе.

— Поне как предполагате?

— Два-три часа — той стана и погледна Рони право в лицето. — Ще роди тази нощ. Колко силни ще бъдат болките и колко ще е трудно раждането, зависи от вас. Тя се нуждае от болница, от добре оборудвана родилна зала, от медицински персонал. Бебето също ще има нужда от грижи веднага щом се роди. Това е положението. Какво ще направите?

Сабра отново извика от болка. Док се отпусна на пода до нея и проследи контракцията, като сложи ръка на корема ѝ. Дълбоката рязка между веждите му подсказа на Тийл, че нещо не е наред.

— Какво? — запита тя.

— Не е добре.

— Какво?

Той поклати глава, показвайки с това, че не иска да говори пред момичето. Но Сабра Денди не беше глупава. Тя схвана, че е притеснен.

— Нещо не е наред, нали?

За негова чест Док не се зае да я разубеждава.

— Няма нищо, което да не е наред, Сабра. Само малко усложнение.

— Какво?

— Знаеш ли какво означава седалищно предлежание?

Тийл затаи дъх. Чу как Гладис цъкна съжалително.

— Когато бебето... — и Сабра спря, за да преглътне с усилие — е наопаки.

Той кимна тържествено.

— Мисля, че бебето ти не е в подходящо положение. Главата му не е долу.

Тя започна да хленчи.

— Какво да направя?

— Понякога не е нужно да се прави нещо. Бебето самичко ще се обърне.

— Какво е най-лошото, което може да се случи.

Док погледна нагоре към Рони, който беше задал въпроса.

— Прави се операция, по този начин на майката и детето се спестява мъчително раждане. Вагиналното раждане в този случай е опасно, може да застраши живота им. Сега, щом вече знаете това, ще позволите ли на някого да повика „Бърза помощ“ и да се помогне на Сабра?

— Не! — извика момичето. — Няма да ида в болница. Не искам!

Док хвана ръката ѝ.

— Бебето ти може да умре, Сабра.

— Вие можете да ми помогнете.

— Нямам оборудване.

— Все пак можете. Знам, че можете.

— Сабра, моля те, послушай го — настоя Тийл. — Той знае какво говори. Седалищното раждане може да бъде много мъчително. Може да застраши живота на бебето ти или сериозно да го увреди. Моля те, накарай Рони да приеме съвета на Док. Да се обадим на „Бърза помощ“.

— Не — каза тя упорито клатейки глава. — Не разбирате. Баща ми се закле, че нито аз, нито Рони ще видим бебето, след като се роди. Ще го даде за осиновяване.

— Съмнявам се дали...

Но Сабра не позволи на Тийл да довърши.

— Каза, че за него бебето ще бъде само някакво нежелано кученце, което може да отнесе в кучешки приют. Ще ни вземе бебето и никога няма да го видим. И ще ни държи разделени един от друг. Каза, че ще го направи, и ще го направи.

Тя захлипа.

— О, господи — измърмори Гладис. — Горките деца.

Тийл хвърли поглед през рамо към другите. Върн и Гладис бяха седнали, сгушени един в друг, той я беше обвинил покровителствено с ръка. Изглеждаха тъжни.

Двамата мексиканци си говореха тихо, стрелкайки наоколо с враждебни погледи. Тийл се надяваше, че не правят поредния план как

да обезвредят Рони. Касиерката Дона още лежеше по очи на пода, но измърмори:

— Да, бе, горките деца. Едва не ме уби.

Рони, явно взел решение, погледна към Док и каза:

— Сабра иска да ѝ помогнете.

Той го погледна така, сякаш искаше да възрази. После, може би защото времето играеше съществена роля, промени намерението си.

— Добре. Засега ще направя каквото мога, най-напред вътрешен преглед.

— Искате да кажете, да я...

— Да. Точно това искам да кажа. Трябва да знам докъде е стигнал процесът на раждането. Намерете нещо антисептично за ръце.

— Имам безводен лосион за ръце — каза Тийл. — Антибактериален е.

— Добре. Благодаря.

Тя понечи да стане, но Рони я спря.

— Вземете го и елате веднага. Не забравяйте, наблюдавам ви.

Тийл се върна там, където беше пуснала раницата, кока-колата и семките. Взе пластмасовото шишенце с лосиона от раницата. После, привличайки вниманието на Върн, се направи, че вдига към очите си видеокамера. Отначало той като че ли се смути, но Гладис го смушка в ребрата и му прошепна нещо. Кимайки енергично, той вирна брадичка към лавицата със списанията. Тийл се сети, че двамата се ровеха там, когато започна обирът.

Тя се върна с лосиона и го даде на Док.

— Не трябва ли да я сложим да легне на нещо?

— Имаме няколко подложки за легло в колата.

— Гладис! — възкликна Върн, като че ли смутен от забележката на Гладис.

— Ще свършат чудесна работа — каза Тийл, като си спомни предпазните подложки за еднократна употреба, които беше видяла в леглото на чичо Пийт в старческия дом. С тяхна помощ персоналът се избавяше от необходимостта да сменя чаршафите всеки път, щом на пансионера му се случеше някакъв инцидент. — Ще ида да ги взема.

— Ами — каза Рони, отхвърляйки идеята. — Не вие. Но старецът може да иде. Тя — добави, сочейки с пистолета към Гладис — остава тук.

Гладис потупа кокалестото коляно на Върн.

— Добре съм, скъпи.

— Сигурна ли си? Ако нещо ти се случи...

— Нищо няма да ми се случи. Това момче трябва да се притеснява повече от мене.

Върн надигна мършавото си тяло от пода, изтупа задната част на бермудите си и се отправи към вратата.

— Е, ама не мога да минавам през стъкло.

Рони отново смушка Дона и тя веднага започна да го умолява да ѝ пощади живота. Но той само ѝ нареди да млъкне и да отключи вратата. Тя се подчини.

На вратата Рони и възрастният мъж размениха многозначителни погледи.

— Не бой се, ще се върна — увери го старецът. — Няма да направя нищо, с което да рискувам живота на жена си.

И макар че Рони Дейвисън беше с двайсет килограма по-тежък и двайсетина сантиметра по-висок от него, той го предупреди:

— Ако ѝ направиш нещо, ще те убия.

Рони отвори вратата и Върн излезе навън. Опита да се затича. Тийл го гледаше как пресича паркинга, стига до бензиновите колонки и се качва в унибагото.

Док говореше успокоително на Сабра, докато тя отново се гърчеше от болка. Когато пристъпът мина, момичето се успокои и затвори очи. Тийл погледна към Док, който не откъсваше очи от момичето.

— Какво друго ще ви трябва?

— Ръкавици.

— Ще видя какво мога да намеря.

— Някакъв оцет.

— Стандартен дестилиран оцет?

— Хмм.

След кратка пауза добави:

— Много сте спокойна в такава напрегната ситуация.

— Благодаря. — Продължиха да наблюдават момичето, което за момента, изглежда, спеше.

Тийл запита тихо:

— Има ли изгледи да свърши зле?

Той стисна устни и те се сляха в тънка черта.

— Не и ако мога да помогна.

— Колко е сериозно...

— Ей, вие двамата, какво си шепнете там? — Тийл погледна нагоре към Рони.

— Док има нужда от ръкавици. Щях да питам Дона дали в магазина има някакви.

— Добре, вървете.

Тийл стана и отиде към касата. Дона стоеше зад нея, чакайки да отключи вратата, когато Върн дойде. Тя погледна подозрително Тийл.

— Какво искате?

— Дона, моля ви, успокойте се. Истерията само ще влоши положението ни. Засега всички сме добре.

— Добре? Ха! Това ми е трети път!

— Да ви обират ли?

— Май вече нямам късмет. Първия път бяха трима. Дойдоха едни такива тихички, изпразниха касата и ме заключиха в хладилната стая. Ако не беше дошъл човекът, дето разнася млякото, щях да пукна. Втория път оня тип с маска ме прасна по главата с дръжката на пистолета. Имах сътресение, шест седмици не можах да работя заради главоболието. Така бях замаяна, че все ми се виеше свят — тесните й гърди се издуха и се отпуснаха с въздишка на облекчение. — Само въпрос на време е. Някой път няма да имам късмет и някой откачен ще ме застреля. Мислите ли, че ще позволи да пушим?

— Ако толкова ви е страх, защо не напуснете и не си намерите друга работа?

Тя погледна Тийл така, сякаш вижда някаква луда.

— Аз си обичам работата.

Ако това беше логично, значи Тийл май полудяваше.

— Слагате ли някакви латексови ръкавици в магазина? Като докторски?

Тя поклати рошавата си, студено накъдрена глава.

— „Ръбърмейд“. Само такива. Мисля, че имаме два чифта ей там при нещата за почистване.

— Благодаря. Не се притеснявайте, Дона.

Когато Тийл мина покрай Гладис, се наведе и прошепна:

— Има ли касета в камерата ви?

Старата дама кимна.

— Двучасова. И е пренавита. Освен ако Върн нещо не е развалил, докато си играеше.

— Ако може да я взема...

— Ей! — викна Рони. — Какво си шепнете вие там?

— Страхува се за мъжа си. Аз я успокоявах.

— Ето го, връща се — каза Гладис и посочи към вратата.

Дона дръпна ръчката и Върн се вмъкна вътре, олюлявайки се. Под купчината постелки и завивки се виждаха само клечавите му крака. Рони му нареди да пусне всичко на пода, но възрастният мъж се възпротиви:

Всичко е чисто. Ако го пусна долу, ще се изцапа. На момичето трябва да му се направи удобно легло и си помислих, че тия чаршафи ще дойдат много добре.

— Всъщност това е много добра идея, Върн — каза Тийл. — Можеш да прегледаш нещата, след като ги внесе.

Заедно с подложките Върн беше донесъл от унибагото и две възглавници, два чисти чаршафа и няколко хавлии.

Рони не намери нищо скрито в тях и позволи на Тийл да направи легло, а през това време Док поддържаше облегалата се на него Сабра.

Тийл сложи само единия чаршаф, остави другия за по-късно, ако потрябва. Когато свърши, Док положи момичето на постелките. То се отпусна там облекчено. Тийл сложи една от еднократните подложки под ханша й.

— Не са за това, което си мислите — заяви Върн.

Тийл и Док едновременно погледнаха към възрастния мъж, учудени от внезапното му приклякане, за да сподели това с тях.

— Не се изпускаме.

Тийл едва сдържа усмивката си.

— Не сме ви питали.

— Тръгнали сме на меден месец — обясни Върн с поверителен шепот. — Правим го всяка нощ. И през деня, ако ни се прииска. Знаете колко са ненаситни младоженците. Тия подложки не са най-удобното за партньора, който е отдолу, но и двамата не обичаме да лежим на мокро, а пък е страшно досадно всеки път да сменяме чаршафите.

Възрастният мъж намигна, обърна се и се подчини на заповедта на Рони да иде при останалите. Седна при жена си — при булката си, — която го прегърна и го млясна по бузата награждавайки го за храбростта му.

Тийл, осъзнавайки, че стои с увиснала челюст, затвори уста с леко тракване на зъбите. Погледът ѝ се плъзна към Док, който бе погълнат в задачата си да успокоява родилните болки на Сабра, но на устните му играеше лека усмивка.

Той погледна изпод вежди към Тийл, видя я, че гледа към него, и изсумтя, което трябваше да мине за смях.

— Ръкавици?

— Какво?

— Попитахте ли за ръкавици?

— Ъ-ъ, да, два чифта „Ръбърмейд“.

Той поклати глава.

— Със същия успех бих могъл да ползвам и кожени. Ами оцет?

— Идва.

— И марля.

Тя поиска позволение от Рони да потърси из лавиците, намери няколко пластмасови бутилки с оцет, кутия стерилни марлени тампони и пакет памперси. Събра всичко. Докато се връщаше към Сабра, пред погледа ѝ попадна друг ред рафтове. Под напора на внезапно хрумване взе две кутии боя за коса и ги прибави към колекцията си.

Когато се върна при момичето, Сабра слушаше внимателно какво ѝ говори Док.

— Няма да е приятно, но ще гледам да не те боли, нали?

Момичето кимна и погледна неспокойно към Тийл.

— Правили ли са ти преглед на таза, Сабра? — запита я тя меко.

— Веднъж. Когато отидох да ми предпишат контрацептиви — Тийл кимна с лукав израз и Сабра се изчерви притеснено. — Спрях ги, защото започнах да дебелея.

— Разбирам. Добре, щом са те преглеждали и преди, знаеш какво да очакваш. Може би няма да е по-зле, отколкото при първия преглед. Нали, Док?

— Ще гледам да е възможно най-безболезнено.

Тийл бързо стисна ръката на момичето.

— Аз ще дойда, ако нещо...

— Не, останете с мене. Моля ви.
Дръпна Тийл към себе си, за да се посъветва с нея насаме.
— Той е симпатичен — каза тя, шепнейки в ухото на Тийл.
— Държи се като доктор и говори като доктор, но няма вид на доктор, нали разбирате какво искам да кажа?
— Да, разбирам какво имаш предвид.
— Затова малко ми е странно той да ме... нали разбирате? Може ли да ми помогнете да си сваля бикините?
Тийл се изправи и погледна към Док.
— Бихте ли ни оставили за малко насаме?
— Разбира се.
— Какво става? — осведоми се Рони, когато Док се изправи.
— Дамата има нужда да остане малко насаме. Без мене. И без вас.
— Но аз съм нейният приятел.
— Точно затова сте последният човек, който тя би желала да я гледа.
— Права е, Рони — каза Сабра. — Моля те.
Момчето се оттегли заедно с Док. Тийл вдигна полите на Сабра и ѝ помогна, докато тя тежко надигна ханш и събу бикините.
— Готово — каза нежно Тийл, слагайки настрана влажното бельо, което Сабра беше свила до размерите на топче за пинг-понг.
— Съжалявам, всичко е мокро.
— Сабра, от този момент нататък трябва да спреш да се извиняваш. Никога не съм раждала, но съм сигурна, че нямаше да го направя и с половината от достойнството, което ти проявяваш. Сега по-добре ли си? — явно не беше. По гримасата на Сабра разбра, че май започва нова контракция. — Док?
Той дойде веднага и опипа корема ѝ.
— Сигурно ще иска да се обърне самичко.
— Надявам се да е момиче — каза Сабра с пресекващ глас.
Док се усмихна.
— Наистина ли?
— И Рони иска момиче.
— Дъщерите са чудесно нещо.
Тийл го погледна крадешком. Запита се дали има дъщери. Беше го взела за ерген, за самотник. Може би защото изглеждаше като мъжа

от рекламите на „Марлборо“. Никой не е виждал мъжа на „Марлборо“ с жена и семейство.

Може би... Тийл не можеше да прогони усещането, че и преди е виждала някъде Док. Явно ѝ се струва познат, защото прилича на суровите мъжаги от рекламите за цигари.

Когато болката премина, Док сложи ръце на вдигнатите колене на момичето.

— Опитай да се успокоиш колкото може повече. И ако нещо те заболи, веднага ми казвай, нали?

— О, почакайте.

Тийл взе една кутия с боя за коса и я отвори. Отгатвайки въпроса в изражението на Док, тя обясни:

— Продават ги с еднократни ръкавици. Няма да са кой знае какви, може дори да не ви станат — добави тя, поглеждайки към големите мъжки ръце, — но поне са по-добре от нищо.

— Добра идея.

Отлепи пластмасовите ръкавици от навосьъчената хартия, към която бяха залепени, и ги надяна на ръцете си. Бяха като за боксьор, изглеждаха огромни, но той благодари на Тийл, после пак увери Сабра, че ще се опита да направи всичко възможно, за да не я боли много.

— Това може да помогне.

Тийл преметна втория чаршаф над коленете на момичето, за да не се притеснява.

Док ѝ отправи признателен поглед.

— Сабра, само се отпусни. Ще свърша още преди да усетиш.

Тя си пое дълбоко дъх и стисна силно клепачи.

— Първо ще почистя мястото с един памперс. После ще го промия с малко оцет. Може да ти стане малко студено.

Докато поливаше с оцета, попивайки веднага с марлени тампони, той я запита как се чувства.

— Добре — отговори тя плахо.

Тийл усети, че затаява дъх.

— Дишай дълбоко, Сабра. Ще ти помогне да се отпуснеш. Нека го направим заедно. Вдишай дълбоко. Сега издишай. — Когато Док бръкна вътре, Сабра се сви. — Отново. Още едно дълбоко вдишване. Издишване. Това е. Не остана много. Чудесно се справяш.

Но не беше така. Това си личеше по израза на Док. Той дръпна ръката си от бедрата на момичето и прикривайки загрижеността си, я похвали колко добре се е справила. Махна ръкавиците, посегна към шишето с лосион и разтри обилно ръцете си до лактите.

— Наред ли е всичко?

Рони се беше върнал. Той зададе въпроса, но Док отправи отговора си към Сабра.

— Нямах голямо разкритие.

— Какво означава това?

— Означава, че раждането е дисфункционално.

— Дисфункционално ли?

— Грозна дума, но такъв е медицинският термин. Колкото и силни и чести да са контракциите ти, шийката на матката не се е разширила много. Бебето се опитва да си пробие път, но не всички части от тялото ти са готови за раждането.

— Какво можете да направите?

— Не мога нищо да направя, Рони, но ти можеш. Можеш да спреш с тази лудория и да заведеш Сабра на място, където ще получи подходящи акушерски грижи.

— Вече ви казах, не.

— Не — повтори Сабра.

Преди да се стигне до нов спор, телефонът иззвъня.

ГЛАВА 4

Неочакваният рязък звук стресна всички. Дона беше най-близо до звънящия телефон.

— Какво да правя? — запита тя.

— Нищо.

— Рони, може би трябва да й позволиш да се обади — предложи Тийл.

— От къде на къде? Това може да няма нищо общо с мене.

— И така да е. Но ако те засяга? Няма ли да искаш да разбереш за какво става дума?

Той размисли няколко секунди, после даде знак на Дона да отговори.

— Ало!

Заслуша се за миг, след това каза:

— Здравсти, шерифе. Не, не беше пиян. Съвсем вярно ви е казал, това момче тука ни държи на мушка.

Изведнъж предната част на магазина плувна в ярка светлина. Всички вътре бяха така загрижени за състоянието на Сабра, че никой не беше чул приближаването на трите полицейски коли, които сега включиха фаровете си. Тийл се досети, че шерифът може би звъни от някоя от колите, паркирани точно зад бензиновите колонки.

Рони клекна и се прикри зад една рекламна витрина, крещейки:

— Кажете им да изключат тия проклети фарове или ще застрелям някого.

Дона предаде съобщението. Заслуша се за миг, после каза:

— Около осемнайсет като че ли. Казва се Рони.

— Млъкни!

Рони размаха пистолета към нея. Тя изпищя и изпусна слушалката.

Фаровете угаснаха, двата чифта почти едновременно, третият секунди по-късно. Сабра изстена.

— Рони, чуй ме — каза Док.

— Не. Мълчи и ме остави да мисля.

Младежът беше смутен, но Док продължи с нисък, искрен глас:

— Остани и виж как ще се развият нещата, ако искаш. Но ще постъпиш като мъж, ако оставиш Сабра да излезе оттук. Властите ще я откарат в болница, където ѝ е мястото сега.

— Няма да тръгна — каза момичето. — Не и без Рони.

Тийл се обърна към нея:

— Помисли за бебето си, Сабра.

— Мисля за нашето бебе — изхлипа тя. — Ако татко се добере до него, никога вече няма да го видя. Няма да се откажа от него. И от Рони няма да се откажа.

Виждайки, че пациентката му може скоро да получи истеричен припадък, Док се намеси:

— Добре, добре. Ако не искаш да тръгнеш, тогава какво? Съгласна ли си доктор да дойде тук?

— Вие сте доктор — възрази Рони.

— Не такъв, от какъвто Сабра има нужда. Нямам никакви инструменти. Нямам нищо да ѝ дам за облекчаване на болките. Раждането ще е трудно, Рони. Може да се явят всякакви сериозни усложнения, с каквито нямам квалификацията да се справя. Склонен ли си да рискуваш живота на Сабра и живота на детето? Защото, ако оставиш нещата да се развиват така, както досега, точно това правиш. Можеш да изгубиш единия от тях или и двамата. И после, независимо какво ще стане, всичко ще е било напразно.

Тийл беше смаяна. Не би могла да формулира по-добре този призив.

Около минута младежът смилаше думите на Док, после махна на Тийл да иде към касата и да вземе люлеещата се телефонна слушалка. Няколко секунди, след като Дона я бе изпуснала, от нея се чуваше мъжки глас, който настояваше да разбере какво става. Сега слушалката мълчеше.

— Вас много ви бива да дрънкате — обърна се Рони към Тийл. — Я вземете да говорите.

Тя се изправи, мина покрай Сабра и Док, край рекламната витрина и прекоси откритото пространство пред касата. Набра 911 и щом чу гласа на телефонистката, каза:

— Трябва шерифът да ми се обади. Не питайте. Той знае за тази извънредна ситуация. Кажете му да звъни в магазина за готови храни.

Окачи слушалката, преди телефонистката да продължи с обичайния разпит, което си беше чиста загуба на време.

Зачакаха в напрегнато мълчание. Никой не каза и думичка. Гладис и Върн се бяха прегърнали. Когато Тийл погледна към тях, Върн незабелязано привлече вниманието ѝ към пазарската чанта, която лежеше в скута му. Някак си беше успял да си я прибере, без Рони да забележи. Сръчен Казанова. Това само по себе си щеше да стане добра история, помисли си Тийл. Разполагаше обаче с една още по-добра — в която тя беше не само репортер, но и участничка. Гъли щеше да припадне. Ако тази история не ѝ осигури мястото в „На живо в девет“...

Макар че очакваше телефонът да звънне, когато иззвъня, тя подскочи. Веднага вдигна слушалката.

— Кой е?

Избегна прекия отговор, казвайки:

— Шерифе?

— Марти Монтес.

— Шериф Монтес, определиха ме за говорител. Аз съм една от зложниците.

— Има ли непосредствена опасност за вас?

— Не — отвърна тя, вярвайки, че е така.

— Упражня ли принуда върху вас?

— Не.

— Опишете какво стана.

Тя описа кратко и ясно обира, започвайки с изстрела на Рони към камерата за наблюдение.

— Спряха, когато съучастничката му получи контракции.

— Контракции? Имате предвид, контракции като при раждане?

— Точно така, да.

След една продължителна пауза, в която се чуваше тежкото дишане на доста пълен мъж, той каза:

— Отговорете, ако е безопасно, мис. Тези двама нападатели, да не би да са гимназисти?

— Да.

— Какво пита той? — осведоми се Рони.

Тийл прикри слушалката с ръка.

— Питаше дали Сабра има болки и аз отговорих.

— Господи — проточи шерифът, почти подсвирвайки. С нисък глас предаде на помощниците си — така поне предположи тя, — че нападателите са „хлапетата от форт Уърт“. После се обърна отново към Тийл:

— Някой ранен ли е?

— Не. Всички сме невредими.

— Кой е още с вас? Колко заложници?

— Четирима мъже и две жени, освен мене.

— Добре си служите с устата. Да не сте случайно мис Маккой?

Тя се опита да прикрие изненадата си от Рони, който я слушаше напрегнато и внимателно следеше изражението на лицето ѝ.

— Точно така. Никой не е ранен.

— Вие сте мис Маккой, но не искате да се разбере, че сте телевизионна репортерка? Разбирам. Вашият шеф, май беше Гъли, той два пъти ми се обади в офиса, искаше да пуснем съобщение, че ви издирват навсякъде. Каза, че сте тръгнали от Рохо Флетс и е трябвало да му се обадите...

Тя прекъсна шерифа:

— В интерес на всички ни ще бъде, ако ни изпратите лекар. По възможност акушер-гинеколог...

— Кажете му да донесе всичко, каквото може да потрябва за трудно раждане.

Тийл предаде думите на Док.

— Да му се обясни, че детето е в седалищно положение — добави Док.

След като Тийл предаде и това, шерифът запита от кого взема тази информация.

— Каза да го наричаме Док.

— Не говорите сериозно — възрази шерифът.

— Не.

— Док е един от заложниците — чу тя шерифа да предава на сътрудниците си. — Док казва, че момичето на Денди се нуждае от специалист, така ли?

— Точно така, шерифе. И то колкото може по-скоро. Притесняваме се за нея и за бебето.

— Ако се предадат, веднага я откарваме в болница. Гарантирам.
— Страхувам се, че случаят не е такъв.
— Дейвисън не я пуска ли?
— Не — каза Тийл. — Тя отказва да тръгне.
— Мамка му, каква бъркотия — изпухтя тежко той. — Добре, ще видя какво мога да направя.
— Шерифе, не мога да ви опиша колко страда това момиче. И...
— Продължавайте, мис Маккой. Какво?
— Ситуацията е под контрол — каза тя бавно. — Засега всичко е спокойно. Моля ви, не предприемайте драстични мерки.
— Чувам ви, мис Маккой. Никакви ефекти, никакви фойерверки, никакви отряди за бързо реагиране и така нататък?
— Точно така — тя почувства облекчение от това, че я бе разбрал. — Засега никой не е ранен.
— Всички искаме това положение да се запази.
— Много се радвам, че го казвате. Моля ви, много ви моля, доведете лекар възможно най-бързо.
— Действам. Ето ви номера на моя телефон.
Тя се съсредоточи да запомни номера, докато Монтес ѝ пожелаваше късмет, след това положи слушалката на апарата и с радост установи, че е стар модел и няма спикер фон. Кой знае, току-виж Рони поискал да чуе следващите разговори.
— Докторът ще дойде всеки момент.
— Това ми харесва — заяви Док.
— След колко време ще дойде?
Тя се обърна към Рони и отговори:
— Възможно най-скоро. Ще бъда откровена с теб. Той разбра кои сте ти и Сабра.
— О, по дяволите — изстена момчето. — Какви ли още мизерии ни чакат?

— Намерили са ги!

Ръсел Денди едва не събори агента на ФБР, застанал на пътя му, когато чу вика от съседната стая. Агентът разля горещото кафе по ръката си, но на Денди и през ум не му мине да се извини. Нахлу в

библиотеката на дома си, която от тази сутрин се бе превърнала в оперативен щаб.

— Къде? Къде са? Да не е наранил дъщеря ми? Сабра добре ли е?

Мисията бе възложена на специалния агент Уилям Калоуей. Слаб, висок, оплешивяващ мъж, който, ако не беше пистолетът на хълбока, би приличал по-скоро на банкер, занимаващ се с ипотеки, отколкото на федерален агент. Дори поведението му не отговаряше на стереотипа. Беше спокоен, говореше меко... през повечето време. Ръсел Денди бе поставил на изпитание благодушието на Калоуей.

Когато Денди нахълта в стаята, сипейки въпроси, Калоуей му даде знак да се успокои и продължи телефонния си разговор.

Денди натисна нетърпеливо един бутон на телефонния апарат и в стаята се разнесе женски глас, филтриран от микрофона: „Нарича се Рохо Флетс. Някъде на запад-югозапад от Сант Анджели. Въроръжени са. Опитали са се да ограбят един магазин за готови храни, но не са успели. Сега държат заложници в магазина.“

— По дяволите! По дяволите! — Денди стовари юмрук в дланта си. — Той е направил от дъщеря ми най-долнопробна престъпничка! А тя не иска да разбере защо не го одобрявам!

Калоуей още веднъж му даде знак да не вика.

— Казахте, че са въроръжени. Има ли ранени?

— Не, сър. Но момичето ражда.

— Вътре в магазина?

Денди изригна една цветиста ругатня.

— Той я държи там против волята ѝ! Безплътната жена произнесе:

— Според една от заложничките, която е говорила с шерифа, момичето отказва да излезе.

— Той ѝ е промил мозъка — побесня още повече Денди.

Федералната агентка от централния офис продължи, все едно не беше го чула:

— Един от заложниците явно има известна медицинска квалификация. Той се грижи за нея, но са помолили за лекар.

Денди тропна по бюрото с юмрук.

— Искам Сабра веднага да излезе оттам, чувате ли?

— Чуваме ви, господин Денди — каза Калоуей с намаляващо търпение.

— Не ме интересува, дори да трябва да я изкарате отвътре с динамит.

— Мене пък ме интересува. Според говорителката никой не е ранен.

— Дъщеря ми ражда!

— И ние ще я откараме в болница възможно най-скоро. Но няма да направя нищо, което да застраши живота на тези зложници, на дъщеря ви или на господин Дейвисън.

— Вижте, Калоуей, ако ще подходите половинчато към този случай...

— Как подходям към този случай си е моя работа, а не ваша. Достатъчно ли съм ясен?

Ръсел Денди имаше репутацията на истински кучи син. За нещастие срещата с него по никакъв начин не бе променила предубеждението на Калоуей към милионера.

Денди ръководеше с железен юмрук няколко корпорации. Не беше свикнал да отстъпва контрола на друг или дори да позволява някой да се изкаже относно начина, по който се ръководят нещата. В бизнеса му нямаше демокрация, тя липсваше и в семейството му. Госпожа Денди не беше направила нищо до този момент, само плачеше в кърпичката си и повтаряше отговорите на мъжа си на подвеждащите въпроси на агентите относно семейния им живот и отношенията с дъщеря им. Не беше изказала и едно мнение, което да се различава от неговото, или някакви лични забележки.

Още от началото Калоуей се бе усъмнил в твърденията на Денди, че дъщеря му е била отвлечена. Вместо това все повече се убеждаваше в друга, по-вероятна версия: че Сабра Денди е избягала от дома с приятеля си, за да се изплъзне от тиранията на баща си.

Забележката на Калоуей буквално накара Ръсел Денди да пръска слюнки от ярост.

— Отивам там.

— Не ви съветвам.

— Хич не ми пука какво ме съветвате.

— В хеликоптера няма място за допълнителни пътници — викна агентът към излизащия Денди.

— Тогава тръгвам с моя.

Той излетя от стаята и започна да раздава на висок глас заповеди на десетината си лакеи, които се навъртаха наоколо, тихи и незабележими като мебели, докато не гръмнаха резките заповеди на Денди. Те се спуснаха след него. Никой не се сети за госпожа Денди, не я повикаха да тръгне с тях.

Калоуей изключи спикер фона и взе слушалката, за да чува по-ясно агентката отсреща.

— Сигурно сте чули всичко.

— Много работа ще имате, Калоуей.

— И още как. Какво правят колегите на място?

— Доколкото разбрах, Монтес е компетентен шериф, но се действа през главата му и той е достатъчно умен да го съзнава. Помагат му рейнджърите и пътната полиция.

— Значи ще ни се намръщят, като дойдем?

— Че кога не са го правили — отвърна тя сухо.

— Да, при нас това дойде като съобщение за отвличане. Оставям го така, докато не разберем нещо повече.

— Монтес в действителност ще се зарадва, ако ни тръсне тоя проблем. Главната му грижа е да няма показни акции. Иска да избегне кръвопролитие.

— Значи говорим на един и същи език. Мисля, че тук си имаме работа с две уплашени деца, които сами са се хванали в собствения си капан и не могат да намерят изход. Знаете ли поне нещо за заложниците?

Тя започна да ги изброява, споменавайки и пола им:

— Шериф Монтес идентифицира единия от заложниците като местен ранчero. Касиерката е постоянно присъствие в магазина. Всички в Рохо Флетс я познават. А тази мис Маккой, която е говорила с шериф Монтес?

— Какво за нея?

— Тя е репортерка от телевизионен канал в Далас.

— Тийл Маккой?

— Значи я познавате?

Познаваше я и си я представи: висока, стройна, късо подстригана руса коса, светли очи. Сини, може би зелени. Почти всяка вечер беше на екрана. Калоуей я бе виждал и извън студиото сред репортерите,

когато разследваше престъпления на място. Беше агресивна, но обективна. Репортажите ѝ винаги бяха почитени, не подстрекаваха и не експлоатираха. Беше хубава и много женствена, а отгоре на това и думите ѝ заслужаваха доверие.

Не му хареса особено много фактът, че телевизионна журналистка от такава величина е в епицентъра на тази криза. Присъствието ѝ утежняваше положението, много по-добре щеше да се справи без нея.

— Чудесно, вече си имаме и репортер на мястото.

Той потърка с ръка врата си, където бе започнало да се събира напрежение. Предстоеше му дълга нощ. Предвиждаше, че в неизвестния досега Рохо Флетс скоро ще загъмжи от представители на медиите, които още повече ще объркат нещата.

Агентката отсреща запитва:

— Имате ли някакво предчувствие, Калоуей? Онова момче отвлякло ли е момичето на Денди?

Калоуей измърмори под нос:

— Питам се единствено защо е трябвало толкова време да търси, преди да избяга.

ГЛАВА 5

Докато чакаха да дойде обещаният лекар, Док изнамери едни ножици и чифт връзки за обувки в склада на магазина. Сложи ги да се изваряват в съда, в който обикновено се топлеше вода за забъркване на разтворими горещи напитки. Взе от рафтовете и дамски превръзки, ролка лейкопласт и кутия пластмасови торбички за смет.

Запита Дона дали имат на склад аспиратори. Като видя недоумяващия ѝ поглед, поясни:

— Спринцовка с гумен балон. За изсмукване на слузта от носа и гърлото на бебето.

Тя се намръщи замислено.

— Много не ги търсят.

Рони беше нервен и когато Док взе съда с горещата вода, нареди Гладис да му полива, което възрастната жена направи с голямо удоволствие.

След като това бе свършено, отново настана безкрайно чакане. Всички в магазина разбираха, че отвън се събират все повече коли. Разстоянието между бензиновите колонки и входа на магазина се превърна в демилитаризирана зона — абсолютно чисто. Но между колонките и магистралата беше задръстено с полицейски коли и линейки. Когато вече нямаше място, започнаха да паркират по двата банкета на магистралата. Не бяха дошли с надути сирени, но точно липсата на святкащи фарове и клаксони правеше присъствието им още по-зловещо.

Тийл се запита дали зад магазина кипи същото оживление, както пред него. Това явно бе хрумнало и на Рони, защото започна да разпитва Дона за задния вход.

Тя каза:

— В коридора към банята? Виждате ли тая врата? Зад нея е складът. И хладилната стая, дето ме заключиха ония смахнати хлапета.

— Питам за задния вход.

— Вратата е стоманена, има резе отвътре. Цяла стоманена греда напърно, и пантите са отвътре. Толкова е тежка, че едва отварям, като дойдат доставките.

Ако Дона казваше истината, никой нямаше да може да се промъкне тихомълком през задния вход. Рони щеше навреме да узнае за подобен опит.

— А тоалетните? — поинтересува се той. — Имат ли прозорци?
Тя поклати отрицателно глава.

— Вярно е — изчурулика Гладис. — Аз бях в дамската. Ако ме питате, малко по-добра вентилация няма да ѝ е излишна.

Рони остави настрана тези грижи, разделяйки вниманието си между Сабра, зложниците и нарастващото оживление навън, което само по себе си му създаваше достатъчно безпокойства. Тийл остави за малко Сабра и запита Рони дали може да си вземе раницата.

— Контактната ми леща е суха. Трябва ми овлажняващият разтвор.

Той хвърли бърз поглед към раницата, която стоеше на плота до касата. Тийл я бе оставила там, след като бе взела лосиона за Док. Рони като че ли се колебаеше дали да ѝ разреши, когато тя каза:

— Само секунда и съм готова. Не мога да оставя Сабра за повече време. Добре ѝ е да има жена около себе си.

— Хубаво. Но ви наблюдавам, така че внимавайте.

Младежът се мъчеше да си придаде наперен вид. Беше уплашен и объркан, но пръстът му още стоеше на спусъка на пистолета. Тийл не искаше да го подтиква към необмислени постъпки.

Тя отиде до касата и под погледа на Рони взе да рови в раницата за шишенцето с разтвора, отпуши го и наведе глава назад, за да си капне в окото. „По дяволите“, изруга тя тихо, придържайки с пръст стиснатия си клепач. После свали контактната леща, извади от раницата още едно шишенце с разтвор, капна от него малко на дланта си и започна да промива лещата.

Без да се обръща с лице към Гладис и Върн, тя им заговори шепнешком:

— Има ли касета в камерата ви?

Върн — слава богу — веднага схвана за какво става дума и се огледа заговорнически.

— Да, госпожо.

— И нови батерии — допълни Гладис, навивайки чорапа си, за да образува руло около глезена ѝ. Огледа го, но явно в този вид не ѝ хареса, затова го изпъна нагоре по крака. — Само трябва да се пусне. Пригответе се. Намислили сме малко представление.

— Чакайте...

Преди Тийл да довърши, Върн се разкашля до посиняване. Гладис скочи, метна пазарската торба на рафта, съвсем близо до Тийл, и започна силно да тупа съпруга си между плешките.

— О, Господи, Върн, пак ли тая ужасна кашлица! Сега ли трябваше да се давиш със собствената си слюнка? Моля ти се, моля ти се!

Тийл си сложи лещата и премига, за да я намести. И докато всички, включително Рони, гледаха как възрастният мъж се задъхва и хърка, мъчейки се да си поеме дъх, а Гладис продължава да го тупа така, сякаш изтупва килим, тя бръкна в торбата за камерата.

Познаваше достатъчно добре домашните видеокамери, знаеше къде е копчето за пускане. Натисна го заедно с копчето за запис. Сложи камерата на рафта и я прикри между кутиите с цигари, молейки се никой да не я забележи. Не разчиташе много на качеството на образа, но в миналото любителските камери бяха оказвали неоченима помощ, включително филма на Запрудър за убийството на Кенеди и смущаващия запис на побоя над Родни Кинг в Лос Анжелис.

Кашлицата на Върн утихна. Гладис помоли Рони да ѝ разреши да му донесе бутилка с вода.

Тийл върна в раницата кутийката за контактната леща и шишенцето с овлажняващия разтвор. Вече изваждаше ръката си, когато забеляза диктофона. Понякога миниатюрното магнетофонче ѝ служеше по време на интервютата като помощно средство, допълнение към видеозаписа. По-късно, когато пишеше сценария, нямаше нужда да седи в редакторската стая и да гледа видеозаписа, за да чуе интервюто. Можеше да го изслуша от диктофона.

Не беше го взела нарочно. Той беше работен инструмент, а не играчка за през ваканцията. Но беше там, заровил се на дъното на чантата ѝ, и я гледаше като изображение на електронните новини, което чака да бъде изкопано. Стори ѝ се, че го окръжава трептяща златиста аура.

Скри магнетофончето в дланта си и го пъкна в джоба на панталоните си точно когато Сабра изкрещя. Рони метна тревожен поглед към Тийл.

— Идвам — успокой го тя.

Заобиколи двойката възрастни комедианти, скришно им вдигна палци в знак на одобрение и побърза да се върне при Сабра.

Док изглеждаше разтревожен.

— Контракциите й малко се разрешиха, но когато дойдат, са много силни. Къде е тоя лекар, да го вземат мътните? Какво толкова се бави?

Тийл попи потта от челото на момичето с марлен тампон, намокрен в студена вода.

— Като дойде тук докторът, каква ще е ползата от него? Какво ще може да направи при тия обстоятелства?

— Да се надяваме, че има опит със седалищни раждания. Или пък че ще успее да убеди Рони и Сабра, че се налага операция.

— А ако не стане така?

— Ще е зле — констатира той с мрачно лице. — За всички.

— Ще се справите ли без аспиратор?

— Надявам се докторът да донесе. Би трябвало.

— А ако тя още няма разкритие...

— Разчитам на природата да си свърши работата. Може би бебето самичко ще се обърне. Случва се.

Тийл погали момичето по главата. Сабра като че ли дремеше. Крайната фаза на раждането още не беше започнала, а тя вече беше изтощена.

— Добре, че може по малко да си подремва.

— Тялото й съзнава, че после ще има нужда от цялата си сила.

— Искане ми се да не се мъчеше толкова.

— Никак не е хубаво да те боли, така е — каза той сякаш на себе си. — Докторът може да й сложи инжекция за облекчаване на болката. Нещо, което да не навреди на плода. Но само до известен момент. Колкото повече приближава раждането, толкова по-рисковано е да й се дават лекарства.

— Ами спинална анестезия? Чувала съм, че я предписват в крайната фаза на раждането.

— Съмнявам се дали при тези условия ще се осмели да направи блокаж, макар че може да сметне, че има достатъчно основания.

Тийл помисли малко и каза:

— Според мене е глупост да се ражда по естествен начин. Струва ми се, че това унижава жената.

— Имате ли деца?

Когато очите му срещнаха нейните, той прочете в тях сепване, сякаш някой ѝ бе нанесъл удар в корема.

— А, не — тя бързо наведе очи. — Просто казвам, че ако имам деца и когато изобщо реша да имам, ще искам наркоза. С главна буква.

— Напълно ви разбирам.

На Тийл ѝ се стори, че наистина я разбира. Когато отново го погледна, той пак бе насочил вниманието си към Сабра.

— Вие имате ли деца, Док?

— Не.

— Споменахте нещо за дъщерите и си помислих, че...

— Не — пръстите му обхванаха леко китката на Сабра, а палецът напипа пулса. — Добре щеше да е, ако имах апарат за кръвното. Той сигурно ще донесе и фетоскоп.

— За...

— За измерване на пулса на плода. Сега в болниците има какви ли не ултразвукови чудесии. Но аз бих предпочел фетоскопа.

— Къде сте получили медицинско образование?

— Най-много се тревожа — каза той, пренебрегвайки въпроса ѝ — дали ще направи епизиотомия.

Тийл примигна при мисълта за разреза и за деликатното място, където трябваше да се направи.

— Как ще го направи?

— Няма да е приятно, но ако не го направи, тя лесно може да се разкъса и това ще е още по-неприятно.

— Действате ми зле на нервите, Док.

— Мисля, че нервите на всички ни са имали и по-хубави дни — той пак вдигна глава и погледна косо към нея. — Впрочем, радвам се, че сте тук.

Погледът му беше също толкова напрегнат, очите също толкова настоятелни като преди, но този път тя не прояви малодушие и не погледна настрана.

— Не върша никаква съществена работа.

— Достатъчно е, че просто сте до нея. Когато има контракции, окуражавайте я да не се бори с тях. Стягането на мускулите и тъканите, които обграждат матката, само увеличава болката. Матката е създадена, за да се свива. Трябва да я оставим да си върши естествената работа.

— Лесно ви е да го кажете.

— Да, лесно ми е — съгласи се той с крива усмивка. — Дишайте заедно с нея. Дълбоко вдишване през носа, дълбоко издишване през устата.

— Това дълбоко дишане и на мене ще ми помогне.

— Добре се справяте. Тя се чувства спокойна с вас. Неутрализирайте плахостта ѝ.

— Но с вас е много плаха.

— Обяснимо е. Много млада е.

— Каза, че не ѝ приличате на лекар.

— Така е, и аз мисля, че не приличам.

— А какъв сте?

— Ранчеро.

— Значи, истински каубой?

— Отглеждам коне, имам и стадо говеда. Карам пикап. Това сигурно ме прави каубой.

— Тогава къде сте научили...

Звънът на телефона прекъсна разговора им. Рони грабна слушалката.

— Ало? Аз съм Рони Дейвисън. Къде е докторът? — замълча за миг, слушайки, и по изражението му Тийл се досети, че чува нещо тревожно. — ФБР ли? Как така? — и после избухна: — Но аз не съм я отвякъл, господин Калоуей! Ние бягахме двамата. Да, сър, и на мене тя ми е най-голямата грижа. Не. Не. Отказва да иде в болница — мина още един дълъг миг, докато той слушаше, после погледна към Сабра. — Добре. Ако позвъни, аз ще вдигна.

Дръпна телефона към Сабра, разтягайки кабела възможно най-много.

— Агентът от ФБР иска да говори с тебе.

Док се обади:

— Няма да ѝ навреди да стане права, фактически, дори може да помогне.

Двамата с Тийл подхванаха Сабра под мишниците и ѝ помогнаха да се изправи. Тя направи няколко ситни стъпки и пое слушалката, която ѝ подаваше Рони.

— Ало? Не, сър. Това, което Рони ви каза, е вярно. Не тръгвам без него. Няма да отида и в болница. Заради татко! Той каза, че ще ми вземе бебето, а винаги прави това, което е казал — тя подсмръкна. — Наистина тръгнах доброволно с Рони. Аз... — тя си пое дъх и се вкопчи в ризата на Док.

Той я вдигна, отнесе я към импровизираното родилно легло и внимателно я настани на него. Тийл коленичи до нея, както я бе инструктирал Док, и взе да уговаря Сабра да се отпусне, да не се бори срещу контракциите и да диша.

Рони говореше разтревожено по телефона:

— Слушайте, господин Калоуей, Сабра повече не може да говори. Има контракции. Къде е лекарят, който обещахте? — погледна през витрината. — Да, виждам го. Разбира се, че ще го пусна вътре.

Рони тресна слушалката и пусна телефона на щанда. Тръгна към вратата, но като се сети как чудесно се излага на прицела на снайперистите, клекна пак зад рекламната витрина.

— Ей, касиерката, почакай го да дойде до вратата и тогава отключи. Като влезе, веднага заключваш. Разбра ли?

— Ти какво, за глупачка ли ме мислиш?

Дона изчака лекаря да бутне вратата и едва тогава дръпна ръчката. Той влезе и всички в магазина, включително младият лекар, чуха металическия звук от повторното заключване на вратата.

Той погледна нервно нагам през рамо, преди да се представи:

— Аз съм... ъ-ъ... доктор Кейн Скот.

— Елате насам.

Доктор Скот Кейн беше симпатичен мъж, среден на ръст, на около тридесет и пет години. Погледна любопитно хората, скупчени пред касата. Гладис му махна.

Погледът му се върна към Рони.

— Бях на домашни посещения и ме повикаха. Никога не съм си представял, че ще ме викат при такъв спешен случай.

— Моите уважения, доктор Кейн, но времето ни притиска.

И Тийл, също като Док, губеше търпение. Неопитният доктор Кейн явно трудно успяваше да си представи, че участва в такава напрегната драма. Още не схващаше сериозността на ситуацията.

Док запитва дали са му съобщили какво е положението на Сабра.

— Казаха ми, че ражда и че може да има усложнения.

Док го подбутна към легналото момиче.

— Всичко наред ли е? — осведоми се Кейн, поглеждайки боязливо към пистолета на Рони.

— Отворете си чантата.

— А? А, да.

Той отключи лекарското куваче и го отвори, за да може Рони да огледа вътре.

— Добре, давайте. Помогнете ѝ, моля ви. Зле е.

— Да, така изглежда — забеляза лекарят, когато контракцията връхлетя Сабра и тя изстена.

Момичето инстинктивно посегна към ръката на Тийл. Тя я хвана здраво и ѝ заговори, окуражавайки я:

— Докторът дойде, Сабра. Сега всичко ще потръгне. Обещавам ти.

Док събщи на лекаря основните факти:

— На седемнайсет години е. Това ѝ е първо дете. Първа бременност.

Заеха места край Сабра, Док отдясно, доктор Кейн при краката ѝ, Тийл от лявата ѝ страна.

— Кога е започнало раждането?

— Първите контракции са били рано следобеда, водата ѝ изтече преди около два часа. След това болките рязко зачестиха, а в последния половин час се изостриха.

— Здравей, Сабра — усмихна се докторът.

— Здравейте.

Той положи ръце на корема ѝ и започна леко да го масажира.

— Седалищно е, нали? — запитва Док, търсейки потвърждение на диагнозата си.

— Точно така.

— Мислите ли, че можете да обърнете плода?

— Много сложно е.

— Имате ли опит със седалищни раждания?

— Асистирал съм.

Това не беше отговорът, който той очакваше. Док запита:

— Донесохте ли апарат за кръвното?

— В чантата ми е.

Докторът продължи да преглежда Сабра, опипвайки леко корема ѝ. Док му подаде апарата за мерене на кръвното, но той не го взе. Заговори на Сабра:

— Само се отпусни и всичко ще е наред.

Тя погледна към Рони и се усмихна обнадеждено.

— След колко време ще се роди бебето, доктор Кейн?

— Трудно е да се каже. Бебетата сами си знаят. Бих предпочел да те закарам в болница, докато още е време.

— Не.

— Много по-сигурно ще е за тебе и за бебето.

— Не мога да тръгна, заради татко.

— Баща ти много се безпокои за тебе, Сабра. Впрочем, той е тук, отвън е. Каза ми да ти кажа...

Цялото ѝ тяло подскочи, сякаш бе получила мускулен спазъм.

— Татко е тук? — гласът ѝ беше висок, изтънял, паникьосан. — Рони?

Вестта го разтревожи толкова силно, колкото и Сабра.

— Как е дошъл тук?

Тийл потупа момичето по рамото.

— Няма нищо. Не мисли сега за баща си. Мисли за бебето. Само за това трябва да се тревожиш сега. Всичко друго ще се уреди.

Сабра се разплака.

Док се наведе към доктора и прошепна сърдито:

— Защо, по дяволите, ѝ казахте това? Не можахте ли да почакате?

Доктор Кейн изглеждаше смутен.

— Мислех, че ще се зарадва, че баща ѝ е дошъл. Нямаха време да ми съобщят всички подробности. Не знаех, че тази вест ще я разтревожи.

Док изглеждаше готов да го удуши, също както и Тийл.

Док беше толкова ядосан, че тънките му устни едва мърдаха, докато говореше. Но знаейки, че всяка външна проява на ярост само

ще влоши положението, той се помъчи да не се отклонява от главното си задължение.

— Когато я прегледах, нямаше достатъчно разкритие. Погледна ръчния си часовник и добави:

— Но откакто направих вътрешния преглед, мина повече от час.

Докторът кимна.

— Колко? Искам да кажа, колко е било разкритието?

— Около осем-десет сантиметра.

— Хмм.

— Копеле такова!

Гърленото изръмжаване на Док накара Тийл стреснато да вдигне глава. Правилно ли беше чула? Явно да, защото доктор Кейн го гледаше смаян.

— Копеле такова! — този път ядосано извика Док.

Тийл нямаше ясен спомен какво се случи след това. Така и не можа да си припомни мълниеносното развитие на събитията, но когато и да се сетеше за това, ѝ се искаше да изяде една люта чушка.

ГЛАВА 6

Караваната на ФБР, паркирана на бетонната площадка между магистралата и бензиновите колонки, беше оборудвана със свръхмодерна техника за разгръщане, наблюдение и комуникация. Подвижният команден пост беше изискан от Мидланд-Одеса и командирован тук, в Рохо Флетс. Пристигна минути след хеликоптера на Калоуей от форт Уърт.

В непосредствена близост до магазина нямаше особено много пространство, само колкото да се приземи някое самолетче от селскостопанската авиация. Денди отлетя с частния си джет до Одеса, а после до градчето стигна с чартърен. Когато се приземи, се настани веднага в караваната и поиска да му докладват с подробности какво е положението и по какъв начин Калоуей смята да се справи с него.

Денди вече бе станал нетърпим, а на Калоуей отдавна му бе дошло до гуша от милионера, още преди Денди да беше започнал да го пече на бавен огън заради маневрите, които се готвеше да предприеме.

Всички бяха вперили очи в монитора, където една камера предаваше директно какво става точно пред магазина. Видяха как Кейн влиза в магазина, как остава за малко с гръб към камерата и след това изчезва от обсега ѝ.

— Ами ако не се получи? — запита Денди. — После какво?

— Всичко зависи от подхода.

— Искате да кажете, че нямате резервен план? Каква игра ми разигравате тук, Калоуей?

Кръстосаха гневни погледи. Другите в караваната застинаха напрегнато, очаквайки да видят кой ще избухне пръв, Денди или Калоуей. По ирония на обстоятелствата тъкмо забележката на шериф Марти Монтес отприщи събралото се напрежение.

— Мога да спестя нервите и на двама ви и веднага да ви съобщя, че нищо няма да стане.

Агент Калоуей беше поканил местния шериф на съвещанието „на върха“ в знак на учтивост, което можеше да се изтълкува и като

умел дипломатически жест.

— Док не е глупак — продължи Монтес. — Навряхте се като патета в кълчища, като пратихте там оня с жълтото по устата.

— Благодаря ви, шериф Монтес — каза сковано Калоуей.

Тогава, сякаш шериф Монтес беше пророк, се чува изстрели. Двата прозвучаха почти едновременно, третият след няколко секунди. Първите два ги накараха да замръзнат по местата си. От третия настръхнаха. Всички в караваната се размърдаха и заговориха в един глас.

— Исусе Христе! — изсъска Денди.

Камерата не им показваше нищо. Калоуей сграбчи едни слушалки, за да чуе какво си говорят хората на пост пред магазина.

— Това изстрели ли бяха? — запита Денди. — Какво става, Калоуей? Казахте, че дъщеря ми няма да бъде изложена на никаква опасност.

Калоуей извика през рамо:

— Седнете и пазете тишина, господин Денди, иначе ще накарам физически да ви отстранят от тази каравана!

— Само да посмеете, ще наредя вас физически да ви отстранят от тази планета!

Калоуей обърна побелялото си от гняв лице.

— Внимавайте, господине. Заплашвате живота на федерален служител.

Нареди на един от подчинените си да изведе Денди.

Трябваше незабавно да разбере кой по кого е стрелял в магазина и дали има ранени или убити. Докато се опитваше да узнае това, изобщо не изпитваше желание Денди да рече заплахи в ухото му.

— Ще тръгна аз друг път! — изрева Денди.

Калоуей остави изнервения баща на подчинените си и се обърна отново към таблото, за да поиска информация от агентите навън.

Тийл гледаше невярващо как доктор Скот Кейн изважда пистолет иззад глезена си и го насочва към Рони.

— ФБР! Хвърли оръжието!

Сабра изпищя.

Док продължи да ругае Кейн:

— През цялото време чакаме лекар! — изрева той към него. — А идвате вие! Какви са тия каскадърски номера?

Тийл скочи на крака, умолявайки:

— Не, моля ви, недейте. Не стреляйте.

Боеше се, че ще види как Рони Дейвисън се строполява застрелян пред очите ѝ.

— Ти не си лекар? — изкрещя младежът почти в несвяст. — Обещаха ни доктор. Сабра има нужда от лекар.

— Хвърли оръжието, Дейвисън! Веднага!

— Дяволите да те вземат, не ни губете времето — вените на врата на Док се бяха издули от ярост. Ако агентът не носеше пистолет, според Тийл Док като нищо би го сграбчил за гърлото. — Момичето е в беда. Животът му е застрашен. Това разбират ли го вашите федерални копелета?

— Рони, послушай го — намеси се Тийл. — Предай се. Моля те.

— Не, Рони, недей! — изхлипа Сабра. — Татко е там навън.

— Защо вие двамата не оставите пистолетите? — макар че дишането на Док се бе учестило, все пак той си бе възвърнал донякъде хладнокръвието. — Никой не бива да пострада. Всички можем да бъдем разумни, нали?

— Не — Рони решително стисна още по-здраво дръжката на пистолета си. — Господин Денди ще нареди да ме задържат. И повече няма да видя Сабра.

— Прав е — кимна момичето.

— Може би не — възрази Док. — Може би...

— Давам ви време, докато броя до три, да пуснете оръжието! — изкрещя Кейн с пресекващ глас.

И той явно се бе поддал на напрежението.

— Защо да го правя? — извика Рони.

— Едно.

— Защо ни баламосвате? Приятелката ми се мъчи. Трябва ѝ лекар. Защо правите така?

Тийл се разтревожи от начина, по който пръстът на Рони се бе притиснал към спусъка.

— Две.

— Казах не! Няма да я дам на господин Денди.

Точно когато Кейн извика: „Три!“ и стреля, Тийл грабна консерва люти чушки от най-близката лавица и го удари по главата с нея.

Той се строполи като торба цимент. Изстрелът му пропусна целта, гърдите на Рони, но мина на косъм от Док, преди да се забие в щанда.

Рони бе стрелял инстинктивно. Единствената вреда от неговия куршум беше откъртеното парче мазилка от отсрещната стена.

Дона изпищя, свлече се на пода и покри глава с ръцете си, а после продължи да пищи.

В настъпилото объркване мексиканците се втурнаха напред, като почти прескочиха Върн и Гладис в бързината.

Тийл разбра, че искат да се доберат до пистолета на агента, и го ритна под един хладилник, така че да не могат да го стигнат.

— Назад! Назад! — викна им Рони.

Той стреля отново, за да го чуят, но се прицели високо над главите им. Куршумът попадна в отвора на вентилационната шахта, но ги възпря.

Всички замръзнаха като жива картина, очаквайки да видят какво ще стане по-нататък, кой пръв ще помръдне и ще проговори.

— Прострелян сте! — извика Тийл.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той заговори на двамата мексиканци, които очевидно не смятаха да се подчинят:

— Ако минете през тази врата, рискувате да ви напълнят коремите с олово.

Не разбираха нито езика, нито логиката му. Понятно им стана само настояването на Док да не мърдат от място. В отговор двамата отприщиха водопад от испански фрази. Тийл долови няколко пъти повторената дума *madre*. Представяше си какво означава останалото. Както и да е, двамата послушаха Док и се върнаха на местата си, разговаряйки полугласно помежду си, като хвърляха враждебни погледи наоколо. Рони не ги изпускаше от мушка.

Дона вдигаше повече шум от Сабра, която само стискаше зъби, за да не вика, когато идваха контракциите. Док заповяда на касиерката да прекрати безбожния шум.

— Няма да доживея до сутринта — скимтеше тя.

— Тъй както ви гледам, май ще доживеете — изсъска Гладис. — Сега млъквайте.

Дона моментално спря да хленчи, сякаш някой ѝ запуши устата с тапа.

— Стискай ми ръката, скъпа — Тийл се бе върнала при Сабра и държеше ръката ѝ, докато траеше контракцията.

— Знаех... — Сабра спря и изпъшка няколко пъти. — Знаех, че татко няма да ме остави. Знаех, че ще ни преследва.

— Не мисли сега за него.

— Как е тя? — запита Док, който също се бе върнал при тях.

Тийл погледна към рамото му.

— Боли ли ви?

Той поклати глава.

— Куршумът само ме одраска. Смъди, нищо друго.

Той попи с марлен тампон раната, която се виждаше през разкъсания му ръкав, после я закри с друг тампон и помоли Тийл да откъсне ивица лейкопласт. Придържаше марлята на място, докато тя я закрепил с лейкопласта.

— Благодаря.

— Няма защо.

До този момент никой не се бе сетил за лежащия в безсъзнание мъж. Рони се приближи към него, като местеше пистолета от едната ръка в другата и триеше изпотената си длан в дъното на дънките. Мръдна брадичка към Кейн:

— Тоя какво да го правим?

Тийл оцени уместността на въпроса.

— Сигурно ще ми лепнат няколко години затвор заради него.

Док се обърна към Рони:

— Препоръчвам ти да ме оставиш да го извлека навън, за да видят приятелчетата му в караваната на ония задници, че е жив. Ако го помислят за умрял или ранен, работата отива на зло, Рони.

Рони метна неспокоен поглед навън и задъвка долната си устна, докато обмисляше какво да отговори.

— Не, не.

Погледна към Върн и Гладис, които изглеждаха така, сякаш се забавляват във влакчето на ужасите в някой лунапарк.

— Намерете някаква лепенка — каза им Рони. — Сигурен съм, че има в магазина. Залепете му ръцете и краката.

— Ако направиш това, само още повече се закопаваш, синко — предупреди го меко Док.

— Не мисля, че има накъде по-дълбоко да се закопая.

Рони стоеше с тъжно изражение, сякаш едва сега осъзнаваше колко много е оплел конците. Онова, което отначало, след бягството със Сабра, му се бе сторило романтична авантюра, се бе превърнало в инцидент, в който прозвучаха гласовете на ФБР и на оръжията. Беше се провинил в няколко углавни престъпления. Сериозно бе загазил и беше достатъчно интелигентен, за да го съзнава.

Двамата възрастни се заеха с припадналия агент. Хванаха го за глезените. Трудно им беше, но успяха да го замъкнат по-далече от Сабра, за да оставят на Тийл и Док повече място за действие.

— Ще ме осъдят на до живот — продължи Рони. — Но искам Сабра да е в безопасност. Искам нейният старец да обещае, че ще й остави бебето.

— Тогава нека свършим с това още сега.

— Не мога, Док. Не и преди да получа тази гаранция от господин Денди.

Док махна към Сабра, която се гърчеше от следващата контракция, подпомагана от Тийл.

— Междувременно...

— Оставаме тук — настоя момчето.

— Но тя има нужда...

— Док — прекъсна ги Тийл.

— ... от болница. И то веднага. Ако наистина те е грижа за благополучието на Сабра...

— Док?

Раздразнен, защото вече два пъти прекъсваше добронамерения му призив, той се обърна рязко към нея и запита нетърпеливо:

— Какво?

— Сабра няма никъде да ходи. Виждам бебето.

Той коленичи между вдигнатите колене на Сабра.

— Слава на Бога — и въздъхна облекчено. — Бебето се е обърнало, Сабра. Виждам главата. Към края си. След няколко минути ще си имаш бебе.

Момичето се засмя и смехът му прозвуча твърде младежки за обърканото положение, в което беше изпаднало.

— Всичко ще бъде наред, нали?

— Така мисля — Док погледна към Тийл. — Ще ми помогнете ли?

— Кажете какво да правя.

— Вземете още подложки и ги наредете около нея. Пригответе една кърпа да увием бебето — бе навил ръкави над лактите и силно търкаше ръцете и китките с лосиона на Тийл. После ги изплакна с оцет. Подаде двете шишета на Тийл. — Измийте се обилно. Само че бързо.

— Не искам Рони да гледа — обади се Сабра.

— Сабра? Защо не?

— Наистина не искам Рони. Дръпни се.

Док се обърна към него през рамо.

— Така е най-добре, Рони.

Момчето се отдръпна колебливо.

Док откри в лекарското куфарче на Кейн чифт ръкавици и ги надяна ловко, както забеляза Тийл. Прилепи ги умело около китките си.

— Тук има цяла кутия. Вземете и вие едни.

Тя едва бе надянала ръкавиците, когато друга контракция връхлетя Сабра.

— Не се напъвай, ако можеш да задържиш — посъветва я Док.

— Не искам да се разкъсаш — сложи дясната си ръка върху перинеума за допълнителна опора, за да избегне разкъсването, а лявата му ръка подпря меко главичката на бебето. — Хайде, Сабра. Напъни сега. Добро момиче. Вие идете зад нея — каза той на Тийл. — Изправете я да седне. Поддържайте я в кръста.

Помогна на Сабра да мине през контракцията и когато болката свърши, тя се отпусна в ръцете на Тийл.

— Още малко остана, Сабра — окуражи я Док с мек глас. — Добре се справяш, фактически прекрасно.

И Тийл би казала същото за него. Човек можеше да се възхити на спокойния и компетентен начин, по който се държеше с уплашеното момиче.

— Добре ли сте?

Тийл го погледна с явно възхищение, но не разбра, че пита нея, докато той не вдигна очи.

— Аз ли? Да, добре съм.

— Нали няма да припаднете?

— Не мисля.

После, заразена от самообладанието му, тя добави:

— Не. Няма да припадна.

Сабра извика, изви се в почти седнало положение и изсумтя от усилието да изтласка бебето. Тийл разтриваше кръста ѝ, искайки да може да направи нещо повече, за да облекчи страданията на момичето.

— Тя добре ли е?

Не обърнаха внимание на разтревожения баща.

— Опитай се да не напъваш — напомни Док на момичето. — То ще излезе без допълнително усилие. Овладей болката. Още малко, и главичката ще излезе.

Контракцията я стегна, и Сабра се отпусна изтощена, плачейки:

— Боли.

— Знам — каза Док с успокояващ глас, но на лицето му, което Сабра не можеше да види, се четеше дълбоко съжаление. Разкъсващата се тъкан кървеше силно.

— Добре се справяш, Сабра — излъга той. — Скоро ще си имаш бебе.

Много скоро, както се очертаваше. След цялото притеснение заради забавянето на бебето сега, в последните секунди, то сякаш искаше да навакса и по-скоро да излезе на бял свят.

При последната контракция, малко преди Тийл да осъзнае чудото, на което присъстваше, тя видя как главичката на бебето се подава с лицето надолу. Ръката на Док леко го насочи и то инстинктивно се завъртя настрани. Когато Тийл видя лицето на новороденото, с широко отворени очи, тя промълви: „О, Господи“ и имаше предвид точно това, произнесе го като молитва, защото ставаше свидетел на вдъхващо почит, почти духовно явление.

Тук обаче чудото престана, защото раменете на бебето още не искаха да излизат от родовия канал.

— Какво става? — запита Рони, когато Сабра изпищя.

Телефонът иззвъня. Дона беше най-близо до него и вдигна:

— Ало?

— Знам, че боли, Сабра — каза Док. — Но със следващите две или три контракции всичко ще приключи. Нали?

— Не мога — изхлипа тя. — Не мога.

— Оня тип, Калоуей, иска да разбере кой е стрелял — съобщи Дона.

Никой не ѝ обърна внимание.

— Добре, добре, Сабра — говореше Док. — Пригответи се. Напъвай.

Погледна към Тийл и каза:

— Напътствайте я.

Тийл започна да напъва заедно със Сабра и в същото време виждаше как Док опипва вратлето на бебето. Забелязвайки тревогата ѝ, той изрече меко:

— Само проверявам дали пъпната връв не се е увила около вратлето.

— Добре ли е? — изскимтя Сабра през стиснати зъби.

— Дотук е като по учебник.

Тийл чу как Дона казва на Калоуей:

— Ами, не е умрял, ама точно това заслужава! И той, и оня проклет глупак, дето го прати тука.

И тресна слушалката.

— Успяхме, успяхме. Ето го бебето. Сабра — пот се стичаше от косата на Док, към веждите му, но той като че ли не забелязваше. — Готово. Ето така.

Писькът ѝ щеше да разтърсва Тийл много нощи занапред. Когато раменете на бебето излязоха, тя се разкъса още. Един малък разрез с местна упойка щеше да ѝ спести тези болки, но нямаше начин.

Единственото хубаво нещо в този момент беше мърдащото бебе, което се плъзна в подложените длани на Док.

— Момиченце е, Сабра. Хубавица. Рони, имаш си дъщеричка.

Дона, Върн и Гладис заръкопляскаха възторжено. Тийл преглътна сълзите ся, гледайки как Док накланя надолу главичката на детето, за да освободи дихателните пътища, защото нямаха аспиратор. За щастие то веднага заплака. Той се усмихна широко, а на строгото му лице се изписа облекчение.

Смайването на Тийл не трая дълго, защото Док ѝ подаде детето. Новороденото беше толкова хлъзгаво, че тя се боеше да не го изпусне. Но успя да го задържи и да го увие в кърпата.

— Сложете я на корема на майка ѝ — нареди Док.

Сабра слисано загледа мяукащото си новородено бебе и запита, шепнейки уплашено:

— Тя добре ли е?

— Дробовете й със сигурност са наред — каза Тийл със смях и направи кратък оглед. — Десет пръстчета на ръцете, толкова и на краката. Косата й май ще бъде светла, като твоята.

— Рони, виждаш ли я? — повика го Сабра.

— Да — момчето хвърляше погледи и към нея, и към мексиканците, които изглеждаха абсолютно разочаровани от тайнството на раждането. — Красавица е. Тоест, ще стане, като се почисти. Ти как си?

— Идеално — отговори Сабра.

Но не беше така. Подложките под нея бързо се просмукваха с кръв. Док се опита да я спре с дамски превръзки.

— Помолете Гладис да ми донесе още от тях. Страхувам се, че ще имаме нужда.

Тийл повика Гладис и й предаде молбата му. Тя се върна след половин минута с още една кутия тампони.

— Вързахте ли агента? — запита Тийл.

— Върн още се занимава с него, но оня така, и така скоро няма никъде да ходи.

Докато Док продължаваше да се суети около Сабра, Тийл се опитваше да я разсее.

— Как ще наречеш дъщеря си?

Сабра оглеждаше бебенцето с явно възхищение и невъобразима любов.

— Решихме да е Катрин. Обичам класическите имена.

— И аз. Мисля, че Катрин ще й подхожда.

Изведнъж Сабра конвулсивно сви лице.

— Какво е това?

— Плацентата — обясни Док. — Онова, в което Катрин е живяла последните девет месеца. Матката се свива, за да я изхвърли, точно както правеше, за да насочи Катрин навън. Малко ще боли, но не е като раждането. След като излезе, ще те почистим и ще те оставим да си почиваш. Как ти се вижда? — а на Тийл каза: — Пригответе една торбичка за смет, моля ви. Трябва да запазя това. После ще го дам за изследване.

Тя изпълни молбата му и отново започна да разсейва Сабра, говорейки за бебето. След малко Док прибра плацентата в торбата и я

скри, но бебето още беше свързано с нея. Тийл искаше да запита защо не я прерязва, но той беше много зает.

Чак след пет минути махна окървавените ръкавици, взе апарата за кръвното и уви маншона около бицепса на Сабра.

— Как си?

— Добре — каза тя, но очите ѝ бяха подути и обградени от сенки. Усмивката ѝ беше слаба. — Рони държи ли се?

— Трябва да го уговориш да спре с тая история, Сабра — каза меко Тийл.

— Не мога. Сега, когато имам Катрин, не мога да рискувам татко да я даде за осиновяване.

— Не може да направи това без твое съгласие.

— Може да направи всичко.

— Ами майка ти? Тя на чия страна е?

— Разбира се, че е с татко.

Док измери налягането и отпусна маншона.

— Опитай се да си починеш малко. Аз правя всичко възможно, за да сведа кръвенето до минимум. Ще те помоля за нещо по-късно, затова сега бих искал да поспиш, ако можеш.

— Боли. Там долу.

— Знам. Съжалявам.

— Не сте виновен вие — каза тя със слаб глас. Очите ѝ започнаха да се затварят. — Бяхте страхотен, Док, Тийл и Док я наблюдаваха, дишането ѝ постепенно стана равномерно, мускулите се отпуснаха.

Тийл вдигна Катрин от гърдите на майка ѝ. Сабра протестира слабо, но беше прекалено изтощена, за да окаже по-голяма съпротива.

— Само малко ще я почистя. Когато се събудиш, пак ще си я вземеш, нали?

Тийл взе мълчанието на момичето за съгласие и отместа детето.

— А пъпната връв? — запита тя Док.

— Чакам да стане безопасно.

Пъпната връв бе престанала да пулсира и вече не приличаше на въже, беше изтъняла и по-плоска. Той я завърза стегнато с връзките за обувки на две места, на два сантиметра едно от друго. Тийл обърна глава, когато Док прерязва връвта.

Плацентата вече беше напълно отделена от бебето, Док върза стегнато торбичката за смет и още веднъж помоли за помощта на Гладис — да я сложи в хладилника, — а самият той продължи да се грижи за младата майка.

Тийл отвори една кутия с освежителни кърпички.

— Според вас безопасно ли е да се използват за бебето?

— Предполагам. Те са за това — отвърна Док.

Макар че Катрин записука протестиращо, Тийл я изтри с кърпичките, които миришеха приятно на бебешка пудра. Понеже нямаше опит с новородени, беше нервна. Продължаваше да наблюдава равномерното дишане на Сабра.

— Възхищавам се на смелостта ѝ — забеляза тя. — И аз също не мога да не им съчувствам. Като знам що за чудо е Ръсел Денди, и аз бих избягала презглава от него.

— Познавате ли го?

— Само от медиите. Чудя се дали той е наредил да пратят Кейн тук.

— Защо го ударихте по главата?

— Намеквате, че съм нападнала федерален агент? — запита тя, правейки насмешлива гримаса. — Опитах се да предотвратя едно нещастие.

— Поздравявам ви за смелата постъпка, искаше ми се аз да се бях сетил за това.

— Имах предимството, че бях застанала зад него — тя уви Катрин в чиста хавлиена кърпа и я прегърна, за да я стопли. — Предполагам, че агент Кейн само си е вършел работата. Необходима е известна доза смелост, за да се намесиш в такава ситуация. Но не исках да застреля Рони. И точно толкова искрено не исках и Рони да го застреля. Действах импулсивно.

— Не ви ли стана малко криво, като разбрахте, че Кейн не е лекар?

Тя го погледна и се усмихна съзаклятнически.

— Не казвайте нищо.

— Обещавам.

— Как разбрахте, че не е медицинско лице? Какво го издаде?

— Не се интересува най-напред от състоянието на Сабра. Например, не ѝ измери кръвното. Не схващаше колко е сериозно

положението ѝ, затова започнах да го подозирам и да изпитвам познанията му. Когато шийката се е разширила на осем до десет сантиметра, всичко върви нормално. Той не издържа изпита.

— Могат и двама ни да осъдят на години тежък труд във федерален затвор.

— По-добре това, отколкото да го оставим да застреля Рони.

— Съгласна съм — тя погледна към бебето, което сега спеше. — Ами детето? Добре ли е?

— Дайте да погледна.

Тийл положи Катрин на скута му. Док отгърна кърпата и огледа мъничкото новородено, което се побираше спокойно от лакътя до китката му. Ръцете му изглеждаха големи и мъжествени в сравнение с дребното розово телце, но те го докосваха нежно, особено когато опипа вързаната пъпна връв на коремчето.

— Мъничка е — отбеляза той. — Може би малко преждевременно родена. Изглежда добре. Но трябваше да е настанена в специалното отделение за новородени в болницата. Важно е да бъде на топло. Дръжте главата ѝ покрита.

— Добре.

Той се бе навел съвсем близо до Тийл. Достатъчно близо, за да разгледа всяка от дребните бръчици, които излизаха лъчеобразно от външните ъгли на очите му. Ирисите му бяха сиво-зелени, миглите много черни, малко по-тъмни от кестенявата му коса. Брадичката и челюстта бяха предизвикателно и привлекателно изпъкнали. Тя погледна към разкъсания ръкав и забеляза, че кръвта е избила през импровизираната превръзка.

— Боли ли ви рамото?

Когато той вдигна глава, едва не удари нос в нейния. Погледите им се преплетоха за миг, после той се извърна, за да прегледа раненото си рамо. Погледна го така, сякаш беше забравил за раната.

— Не. Всичко е наред — и побърза да добави: — Най-добре ѝ сложете един памперс и пак я увийте с кърпата.

Тийл намести несръчно памперса на бебето, докато Док се зае отново с младата майка.

— Тази кръв... — Тийл нарочно не довърши изречението, от страх да не би Рони да чуе. Понеже досега не беше присъствала на раждане, Тийл не знаеше дали кръвта, изтекла от Сабра, е в нормални

граница или трябва да даде повод за тревога. За нея количеството беше необикновено голямо и ако правилно разбираше изражението на Док, той също беше загрижен.

— Много повече, отколкото би трябвало — беше снишил глас по същата причина, поради която и тя шепнеше. Дръпна чаршафа над коленете на Сабра и започна да масажира корема ѝ. — Това понякога помага кръвта да се съсире — отговори той на незададения въпрос на Тийл.

— А ако не помогне?

— Не след дълго ще имаме съвсем истински проблеми. Искате ли да бях могъл да ѝ направя епизиотомия, да ѝ спестя това.

— Не се обвинявайте. В тази ситуация и при тези условия се справихте удивително добре, доктор Стануик.

ГЛАВА 7

Изрече го, преди да успее да се сдържи. Нямаше намерение да разкрива на Док, че го е познала. Във всеки случай, още не.

Макар че вероятно не съвсем случайно си беше изпуснала езика. Може би се беше обърнала към него по име само за да види как ще реагира. Репортерският ѝ стремеж да предизвика отговор на неочаквани въпроси или изявления я бе подтикнал да изтърси името му, за да види неговата спонтанна, нерепетирана и искрена реакция.

Неговата спонтанна, нерепетирана и искрена реакция бе показателна. Отначало изглеждаше смаян, след това озадачен, после обезпокоен. Накрая като че ли някакви капаци се спуснаха пред лицето му.

Тийл издържа погледа му и втренчените ѝ очи фактически го предизвикваха да отрече, че той е доктор Брадли Стануик. Или е бил в предишния си живот.

Телефонът отново извъня.

— О, по дяволите — изпухтя Дона. — Какво да им кажа сега?

— Дайте аз да вдигна — Рони дръпна слушалката. — Господин Калоуей? Не, както ви каза госпожата, не е мъртъв.

Сабра се събуди от дрънченето на телефона. Поиска да ѝ дадат бебето. Тийл положи детето в ръцете ѝ. Младата майка започна да се радва колко добре изглежда Катрин сега, колко хубаво ухае.

Тийл стана и се протегна. До момента не беше усетила колко изтощителен беше последният един час от раждането. Умората ѝ не можеше да се сравни с тази на Сабра, но въпреки това тя се чувстваше изцедена, физически изтощена, но умствено напрегната. Огледа се наоколо. Гладис и Върн седяха мирно един до друг и се държаха за ръце. Изглеждаха уморени, но доволни, сякаш събитията от тази нощ се бяха разиграли за тяхно развлечение.

Дона бе увила кльощави ръце около мършавия си гръден кош и стискаше острите си лакти. По-високият и по-слаб мексиканец

гледаше напрегнато Рони и телефона. Приятелят му наблюдаваше агента на ФБР, който показваше признаци на свестяване.

Върн беше опрял гърба на агент Кейн до щанда, а краката му бяха протегнати напред. Глезените му бяха омотани със сребриста лепенка. Китките бяха обезвредени по същия начин зад гърба. Главата му клюмаше на гърдите, от време на време той се опитваше да я повдигне, но всеки път изстенваше.

— Вързан е — разказваше Рони на Калоуей по телефона. — Дватамата стреляхме почти едновременно, но единственият улучен беше Док. Не, той е добре — Рони погледна към Док, който кимна утвърдително.

— Коя е мис Маккой?

— Аз съм — каза Тийл и пристъпи напред.

— Така ли? — Рони я изгледа заинтригувано. — Ами, смятам, че е добре. Откъде ѝ знаете името? Хубаво, ето ви я — протягайки слушалката към Тийл, той запита: — Вие да не сте някаква знаменитост?

— Не чак такава — тя взе слушалката. — Ало?

Гласът принадлежеше на държавен служител — решителен и стегнат.

— Мис Маккой, ФБР, специален агент Бил Калоуей.

— Здравейте.

— Можете ли да говорите свободно?

— Да.

— Не сте ли под принуда?

— Не.

— Какво е положението при вас?

— Точно както ви го описа Рони. Агент Кейн едва не причини истинска катастрофа, но успяхме да го обуздаем.

Специалният агент, явно изненадан, не можа да отговори веднага.

— Не ви разбрах.

— Постъпихте неразумно, като го пратихте тук. Мис Денди имаше нужда от акушерки, не от кавалерия.

— Не знаехме...

— Е, сега знаете. Това не е Маунт Кармел или Ръби Ридж. Не се опитвам да ви уча как да си вършите работата...

— Наистина ли? — възрази той сухо.

— Но настоявам отгук нататък да сътрудничите с господин Дейвисън.

— Политиката на Бюрото е да не преговаря с похитители.

— Те не са терористи — извика тя. — Това са две деца, объркани и уплашени, които виждат, че вече нямат никакъв друг избор.

Чу в слушалката някакви далечни гласове. Калоуей закри микрофона с ръка и заговори с някого. Агент Кейн вдигна глава и погледна към Тийл със замътени очи. Дали се сещаше, че тъкмо тя го свали на пода в безсъзнание с консерва люти чушки?

— Господин Денди е много разтревожен за състоянието на дъщеря си — каза Калоуей, след като приключи с другия разговор. — Касиерката... Дона май беше... каза, че Сабра е родила.

— Момиченце. Двете са... стабилизирани — Тийл погледна към Док и той кимна леко. — Уверете господин Денди, че няма непосредствена опасност за живота на дъщеря му.

— Шериф Монтес ме информира, че при вас има местен човек, който имал известни медицински познания.

— Точно така. Той помогна на Сабра да роди.

Док присви очи — като стрелец, готов да натисне спусъка.

— Шериф Монтес не може да си спомни фамилията му. Казва, че го наричали Док.

— Правилно.

— Не знаете ли как се казва?

Тийл прехвърли през ума си възможностите. Беше абсолютно ангажирана с раждането, но не изпускаше от вниманието си и развиващите се отвън събития. Бе чула бръмченето на хеликоптери. Със сигурност някои от тях бяха полицейски и медицински, но беше готова да се обзаложи, че са пристигнали и представители на медиите — от Далас, форт Уърт, Остин, Хюстън. Големите станции. Мрежите от филиали.

Активната роля, която играеше в развитието на тази история, автоматично бе я направила ценен за медиите обект. Тя не би могла да каже за себе си, че е известна, но колкото и скромно да се оценяваше, все пак не беше и коя да е. Явяваше се на екран почти всяка вечер в новинарските емисии пред публиката на своя канал. Тези новини се предаваха и по кабелните телевизии с локален обхват из цял Тексас и в

Оклахома, практически пред още няколко милиона зрители. Тя беше пиперливата прибавка към една вече пикантна история. Ако към цялата бъркотия се разчуеше и това, че е замесен доктор Брадли Стануик, който преди три години бе изчезнал от очите на обществеността, замесен в скандал — ето ти една тлъста новина, от която медийното братство нямаше да закъснее да натрупа забележителни облаги.

Но Тийл искаше това да бъде нейната тлъста новина.

Ако сега издадеше кой е всъщност Док, щеше окончателно да се сбогува с предимството си, че е там, на място. Всички щяха да го съобщят преди нея. Историята щеше да се разчуе още преди тя да е монтирала първия си репортаж. И когато успееше да излъчи своята версия на събитията, „възкръсването“ на доктор Стануик щеше да е безнадеждно остаряла новина.

Гъли може би никога нямаше да ѝ прости това решение, но засега тя щеше да задържи за себе си тази апетитна подробност като своя лична тайна съставка.

Затова Тийл не отговори пряко на Калоуей.

— Док свърши невероятна работа в изумително трудни условия. Сабра се отнася благосклонно към него. Тя му вярва.

— Разбрах, че е бил ранен при размяната на изстрели.

— Само драскотина, нищо повече. Всички сме добре, господин Калоуей — добави тя нетърпеливо. — Уморени сме, но иначе сме невредими, това е най-важното.

— Не ви ли принудиха да кажете това?

— В никакъв случай. Последното, което иска Рони, е някой да бъде наранен.

— Точно така — потвърди момчето. — Просто искам да изляза отгук със Сабра и с детето, свободно да си вървим по пътя.

Тийл предаде желанието му на Калоуей и той отговори:

— Мис Маккой, знаете, че не мога да допусна това.

— Може да се прояви снизхождение.

— Не съм упълномощен да...

— Господин Калоуей, а вие можете ли да говорите свободно?

След кратка пауза той каза:

— Продължавайте.

— Ако сте имали контакт с Ръсел Денди, сигурно добре разбирате защо тези двама младежи са се почувствали толкова отчаяни, че са направили всичкото това.

— Не мога да коментирам директно, но разбирам какво искате да кажете.

Явно Денди беше наблизно.

— Във всеки случай, този човек е тиранин — продължи Тийл. — Не знам дали знаете, но той се е зарекъл насила да раздели двамата и да даде детето им за осиновяване. Рони и Сабра искат само едно — свободно да определят собственото си бъдеще и бъдещето на детето си. Това е семейна криза, господин Калоуей, и като такава трябва да се разреши. Може би господин Денди ще допусне посредник, който да им помогне да отстранят различията и да постигнат взаимно приемливо решение.

— Рони Дейвисън обаче все още има да отговаря за доста неща, мис Маккой. Първото е, например, въоръжен грабеж.

— Сигурна съм, че Рони ще поеме отговорността за действията си.

— Нека да говоря с него — каза Рони и взе слушалката от нея. — Слушайте, господин Калоуей. Аз не съм престъпник. До днес не бях. Дори не са ме глобявали за превишена скорост. Но няма да позволя на господин Денди да диктува бъдещето на детето ми. От положението, в което се намирам, не виждам друг начин да се освободя от него.

— Кажи му какво сме решили, Рони — обади се Сабра.

Той погледна към нея, легнала с бебето в ръце, и на лицето му се изписа мъка.

— Говорете с бащата на Сабра, господин Калоуей. Убедете го да ни остави да си вървим. Тогава ще освободя всички.

Замълча за миг, слушайки, след това каза:

— Знам, че трябва да идат в болница. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Давам ви един час и после ми се обадете — още една пауза. — Или какво? — каза той, явно повтаряйки въпроса на Калоуей. Рони погледна пак към Сабра. Тя притисна още по-плътно дъщеричката си и кимна. — Ще ви кажа след един час — и рязко затвори.

Обърна се към заложниците и каза:

— Добре, всички чухте. Не искам да нараня никого. Искам всички да излезем оттук. Така че просто се отпуснете — той погледна

часовника на стената. — След шейсет минути всичко може да свърши.

— А ако нейният старец не се съгласи да ви остави на мира? — запита Дона. — Тогава какво ще правите с нас?

— Защо не седнете и не млъкнете? — обади се раздражено Върн.

— Ти що не си гледаш работата, старец? — отвърна му тя. — Не си ми шеф. Искам да знам дали ще живея или ще умра. Ами след един час той дали няма всичките да ни изпозастреля, а?

Възцари се неловко мълчание. Всички погледи се обърнаха към Рони, но той упорито отказваше да отговори на неизречения им въпрос.

Агент Кейн или отново беше припаднал, или държеше главата си наведена от срам, че не е успял да намери изход от заплетеното положение. Както и да е, седеше, опрял глава на гърдите си.

Дона пак стисна лактите си.

Върн и Гладис изглеждаха уморени. Сега, когато вълнението от раждането отмина, спадна и ентузиазмът им. Гладис бе положила глава на рамото на Върн.

Тийл клекна до Док, който отново се беше заел със Сабра. Лежеше със затворени очи. Малката Катрин спеше в прегръдките на майка си.

— Как е тя?

— Кърви страшно много, кръвното ѝ спада.

— Какво можете да направите?

— Опитвах се да масажирам матката, но вместо да забави кървенето, това само го засили — той сви вежди притеснен. — Има нещо друго.

— Какво?

— Да кърми.

— Може ли толкова скоро да има мляко?

— Не. Чували ли сте за окситоцина?

— Предполагам, че е нещо женско.

— Хормон, който помага да се произведе млякото. Той кара и матката да се свива, което намалява кървенето. Сученето стимулира отделянето на хормона...

— О, тогава защо не...

— Защото мислех, че досега вече ще са я закарали в болница. Освен това, твърде много вече ѝ мина през главата.

Замълчаха за миг, поглеждайки към Сабра. Беше много бледа и това ги обезпокои.

— Страхувам се и от инфекция — добави той. — По дяволите, двете трябва да идат в болница. Какъв е тоя Калоуей? Образцов задник?

— В крайна сметка, делови човек. Но говори разумно. Денди пък е побеснял маниак. Дочух го по телефона как сипе заплахи и ултиматуми — тя погледна към Рони, който разделяше вниманието си между паркинга и двамата мексиканци, които ставаха все по-неспокойни. — Той няма да ни избие, нали?

Док явно не бързаше да отговори на въпроса ѝ, смени всички подложки под Сабра, после се облегна на хладилника и сви едното си коляно. Подпря се с лакът на него и уморено прокара ръка през косата си. Ако се намираще в голям град, навярно щеше да извади гребен. Но в тази среда небрежността някак си му отиваше.

— Не знам какво ще направи, мис Маккой. Страданията, които хората всеки ден си причиняват един на друг, никога не са преставали да ме смайват и отблъскват. Не мисля, че момчето има намерение да ни строи в редичка и да ни избие, но не мога да гарантирам, че няма да го направи. Във всеки случай, каквото и да си говорим, това няма да повлияе върху изхода.

— Доста фаталистично мнение.

— Вие ме попитахте — той сви рамене с безразличие. — Не сме длъжни да говорим за това.

— Тогава за какво искате да говорим?

— За нищо.

— Глупости — каза тя с намерение да го изненада и успя. — Искате да разберете как ви познах.

Той я погледна, но не каза нищо. Беше се обградил с достатъчно дебела броня, но на нея точно това ѝ беше работата — да прониква през невидими брони.

— Когато ви видях за пръв път, ми се стори, че ви познавам, но не можах да се сетя откъде. После, по някое време при раждането, точно преди бебето да излезе, се сетих кой сте. Мисля, че ви издаде начинът, по който се справяхте със Сабра.

— Имате забележителна памет, мис Маккой.

— Тийл. Паметта ми обаче е доста по-силна от средностатистическата. Просто аз отразявах вашия случай.

И каза инициалите на телевизионния канал, за който работеше.

Той изруга.

— Значи и вие сте били сред ордите репортери, които направиха живота ми истински ад?

— Върша си работата добре.

Той изсумтя презрително.

— Обзалагам се, че е така — размърда дългите си крака, без да изпуска погледа й. — Харесвате ли това, което правите?

— Много.

— Харесва ви да преследвате стъпкани хора, да излагате пред публика премеждията им и с това да им пречите да съберат парчетата от вече разбития си живот, така ли?

— Да не би да обвинявате медиите за неблагоприятията си?

— До известна степен да.

— Например?

— Например, това, че отрицателното обществено мнение повлия на болницата. Онова отрицателно обществено мнение, което се създава и подхранва от хора като вас.

— Вие сам накарахте обществеността да се отнесе отрицателно към вас, доктор Стануик.

Той обърна сърдито глава и Тийл разбра, че е засегнала чувствителна струна.

Доктор Бродли Стануик беше известен онколог, работеше в един от най-модерните в света центрове за борба с рака. Там идваха пациенти отвсякъде, обикновено с последна надежда да избегнат смъртта. Наистина, клиниката му не можеше да спаси всички, но успяваше да прави много, за да забави последиците от болестта и да удължи живота на пациентите, като в същото време им осигуряваше такова качество на живота, заради което си струваше човек да се бори.

Затова вестта, че младата, красива и жизнерадостна съпруга на Бродли Стануик е поразена от неподдаващ се на опериране рак на панкреаса, прозвуча на всички като жестока ирония на съдбата.

Нито той, нито блестящите му колеги можеха да забавят бързото развитие на болестта. Едва няколко седмици, след като бе поставена

диагнозата, тя бе окончателно хоспитализирана. Избра да се лекува с агресивна химиотерапия и облъчване, но страничните ефекти бяха почти толкова смъртоносни, колкото и болестта, с която лечението трябваше да се пребори. Имунната ѝ система отслабна, тя разви пневмония. Една след друга системите в организма ѝ започваха да отслабват и да се предават.

Тъй като не искаше сетивата ѝ да бъдат притъпени от болкоуспокояващите лекарства, тя се отказа от тях. Но в последните дни от живота ѝ болките бяха станали толкова непосилни, че тя най-накрая се съгласи да ѝ дават болкоуспокояващ наркотик, който можеше сама да си слага с помощта на венозна система.

Тийл бе научила всичко това от неофициални източници. Семейството стана новина едва след нейната смърт. Преди смъртта ѝ те бяха само единица от тъжната статистика, жертви на коварна болест.

Но след погребението тъстът и тъщата, на които явно светът беше крив, пуснаха слухове, че може би зет им е ускорил края на жена си. По-специално, че ѝ е помогнал да се самоубие, като е приспособил дозатора на системата по такъв начин, че тя да вземе смъртоносна доза наркотик. Обвиниха го, че се е полакомил за голямото ѝ наследство и затова е ускорил събитията.

Още от самото начало според Тийл обвиненията бяха пълна безсмислица. Съвсем ясно беше, че на госпожа Стануик ѝ остават броени дни живот. Човек, който ще получи голямо наследство, би могъл спокойно да изчака природата да доведе нещата до края им. Освен това, доктор Стануик беше състоятелен, независимо че влагаше голяма част от дохода си в клиниката за изследвания и за лечение на бедни пациенти.

Дори да беше помогнал на жена си да умре, Тийл не бе готова да го осъди заради това. Противоречията около евтаназията бяха за нея морална дилема, от която не намираше задоволителен изход. По този въпрос беше готова да се съгласи с окончателното безпристрастно мнение.

Но от чисто практическа гледна точка тя силно се съмняваше, че Брадли Стануик ще рискува репутацията си дори заради любимата жена.

За негово нещастие тъст му и тъща му държаха на своето и накрая властите наредиха разследване, което в крайна сметка се оказа

чиста загуба на време и човешки ресурси. Не се намери никакво доказателство, което да потвърди обвинението на роднините, че е имало престъпно деяние. Нямаше никакви свидетелства, че доктор Стануик е направил каквото и да било, за да ускори смъртта на жена си. Властите дори не отнесоха случая към съд със съдебни заседатели, заявявайки, че нямат никакво основание за подобно нещо.

Както и да е, историята не свърши дотук. Докато следователите разпитваха доктор Стануик, неговите колеги, персонала, приятелите, роднините и бившите му пациенти, всяка подробност от живота му беше подложена на интензивно разглеждане и обсъждане. Той живееше под сянката на подозрението, което беше особено смущаващо, тъй като повечето му пациенти се смятаха за окончателно и неизлечимо болни.

Болницата, в която той работеше, скоро попадна в светлината на прожекторите. Вместо обаче да застанат зад него, ръководителите ѝ единодушно гласуваха да му се отнемат привилегиите, докато не се очисти окончателно от подозренията. Брадли Стануик не беше глупав и знаеше, че никога няма да се очисти от всякакво подозрение. Попадне ли семето на съмнението в ума на обществеността, то обикновено намира богата почва и разцъфтява.

Може би най-вероломното предателство дойде именно от партньорите му в клиниката, която той беше създал. След като бяха работили с него години наред, бяха правили съвместни изследвания и проучвания на отделните случаи, бяха обединили знанията, уменията и теориите си, бяха създавали приятелски връзки наред с професионалните, те го помолиха да напусне.

Той продаде своята част от практиката на бившите си партньори, домът му в Хайленд парк премина в чужди ръце за една минимална част от предполагаемата си стойност и като махна с ръка на всички и на всичко, той напусна Далас, заминавайки неизвестно къде. Така свърши историята. Ако Тийл не се беше загубила и не беше попаднала в Рохо Флетс, може би никога нямаше да си спомни за него.

Сега тя го запитва:

— Сабра първата ви пациентка ли е, откакто напуснахте Далас?

— Тя не е пациентка и аз не съм неин лекар. Бях онколог, не акушер-гинеколог. Това е спешен случай и аз реагирах. Точно както и вие. Както всички останали тук.

— Това е фалшива скромност, Док. Никой от нас нямаше да може да направи за Сабра това, което вие направихте.

— Рони, нали може да пийна нещо? — обърна се той внезапно към момчето.

— Да. Разбира се. И другите може да искат вода.

Док се протегна и взе един стек с шишета минерална вода от рафта. Остави едно за себе си, друго за Тийл и подаде останалите на момчето, което помоли Дона да ги разпредели.

Той изпи почти цялата вода на един дъх.

Тийл развинти капачката, надигна своето шише и въздъхна, след като отпи дълга глътка.

— Добра идея. Опитайте се да смените темата?

— Познахте.

— Не практикувате ли медицина тук в Рохо Флетс?

— Нали ви казах. Занимавам се със земеделие.

— Но хората тук ви знаят като Док.

— В малкия град всеки знае всичко за всички.

— Трябва да сте казали на някого. Иначе как ще се разчуе...

— Вижте, мис Маккой.

— Тийл.

— Не знам как се е разчуло, че някога съм бил лекар. Дори така да е, това какво ви засяга?

— Просто съм любопитна.

— Хмм — загледа се право пред себе си, встрани от нея. — Това не е интервю. Няма да вземете интервю от мене. Така че защо си хабите думите? Може да ви потрябват по-късно.

— Преди... преди случая вие живеехте много интензивно. Не ви ли липсва това, да сте в центъра на вниманието?

— Не.

— Значи не скучаете тук?

— Не.

— Не ви ли липсва нещо?

— Какво например?

— Общество.

Той обърна глава и се размърда, обръщайки се към нея с гърди и рамене.

— Понякога — погледът му се спусна по нея. — Да не би да ми предлагате помощ в това отношение?

— О, да.

След като изрече това, се засмя, показвайки, че само се е пошегувал.

Тя не можа да си прости, че се е хванала на уловката му.

— Надявах се, че вие поне не сте в плен на тия сексистки тъпотии.

Той отново стана сериозен и каза:

— А аз се надявах вие да не сте в плен на желанието да задавате въпроси, особено лични, в подобен момент. Точно когато бяхте започнали да ми харесвате.

Странно, но сегашният му поглед, така изпитателен и напрегнат, ѝ подейства много по-силно, отколкото неприкритото сексуално подмятане. То беше престорено. А погледът беше истински. Усети безтегловност в корема.

В този миг някакъв рев от дъното на магазина ги накара и двамата да скочат на крака.

ГЛАВА 8

Тийл бе нарекла по-ниския и по-дебел мексиканец Хуан. Суматохата идваше от него. Беше се навел над агент Кейн и го ругаше цветисто... поне тя така предположи. Испанските думи, които сипеше, звучаха като епитети.

Кейн не преставаше да вика: „Какво, по дяволите?“ и напразно се опитваше да се освободи от лепенките.

За всеобщо учудване Хуан лепна една ивица през устата на агента, за да го накара да млъкне. Междувременно другарят на Хуан, по-високият, изригна дълга тирада на испански, в която се долавяше укор и същевременно неразбиране на постъпката на Хуан, на внезапната му атака срещу агента.

Рони размаха пистолета си и извика:

— Какво става? Какво правите тука? Върн, какво стана?

— Де да знам. Бях задрямал. Събудих се от крясъците и караниците на тия двамата.

— Той просто се нахвърли върху него — намеси се Гладис с присъщия си превзет маниер на говорене. — Не виждам за какво. Не му вярвам. А и на приятеля му.

— Que pasa? — запита Док.

Другите внезапно млъкнаха, учудени, че той говори испански. Явно Хуан беше по-учуден от другите. Той рязко вдигна глава и погледна Док. Без да се притеснява от враждебния му поглед, Док повтори въпроса.

— Nada — измърмори Хуан под нос.

Док остана на място и на свой ред погледна намръщено мексиканеца.

— Е? — запита Тийл.

— Какво „е“? Това знам на испански, освен „здравей“, „довиждане“, „моля“, „благодаря“ и „глупости“. Не ми вършат работа в тази ситуация.

— Защо го нападна? — обърна се Рони към мексиканеца. — Какво ти става?

— Щото е смахнат, затова — намеси се Дона. — Разбрах още като го видях.

Хуан отговори на испански, но Рони нетърпеливо поклати глава.

— Не те разбирам. Махни тая лепенка от устата му! Бързо! — заповяда той, когато Хуан не се подчини веднага.

Рони му показва със знаци да отлепи устата на Кейн, който слушаше и гледаше с изплашени, ококорени очи.

Мексиканецът се наведе, хвана края на лепенката и я дръпна от устата на агента. Той изрева от болка и извика:

— Копеле!

Хуан изглеждаше доволен от себе си. Погледна към партньора си и двамата се засмяха, като че ли развеселени от притеснението и смущението на агента.

— Ще идете в затвора. Всичките до един — и Кейн изгледа злобно Тийл. — Особено пък вие. Заради вас сега сме до гуша в тия лайна.

— Заради мене?

— Вие попречихте на федерален служител да изпълни задължението си.

— Попречих ви да отнемете един човешки живот съвсем ненужно, само за да си спечелите шпорите или звездичките, или каквато ви е мотивацията да се наврете тук. Попречих ви да усложните още повече една и без това усложнена обстановка. Ако още веднъж направите същото, пак бих ви ударила.

Враждебният му поглед се местеше от един заложник към друг и най-накрая се спря на мексиканеца, който го беше нападнал.

— Не разбирам. Какво ви има, бе хора? — и кимна към Рони. — Той е врагът, не аз.

— Ние само се опитвахме да не допуснем това заплетено положение да свърши с катастрофа — обади се Док.

— Това ще стане само ако той се предаде и освободи заложниците. Политиката на Бюрото е да не преговаря.

— Вече го чухме от Калоуей — обясни Тийл.

— Ако Калоуей мисли, че съм мъртъв...

— Обясних му, че сте жив.

Агентът се озъби на Рони:

— Защо мислите, че ще ви повярва?

— Защото аз го потвърдих — намеси се Тийл.

Док, който отново се бе заел със Сабра, се обади:

— Трябва ми още един пакет памперси.

Едва ли бяха за бебето, мярна се през ума на Тийл. Катрин няма как да се е подмокрила толкова много. Само с един поглед разбра, че са нужни за Сабра.

— Рони, може ли да ида да взема още памперси?

— Какво става? Нещо с бебето ли?

— То е добре, но Сабра кърви.

— О, Божичко!

— Може ли да ида за памперсите?

— Да, разбира се — каза той разсеяно.

— Ама и ти си един герой, Дейвисън — обади се злобно Кейн.

— За да си спасиш кожата, ще оставиш приятелката си и бебето си да умрат. Да, бе, наистина се иска голяма смелост, за да оставиш една жена да умре от загуба на кръв.

— Тоя мексиканец що не ти залепи устата с нещо, дете не се отлепя — изръмжа Дона. — Нещо много взе да знаеш, бе, ченге.

— Тук си права, Дона — обади се Гладис. После подхвърли към Кейн: — Отвратително е за казване.

— Добре, млъкнете всички! — викна Рони.

Всички замълчаха, само двамата мексиканци продължиха да си шепнат.

Тийл се върна бързо при Док с пакета памперси. Разкъса го, извади един и го подложи под хълбоците на Сабра.

— Как се сетихте за това?

— Подложките много бързо се просмукват с кръв. Памперсите имат найлонов слой отдолу.

Говореха полугласно. Не искаха да плашат момичето, нито пък да тревожат още повече Рони, който гледаше часовника на стената. Дългата му минутна стрелка се движеше ужасяващо бавно.

Док седна край Сабра и взе ръката ѝ.

— Все още кървиш малко повече, отколкото бих искал — стрелна с очи Тийл, която бе положила успокоително ръка на рамото ѝ.

— Сега няма повод за тревога. Док просто мисли в перспектива. Не иска нещата да станат толкова лоши, че да не могат да се оправят.

— Точно така.

Той се наведе още повече към нея и каза меко:

— Помисли си пак — не искаш ли да идеш в болница?

— Не!

Той я помоли:

— Преди да кажеш „не“, моля те, изслушай ме за минута.

— Моля те, Сабра. Нека Док да обясни.

Момичето погледна отново изпитателно към Док.

— Мисля не само за тебе и бебето, но и за Рони — каза той. — Колкото по-скоро свърши тая работа, толкова по-добре ще е за него.

— Татко ще го убие.

— Няма. Не и ако ти и Катрин сте живи и здрави.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Вие не разбирате. Той само така казва, че иска да ни види в безопасност. Вчера, като му казахме за бебето, се закани да го убие. Каза, че ако можел, щял веднага да го изтръгне от мене и да го удуши с голи ръце. Виждате колко мрази Рони, как не може да понесе, че съм с него.

Тийл въздъхна. Никога не беше чувала ласкави думи за Ръсел Денди, но това доказателство за жестокостта му я потресе. Как може човек да е толкова безсърдечен? Док стисна устни.

— Такъв е баща ми — продължаваше Сабра. — Мрази да му се противоречи. Никога няма да ни прости, че сме се изправили срещу волята му. Ще прати Рони до живот в затвора и ще направи така, че никога повече да не видя бебето си. Не ме интересува какво ще направи с мене. Ако не мога да съм с тях, няма значение какво ще стане с мене.

Тя отпусна глава и притисна бузата си до новороденото. Нежният мъх по главичката на бебето попи сълзите, които се стичаха от очите ѝ.

— И двамата бяхте много добри с мене. Наистина. Не ми се иска да ви разочаровам. Но няма да ме накарате да си променя решението. Ако не ни пуснат с Рони да си вървим и татко не обещае, че ще ни остави на мира, аз не мърдам отгук. Освен това, Док, на вас вярвам повече, отколкото бих вярвала, на който и да е лекар в болница, където татко може да ме прати.

Док изтри изпотеното си чело с опакото на дланта и въздъхна. Погледна косо към Тийл, но тя примирено вдигна рамене.

— Добре — каза той колебливо. — Ще направя каквото мога.

— Не се съмнявам — трепна Сабра. — Наистина ли съм зле?

— Не мога нищо да направя за кървенето от разкъсаното. Но за вагиналният кръвоизлив... Помниш ли, че ти казах да си почиваш, защото ще искам нещо от тебе?

— Ъхъ.

— Е, искам да накърмиш Катрин.

Момичето погледна смаяно към Тийл.

— Кърменето ще накара матката да се свие и да намали кървенето — обясни ѝ тя.

Док се усмихна на Сабра.

— Готова ли си да опиташ?

— Май че да — отвърна тя, макар да изглеждаше несигурна и смутена.

— Ще ти помогна — Тийл взе ножиците и ги избърса добре. — Налага се да срежа роклята ти на рамото. Можем после да зашием презрамката, така няма да става нужда да се събличаш.

— Добре, добре.

Изглеждаше облекчена, че може да възложи на Тийл да вземе решение вместо нея.

— Дами, ще ви оставя за малко насаме. Ъ-ъ... мис... ъ-ъ... Тийл?

Док я помоли с жест да стане и двамата започнаха да се консултират.

— Знаете ли нещо по този въпрос?

— Нищо. Майка ми е спряла да ме кърми, когато съм била на три месеца. Нищо не помня.

Той се усмихна изтощено.

— Искам да кажа, друго, освен сученето.

— Разбрах какво искате да кажете. Пошегувах се. Но наистина нищо не знам.

— Добре, от вас трите май Катрин най-бързо ще се научи. Наместете я в удобно положение и тя ще действа инстинктивно. Поне така се надявам. По няколко минути на всяка гърда.

— Добре — каза Тийл и кимна утвърдително. Коленичи до Сабра и сръза презрамката на деколтираната ѝ рокля.

— Най-добре ще е отсега нататък да носиш дрехи, които се закопчават отпред. Или нещо широко, за да може да го вдигнеш и да пъхнеш отдолу Катрин. Веднъж, при един дълъг полет до Лос Анжелис, седях до една майка с бебе. Тя кърмеше бебето през целия път, но само аз го разбрах, и то, защото седях точно до нея. През цялото време беше напълно завита.

Тя бърбеше нарочно, за да разсее Сабра и да намали неловкостта ѝ. Когато разши тегела, Тийл свали едната презрамка на роклята.

— Сега смъкни презрамката на сутиена и избутай надолу чашката. Дай да държа Катрин — Сабра се огледа неуверено. — Никой не може да те види — увери я Тийл.

— Знам. Но ми е неудобно.

— Разбирам, сигурно е така.

Когато Сабра се приготви, Тийл ѝ подаде Катрин. Новороденото издаваше тихи, хленчещи звуци, но когато почувства пухкавата гръд на Сабра до бузата си, то започна да търси зърното с уста. Намери го, опита се да засуче, но не можа. След няколко безуспешни опита бебето заплака. Замаха с малките си юмручета, а лицето му почервения.

— Наред ли е всичко? — запита Док.

— Да — излъга Тийл.

Сабра изхлипа отчаяно:

— Не го правя както трябва. Какво бъркам?

— Нищо, скъпа, нищо — утеши я Тийл. — Катрин не знае как се става бебе, както ти не знаеш как се става майка. Двете заедно се учите и това е прекрасно. Но аз съм чувала, че бебето усеща тревогата на майката. Колкото си по-спокойна, толкова по-лесно ще стане. Поеми си дълбоко дъх няколко пъти и после опитай пак.

Вторият опит не беше по-успешен от първия.

— Знаеш ли какво? Мисля, че е, защото си легнала — забеляза Тийл. — Неудобно е и за тебе, и за нея. Ще можеш ли да се надигнеш?

— Не мога. Долу ме боли ужасно.

— Ами ако Док ти подпира гърба? Това ще намали налягането долу и ще можеш по-удобно да гушнеш Катрин.

— Той ще ме види — възрази тя шепнешком.

— Ще направя така, че да не те вижда. Почакай. Сега се връщам.

Беше забелязала купчина сувенирни тениски. Преди Рони да успее да запита какво прави, тя стигна до нея и взе една тениска.

Забеляза, че е прашна, но нямаше друг избор. Връщайки се, грабна и още една.

Когато се върна с тениските, Катрин ревеше с пълен глас. Всички други в магазина пазеха почитателно мълчание. Тийл разстла една от огромните тениски над майката и бебето.

— Ето така. Той няма да види нищо. Добре ли е?

— Добре е.

— Док?

Той дойде моментално.

— Да?

— Можете ли да идете зад гърба на Сабра и да я подпирате в кръста, както аз направих при раждането?

— Разбира се.

Той коленичи зад нея и ѝ помогна да се надигне.

— Сега само се облегни на мене. Хайде, отпусни се, Сабра. Ето така. Удобно ли ти е?

— Да, добре съм. Благодаря.

Тийл надигна ъгъла на тениската, точно колкото да надникне. Катрин беше спряла да плаче и отново търсеше по инстинкт.

— Помогни ѝ, Сабра — напъти я приятелски Тийл.

И Сабра действаше инстинктивно. С малко маневриране и нагласяне бебето се впи плътно в зърното и започна здравата да суче.

Сабра се засмя радостно. Засмя се и Тийл. Тя пусна ъгъла на тениската и се усмихна на Док.

— Май всичко е наред.

— Двете са майсторки — похвалата на Тийл предизвика усмивка на бледите устни на Сабра.

Тийл запита:

— Беше ли решила да кърмиш?

— Наистина не бях мислила за това. Ужасно се тревожих някой да не разбере, че съм бременна, и не можех да мисля за нищо друго.

— Можеш да опиташ, а ако видиш, че не върви, ще минеш на биберон. Няма нищо неудобно в храненето с биберон.

— Но аз съм чувала, че кърменето е по-полезно за децата.

— И аз така съм чувала.

— Нямате ли деца?

— Не.

— Омъжена ли сте?

Сабра май беше забравила, че Док е тук. Беше се облегнала на него и сигурно го усещаше като някаква мебел. Но Тийл беше с лице към него и съвсем ясно съзнаваше, че той чува всяка тяхна дума.

— Не. Не съм.

— Била ли сте омъжена?

Тя се поколеба кратко и отвърна:

— Преди години. За кратко.

— И какво стана?

Сиво-зелените очи не трепнаха.

— Ами... тръгнахме по различни пътища.

— О... Неприятно.

— Да, така беше.

— На колко години бяхте тогава?

— Млада.

— Сега на колко сте?

Тийл се засмя нервно.

— Преди месец навърших трийсет и три.

— По-добре побързайте и си намерете някой друг. Тоест, ако искате да имате семейство.

— Говориш като майка ми.

— Искате ли?

— Какво?

— Да имате друг съпруг и деца?

— Някой ден. Възможно е. Бях ужасно заета да градя кариера.

— Може да родите и без да се омъжвате.

— Мислила съм за това, но не съм сигурна, че искам такова нещо за детето си. Още не съм решила.

— Не мога да си представя да не искате семейство — каза момичето и се усмихна ласкаво на Катрин. — Ние с Рони само за това си говорим. Искаме да имаме голяма къща в провинцията. И много деца. Аз съм единствено дете. Рони има по-малък полубрат, разликата им е дванайсет години. Искаме да имаме голямо семейство.

— Чудесно сте го намислили.

Док даде лек знак на Тийл, че е време бебето да суче от другата гърда. Тийл помогна на Сабра и скоро Катрин блажено засука от другата страна.

Тогава момичето ги изненада — обърна глава назад и запита:

— Ами вие, Док?

— Какво аз?

— Вие женен ли сте?

— Жена ми почина преди три години.

Лицето на Сабра стана тъжно.

— О, много съжалявам.

— Тя как почина? Ако нямате нищо против да попитам.

Той ѝ разказа за болестта на жена си, без да споменава за конфликта, последвал оттеглянето му.

— Деца имате ли?

— За съжаление, не. Тъкмо бяхме започнали да говорим за това, когато тя се разболя. И тя като мис Маккой си имаше кариера. Беше микробиоложка.

— О, сигурно е била добра.

— Фактически беше блестяща — той се усмихна, макар че Сабра не можеш да го види. — Много по-добра от мене.

— Сигурно много сте се обичали.

Усмивката му постепенно угасна. Сабра не можеше да предположи, но Тийл го знаеше много добре — неговият брак не беше безупречен и безоблачен. При разследването на обстоятелствата около смъртта на Шари Стануик се разбра, че е имала извънбрачна връзка. Брадли Стануик бе узнал за изневярата на жена си и великодушно бе приел своя дял от вината. Графикът му беше препълнен и често му се налагаше да се връща късно и да отсъства от дома.

Двамата обаче се обичаха и бяха поели ангажимента да спасят брака си. Ходеха на брачни консултации и планираха отново да живеят заедно, когато ѝ поставиха диагноза злокачествен тумор. Болестта ѝ на практика ги сближи. Поне така твърдеше той пред обвинителите си.

Тийл виждаше, че дори след всичките тези години споменът за изневярата на жена му още го боли.

Когато осъзна, че Тийл го наблюдава, той свали замисленото изражение от лицето си.

— Достатъчно засега — каза малко по-рязко, отколкото навярно бе искал.

— Тя така и така спря да суче — обади се Сабра. — Май е заспала.

Докато Сабра оправяше дрехите си, Тийл взе бебето и го препови. Док отпусна момичето да легне, после провери подложените памперси.

— По-добре е. Слава Богу.

Тийл гушна бебето, целуна го леко по главичката и го върна на майката.

Телефонът извънтя. Беше минал един час.

Всички се напрегнаха. Отдавна очакваният телефонен звън ги стресна, защото ги подсещаше за несигурното им бъдеще. Сега развръзката се бе приближила и никой не бързаше да чуе какво ще отговори Калоуей на искането на Рони. Особено самият Рони, който беше по-изнервен от всички.

Той погледна към Сабра и се опита да се усмихне, но не можа да задържи усмивката.

— Сигурна ли си. Сабра?

— Да, Рони — тя говореше тихо, но решително и с достойнство.

— Абсолютно сигурна съм.

Преди да вдигне слушалката, момчето изтри длан в крачолите на дънките си.

— Господин Калоуей?

И след миг извика:

— Татко!

ГЛАВА 9

— Кой е тоя?

Когато въведоха новодошлия в караваната на ФБР, Калоуей не обърна внимание на грубия въпрос на Ръсел Денди, а стана и стисна ръката на мъжа.

— Господин Дейвисън?

— Вие май се подигравате с мене — изсъска насреща му Денди.
— Кой го повика?

Калоуей се направи, че Денди изобщо го няма в караваната.

— Аз съм специален агент Бил Калоуей.

— Коул Дейвисън.

— Бих искал да мога да кажа, че ми е приятно да се запознаем, господин Калоуей.

Ако се съди по външността, човек би могъл да си помисли, че Дейвисън е ранчero. Беше облечен в износени дънки и каубойски ботуши, колосаната му бяла риза се закопчаваше със седефени клипсове вместо с копчета. Влизайки в караваната, той възпитано сне от главата си сламената каубойска шапка. Тя бе оставила дълбока резка в косата му и розова ивица през челото, което беше с няколко оттенъка по-светло от долните две трети от загорялото лице. Беше едър и набит, вървеше леко приведен.

Всъщност не беше ранчero. Притежаваше пет заведения за бързо хранене и живееше в Хера само за да избегне „метрополиите“ като Тюлия и Флойдейда. Калоуей го приветства с думите:

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо, господин Дейвисън.

— Така и така щях да дойда, независимо дали сте се канили да ме повикате. Щом чух, че са намерили тук сина ми, нямах търпение да дойда. Тъкмо излизах, когато звъннахте.

Денди, който пухтеше отзад, сграбчи Дейвисън за рамото, обърна го към себе си и навря показалец в лицето му.

— По ваша вина дъщеря ми е забъркана в тая гнусотия. Ако й се случи нещо, сте мъртъв. И онова изчадие, дето сте пръкнали...

— Господин Денди — намеси се сурово Калоуей. — Пак ли ще ме накарате да наредя да ви изкарат от караваната? Още една дума, и излизате!

Милионерът не обърна внимание на предупреждението на Калоуей и продължи да крещи:

— Вашият хлапак — пенеше се той — съблазни дъщеря ми, направи й дете и после я отвлече. Няма да се успокоя, докато не го вкарам зад решетките, да не вижда бял ден и да няма глътка свободен въздух. Ще направя всичко възможно, за да прекара всяка останала секунда от мизерния си живот в затвора.

За чест на Дейвисън той запази самообладание.

— Струва ми се, че отчасти и вие сте виновен за всичко това, господин Денди. Ако не се бяхте отнесли така сурово с тези деца, те нямаше да изберат бягството като краен изход. И аз, и вие знаем много добре, че Рони не е отвел дъщеря ви против волята й. Те се обичат и са избягали от вас и вашите заплахи, ето така мисля аз.

— Хич не ми пука какво мислите.

— На мене пък ми пука — намеси се Калоуей, надвиквайки Ръсел Денди. — Искам да чуя какво мисли господин Дейвисън за създалото се положение.

— Може да ме наричате Коул.

— Добре, Коул. Какво знаете за това? Всичко, което можете да ни кажете за сина си и за неговия начин на мислене, ще ни бъде полезно.

Тук Денди изтърси:

— А помислихте ли за снайперисти? За отряд за бързо реагиране? Ето това щеше да ни е полезно.

— Използването на сила може да изложи на риск живота на дъщеря ви и на бебето й.

— Бебето й! — извика Дейвисън. — Родило ли се е?

— Доколкото знаем, е родила момиченце преди около два часа — осведоми го Калоуей. — Казаха, че и двете са сравнително добре.

— Казали били — изсумтя презрително Денди. — Обзалагам се, че дъщеря ми е мъртва.

— Не е мъртва. Не и според мис Маккой.

— Тя може да го е казала, за да си спаси живота. Може она луд да й е държал пистолет до главата!

— Не мисля така, господин Денди — каза Калоуей, опитвайки се да запази хладнокръвие. — Не мисли така и нашият психолог, който слушаше разговора ми с мис Маккой. Тя напълно се владееше, не изглеждаше да е под натиск.

— Коя е тази мис Маккой? — запита Дейвисън.

Калоуей обясни, после погледна внимателно Дейвисън.

— Кога беше последният ви разговор с Рони?

— Снощи. Двамата със Сабра се готвеха да отидат в дома на Денди, за да кажат на родителите ѝ за бебето.

— Откога знаете за тази бременност?

— От няколко седмици.

Лицето на Денди стана червено като цвекло.

— И не сте сметнали за необходимо да ми кажете?

— Не, сър, не сметнах. Синът ми ми вярва. Не можех да предам доверието му, но настоятелно го съветвах да ви каже.

Обърна се с гръб към Денди и заговори на Калоуей:

— Днес се наложи да отскоча до Мидкиф заради един повреден фризер. Върнах се у дома късно вечерта. Намерих бележка от Рони на кухненската маса. Пишеше, че са се надявали да ме намерят. Избягали и тръгнали към Мексико. Пишеше, че ще ми съобщят как да ги намеря, когато стигнат там, закъдето са тръгнали.

— Учуден съм, че са искали да се отбият при вас. Не ги ли е било страх, че ще се опитате да ги разубедите?

— Истината е, господин Калоуей, че казах на Рони, че ако има нужда от моята помощ, с радост ще му помогна.

Денди атакува толкова бързо, че никой не го видя, а най-малко Дейвисън. Денди се хвърли на гърба на Дейвисън с цялата си тежест. Дейвисън щеше да падне, ако Калоуей не го беше задържал. Двамата мъже се блъснаха в стената на караваната, затрупана с компютърни терминали, монитори, видеомагнетофони и уреди за наблюдение. Шериф Монтес сграбчи Денди за яката на ризата и го лашна настрана, отхвърляйки го към отсрещната стена.

Калоуей нареди на един от подчинените си да изведе Денди от караваната.

— Не! — Денди едва си поемаше въздух. — Искам да чуя какво ще каже. Моля ви!

Донякъде омекнал, Калоуей отстъпи.

— И повече никакви такива глупости, Денди. Разбрахте ли ме?

Денди беше извън себе си от ярост, с почервенияло лице, но кимна в знак на съгласие.

— Добре. После ще се разправам с тоя кучи син. Но искам да знам какво става.

След като редът беше възстановен, Калоуей попита Дейвисън дали е добре. Дейвисън вдигна от пода каубойската си шапка и я изтупа в крачола на дънките.

— Нищо ми няма. Безпокоя се за онези деца. И за бебето.

— Мислите ли, че Рони е идвал при вас за пари?

— Възможно е. Независимо какво мисли господин Денди, аз не съм му предлагал да им помогна да избягат, фактически точно обратното. Съветът ми беше да му се противопоставят — двамата бащи си размениха враждебни погледи. — Сигурно наистина са им трябвали пари. Рони работеше след училище в един клуб за шофьорски курсове, на полигона, но заплатата нямаше да му стигне за преселване в Мексико. И понеже днес не ме е намерил, явно е решил да направи това.

Той махна с ръка към магазина, а на лицето му се четеше угризение.

— Моето момче не е крадец. Майка му и вторият му баща го възпитаха добре. Той е добро момче. Сигурно не е виждал друг начин да се погрижи за Сабра и за бебето.

— Наистина се е погрижил за нея. Той й съсипа живота.

Без да обръща внимание на Денди, Дейвисън запита Калоуей:

— Какъв е планът? Имате ли план?

Калоуей беше повикал бащата на Рони Дейвисън по спешност. Погледна часовника си и каза:

— Преди петдесет и седем минути той ни даде един час, за да убедим господин Денди да ги остави. Те искат думата му, че няма да се меси в живота им, че няма да даде бебето им за осиновяване. Че...

— Да даде бебето за осиновяване? — Дейвисън изгледа Денди с явно отвращение. — Вие сте заплашвали да им отнемете бебето?

Презрителното му изражение бе невероятно красноречиво. Поклати тъжно глава и се обърна към Калоуей:

— Какво мога да направя аз?

— Нали разбирате, господин Дейвисън, че Рони ще бъде обвинен в престъпно деяние?

— Той сигурно го знае.

— Но колкото по-скоро освободи онези заложници и се предаде, толкова по-добре ще е за него. Досега никой не е бил ранен. Във всеки случай, не сериозно. Бих искал това положение да се запази, и заради Рони, и заради останалите.

— Нали няма да го нараните?

— Имате думата ми.

— Кажете ми какво да направя.

В резултат на този разговор, точно когато изтичаше крайният срок, Коул Дейвисън позвъни в магазина.

— Татко! — извика Рони. — Откъде се обаждаш?

Тийл и Док се приближиха и заслушаха внимателно какво говори Рони по телефона. Съдейки по реакцията му, той не беше очаквал баща му да му се обади.

От това, което Гъли й беше казал, Тийл знаеше, че двамата са близки. Предположи, че Рони изпитва смесено чувство на смущение и срам, както всяко дете, когато е хванато да върши нещо нередно от родител, когото уважава. Може би господин Дейвисън щеше да обясни най-добре на сина си в какви неприятности се е забъркал и да му повлияе да излезе от това заплетено положение.

— Не, татко, Сабра е добре. Знаеш какви са чувствата ми към нея. Няма да направя нищо, което да й навреди. Да, знам, че трябваше да иде в болница, но...

— Кажи му, че няма да тръгна без тебе — извика Сабра.

— Не само аз, татко. Сабра казва, че няма да тръгне — докато слушаше, очите му бяха приковани към Сабра и бебето. — И тя изглежда добре. Мис Маккой и Док се грижат за тях. Да, знам, че е сериозно.

Чертите на младежа бяха изпънати от напрежение. Тийл погледна към другите заложници. Всички, включително и мексиканците, които дори не разбираха езика, бяха тихи, мълчаливи и нащрек.

Док усети погледа й, когато очите й се спряха на него. Леко вдигна рамене, после пак се загледа в Рони, който така здраво беше стиснал слушалката, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. По

челото му лъщеше пот. Пръстите му нервно се свиваха около дръжката на пистолета.

— И на мене господин Калоуей ми изглежда почтен човек, татко. Но всъщност няма никакво значение какво казва или гарантира той. Ние не бягаме от властите. От господин Денди бягаме. Няма да си дадем бебето да го осиновяват някакви чужди хора. Не, той ще го направи! — момчето наблегна на тези думи, повишавайки напрегнато глас. — Ще го направи.

— Те не го познават — каза Сабра с пресекващ глас, също като Рони.

— Татко, обичам те — продължаваше да говори Рони в слушалката. — И съжалявам, ако съм те накарал да се срамуваш от мене. Но не мога да се предам. Не и докато господин Денди не обещае, че ще позволи на Сабра да задържи бебето.

Това, което Рони чу, го накара да поклати глава и тъжно да се усмихне на Сабра.

— Тогава има нещо, което ти, господин Денди, ФБР и всички други трябва да знаете. Ние — Сабра и аз — си дадохме клетва, преди да напуснем форт Уърт.

Тийл почувства стягане в гърдите.

— О, не.

— Не искаме да живеем разделени. Мисля, че разбираш какво означава това, татко. Ако господин Денди не престане да контролира бъдещето ни, ние не искаме никакво бъдеще.

— Господи! — Док прокара ръка по лицето си.

— Да, татко, така е — настоя момчето, погледна към Сабра и тя тържествено кимна. — Няма да живеем един без друг. Кажи го на господин Денди и на господин Калоуей. Ако не ни оставят да си вървим, никой няма да излезе жив оттук.

И той затвори веднага. Известно време всички мълчаха и не се помръдваха. После, като по даден знак, всички заговориха изведнъж. Дона започна да хленчи. Агент Кейн завика: „Няма да мине тоя номер.“ Върн започна да се обяснява в любов на Гладис, докато тя молеше Рони да помисли за бебето си.

На нейните думи Рони отговори:

— Баща ми ще вземе Катрин и ще я отгледа като свое дете. Той няма да позволи на господин Денди и с пръст да я докосне.

— Това го решихме предварително — обади се Сабра. — Снощи.

— Не говорите сериозно — обърна се към нея Тийл. — Не можете да направите това.

— Можем. Само така ще разберат какви чувства изпитваме един към друг.

Тийл коленичи до нея.

— Сабра, самоубийството не е начин да отбележиш точка или да спечелиш спор. Помисли за бебето си. То няма да те познава. И тебе, и Рони.

— Тя така и така може никога да не ни види. Ако татко направи каквото е намислил.

Тийл стана и се приближи към Док, който също толкова настоятелно убеждаваше Рони.

— Ако отнемеш живота на толкова много хора и на Сабра, само потвърждаваш ниското мнение на Денди за тебе. Трябва да постъпиш по-умно от него, Рони.

— Не — повтаряше упорито момчето.

— Такова наследство ли искаш да оставиш на дъщеря си?

— Много мислихме за това — каза Рони. — Дадохме възможност на господин Денди да ни приеме, но той отказа. Това е единственият изход за нас. Говоря сериозно. Двамата със Сабра по-скоро ще умрем...

— Не мисля, че те са убедени.

— А? — той погледна към Тийл, която го бе прекъснала. Док също се обърна към нея, изненадан от намесата ѝ.

— Обзалагам се, че те смятат, че блъфирате.

Идеята ѝ бе хрумнала преди това, когато Рони се опитваше да убеди Калоуей, че всички зложници са невредими, включително агент Кейн. За известно време бе я оставила настрана, докато помагаше на Сабра с кърменето. Сега, когато я изрече, тя зае цялата ѝ мисъл, изтласка всичко останало и още повече се разгърна.

— За да осъзнаят последиците от вашето решение, те трябва да разберат, че говорите напълно сериозно.

— Казах им — настоя Рони.

— Но като видят, ще повярват.

— Какво предлагате? — намеси се Док.

— Отвън има екипи от медиите. Сигурна съм, че са пратили хора с камера и от моя канал. Нека операторът да влезе тук и да те заснеме — момчето слушаше. Тя пристъпи към съществената част от идеята. — Ние виждаме, че си напълно искрен — и тя махна с ръка към останалите. — Но твоята искреност не може да се предаде по телефона. Ако Калоеуей може да те види как говориш, да види, че Сабра е напълно съгласна с тебе, тогава мисля, че и той, и баща ти, и господин Денди ще повярват повече на това, което казваш.

— Значи, ще ме дават по телевизията? — запита Дона, явно поласкана от перспективата.

Рони захапа яростно долната си устна.

— Сабра, ти какво мислиш?

— Не знам — отговори тя несигурно.

— Още нещо — продължи настоятелно Тийл. — Ако господин Денди види внучката си, може да омекне. Казваш, че повече ви е страх от него, отколкото от ФБР.

— Да. Той е много по-безжалостен.

— Но все пак е човек. Като види Катрин на видео, това може да подейства много убедително. Досега тя беше просто „бебето“, символ на вашето неподчинение спрямо волята му. Видеокартината ще я направи реалност за него, ще го накара да преосмисля позицията си. Баща ти и господин Калоеуей ще му оказват натиск и според мене той може да се поддаде и да капитулира.

— Агент Калоеуей няма да направи компромис с политиката на Бюрото.

Кейн прекрасно можеше и да не се обажда — все едно, никой не обърна внимание нито на него, нито на забележката му.

— Какво ще кажеш? — запита Тийл. — Струва си да се опита, а? Ти няма да ни убиеш, Рони. Не искаш да убиеш нито Сабра, нито себе си. Самоубийството е трайно разрешение на временен проблем.

— Аз не говоря празни приказки!

Тийл се хвана за емоционалния му изблик.

— Добре! Точно това искат те да чуят и да видят. Използвай видеозаписа, за да ги убедиш, че няма да отстъпиш.

Все още не можеше да се реши.

— Ти какво мислиш, Сабра?

— Може би трябва да опитаме, Рони — тя погледна към детето, което спеше в ръцете ѝ. — Чу какво каза Док, какво наследство оставяме на Катрин... Ако има друг начин да излезем от това положение, струва си поне да опитаме, нали?

Тийл затаи дъх. Беше достатъчно близо до Док, за да усети, че и той е натегнат като струна.

— Добре — каза троснато Рони. — Един може да влезе. И по-добре им кажете да не играят такива игрички, както се опитаха с тоя — каза той, махвайки с ръка към Кейн.

Тийл изпусна шумно дъх.

— Дори да се опитат, няма да го допусна. Ако още не е дошъл екип от моя канал, ще ги почакаме. Операторът ще влезе само ако аз го разпозная, нали? Давам ти дума.

И тя се обърна към Кейн:

— Как да се свържа с Калоуей?

— Не знам...

— Не ме баламосвайте. Кажете ми номера.

ГЛАВА 10

Тийл бършеше гърдите си с една от кърпичките, с които бе изтрила бебето, когато усети зад гърба си движение. Огледа се бързо наоколо. Трудно беше да се каже кой повече се смути — тя или Док. Очите му неволно се спряха на лилавия ѝ дантелен сутиен. Тийл почувства как цялата пламва.

— Извинявайте — измърмори той.

— Изцапах се — каза тя, извивайки рамо, за да скрие гърдите си. Блузата ѝ беше цялата на кървави петна — беше я изцапала, когато пое за пръв път новороденото и го притисна до себе си. Док говореше с Рони и Тийл бе използвала това, че за момент може да остане насаме, да свали блузата си и да се поизмие. Но неочаквано се беше върнал. — Реших малко да се поизчистя, преди да изляза пред камера.

Тя хвърли салфетката и взе втората тениска, която беше донесла от рафта. Надяна я, обърна се и разпери ръце. Отпред на тениската беше отпечатано знамето на Тексас и под него думата home.

— Е, не е висша мода — каза тя примирено.

— По тези места това минава за висша мода.

Той хвърли поглед към Сабра, после се приближи до Тийл, която пак беше седнала долу, опряла гръб до хладилника. Тя му подаде шише с вода. Той преспокойно пи след нея.

— Тя как е? Има ли подобрене?

Док кимна утвърдително, но не особено сигурно, челото му се набръчка загрижено.

— Много кръв изгуби. Успя някак да започне да се съсирва, но трябва да я зашият.

— В чантата на доктора имаше ли нещо за зашиване?

Той поклати отрицателно глава.

— Потърсих. Но дори кървенето да отслабва, има друга опасност — инфекция.

Сабра и бебето спяха. След разговора между Тийл и агент Калоей за видеозаписа Рони отново бе заел мястото си. Най-много се

озърташе към мексиканците и Кейн. Наблюдаваше ги зорко. Върн и Гладис дремеха, доближили глави. Дона прелистваше някакво развлекателно списание — очевидно с това се занимаваше във вечерите, когато нямаше много клиенти. За момента всичко беше спокойно.

— Как е бебето? — интересува се Тийл.

— Справя се — той беше преслушал гърдичките на Катрин със стетоскопа от лекарската чанта. — Пулсът е силен. Дробовете, изглежда, са наред. Но ще съм много по-спокоен, когато я поемат специалисти неонатолози.

— Може би няма да чакаме много. Приятелят ми Гъли ръководи направление „Новини“ в моя канал. От няколко часа знае, че съм сред заложниците. Почти съм сигурна, че нашият канал вече е пратил екип. Калоуей ще провери и обеща да ми се обади възможно най-скоро. Аз вярвам в ефекта от видеозаписа. Скоро всичко ще свърши.

— Надявам се — каза той и хвърли още един загрижен поглед към младата майка и бебето.

— Страхотна работа свършихте, Док — той я изгледа със съмнение, сякаш чакаше да изплюе камъчето. — Наистина. Чудесно се справихте. Може би е трябвало да изберете акушерство и гинекология вместо онкология.

— Възможно е — каза той мрачно. — Нямах особено голям успех в борбата с рака.

— Имахте невероятни успехи. Много над среднестатистическите.

— Е, да...

Е, да, но не можах да излекувам единствената, която наистина имаше значение за мене. Собствената ми жена, довърши мислено Тийл изречението. Нямаше смисъл да го убеждава колко достойни за похвала са били усилията му да победи болестта — за него този единствен смъртен случай му бе струвал загубата на цялата война.

— Как се насочихте към онкологията?

Отначало като че ли нямаше намерение да отговори. Но накрая каза:

— Брат ми умря от лимфома на девет години.

— Съжалявам.

— Беше отдавна.

— Вие на колко години бяхте?

— Дванайсет-тринайсет.

— Но смъртта му силно ви е повлияла.

— Помня колко тежко им беше на родителите ми.

Значи, двама негови близки са били отнесени от врага, който той не бе успял да надвие, помисли си Тийл.

— Не сте могли да спасите нито брат си, нито жена си — каза тя на глас. — Затова ли напуснахте?

— Вие бяхте там — отвърна той сухо. — Знаете защо напуснах.

— Знам само това, което склонихте да споделите с журналистите, а то беше пренебрежимо малко.

— И все още е.

— Бяхте огорчен.

— Бях бесен.

Той шепнеше достатъчно ниско, но все пак Катрин се размърда в ръцете на майка си.

— На кого бяхте бесен? — знаеше, че стъпва на несигурна почва. Ако натиснеше прекалено силно, прекалено внезапно, той можеше да я отреже. — На тъста и тъщата ли, защото ви обвиниха неоснователно? Или на партньорите, защото отказаха да ви подкрепят?

— Бях ядосан на всички. На всичко. На проклетия рак. На собствената си неадекватност.

— И просто се признахте за победен?

— Точно така, помислих си: „Мамка му, и каква полза от всичко това?“

— Разбирам. И така, самозаточихте се в тая ничия земя, където наистина можете да бъдете полезен.

Той ясно долови сарказма в думите ѝ. Стегна лице, издавайки все по-нарастващата си досада.

— Вижте какво, нямам нужда нито вие, нито който и да било друг да анализира решението ми. Или да го поставя под въпрос. Или да го съди. Ако реша да бъда ранчero или балетист, или скитник, това никого не засяга.

— Прав сте, никого не засяга.

— И като си говорим за работа — прибави той със същия хаплив тон, — тази ваша идея да снимате с камера...

— Какво искате да кажете?

— Това е изрично заради Рони и Сабра, нали?

— Разбира се.

Погледна я с явно недоверие и я заболя от това. Дори се изсмя скептично.

— Според мене всичко, което можем да направим, за да пречупим Денди, ще ни помогне да излезем от тая ситуация — прозвуча ѝ така, сякаш се мъчеше да се оправдае, но въпреки това продължи. — Според мене не може да се каже, че на агент Калоуей му е приятно да седи в това заплетено положение. Независимо какво казва Кейн, Калоуей ми изглежда почтен човек, който си върши работата, но не обича пукотевицата и кръвопролитията. Мисля, че ще е склонен да опита и да преговаря за мирно уреждане на проблема. Аз просто си предложих услугите и смятам, че това ще улесни мирния изход.

— Но същевременно ще бъде и страхотна история за вас.

Мекият му, интуитивен глас и пронизителният му поглед ѝ напомниха с чувство на остра вина за скрития в джоба на панталоните диктофон.

— Е, да — призна тя неловко, — наистина ще бъде страхотна история. Но аз съм лично ангажирана с тези деца. Помогнах на детето им да се роди, така че идеята ми не е стопроцентово егоистична. Предубеден сте, Док. Не харесвате репортерите, но като се има предвид вашият опит с медиите, отвлъчението ви е обяснимо. Аз обаче не съм такава коравосърдечна и безчувствена, за каквато сигурно ме мислите. Никак не ми е безразлично какво ще стане с Рони, Сабра и Катрин. Някак не ми е безразлично какво ще стане с всички ни.

Той замълча многозначително, после каза:

— Вярвам ви.

Очите му я гледаха все така пронизващо, но погледът вече беше различен. Топлината на смущението, която се разливаше по тялото ѝ, постепенно растеше и се превръщаше в друг вид топлина.

— Бяхте невероятна — каза той. — Със Сабра. Можехте да се дистанцирате от мене. Да направите някоя чудата сцена. Да вдигнете ръце. Да припаднете. Нещо такова. Но вие излъчвахте спокойствие. Това наистина ми помогна. Благодаря ви.

— Няма защо — тя се засмя на глас. — Бях ужасно нервна.

— И аз.

— Ами! Наистина ли?

Той леко се прекръсти.

— Не позволих да го разберете. Наистина бях нервен. Нямам много опит с ражданията. Присъствал съм на няколко, докато учех медицина. Дори асистирах няколко пъти по време на стажа си, но винаги в добре оборудвана болница, в стерилна обстановка, наоколо имаше още лекари и сестри. Забравил съм повечето неща, които знаех тогава. Това беше неочаквано изпитание за мене.

Тя отмести поглед за миг, после очите ѝ отново се върнаха към лицето му.

— Бях ужасно изнервена, докато не видях главичката на бебето да се подава. Тогава чудото ме завладя. Беше... велико — нямаше думи, с които да изрази незабравимото преживяване, не беше сигурна дали една дума е в състояние да обхване милиардите му измерения. — Наистина, Док. Беше велико.

— Разбирам какво имате предвид. Гледаха се дълго, може би цяла вечност. Накрая той каза:

— Ако някога пак ми се случи да помагам при раждане по спешност...

— Знаете кого да викате за асистент. Партньори?

Тя му подаде ръка и той я взе. Но не я разтърси, за да потвърдят партньорството. Стисна я. Не толкова силно, че да ѝ стане неудобно, но достатъчно здраво, за да направи жеста личен, почти интимен.

С изключение на момента, когато беше почистила с марля нараненото му рамо — а това беше толкова за кратко, че не се броеше, — сега за пръв път се докосваха. Непосредственият допир беше като протичане на електричество. Тийл почувства някакво туптене, поиска веднага да дръпне ръка. Или безкрайно да продължи да държи ръката му.

— Бих ви помолил за една услуга — каза той меко.

Тя мълчаливо кимна.

— Не искам да ме снимат.

Тя нерешително отдръпна ръката си.

— Но вие сте важен участник в историята.

— Казахте, че историята е на второ място за вас.

— Но казах и че това е невероятна история.

— Не искам да ме снимат — повтори той. — Дръжте ме настрана от тая работа.

— Съжалявам, Док, не мога. Вие сте вътре. До гуша сте затънали в историята.

— За нас, които сме тук, наистина съм вътре. Нямах друг избор, освен да се намеся. Но на ония там вън не съм длъжен абсолютно нищо, особено пък да се развличат за сметка на личните ми работи. Съгласна ли сте?

— Ще видя какво мога да направя — скритият диктофон натеза в джоба на панталоните й. — Не мога да отговарям за оператора.

Той я изгледа снизходително, сякаш за да й каже, че не бива да подценява интелигентността му.

— Разбира се, че можете. Вие казвате какво да се снима. Дръжте ме настрана.

Наблягаше на всяка дума, за да подчертае, че го казва съвсем недвусмислено.

Стана и отиде да види Сабра. Докато той се отдалечаваше, Тийл се питаше дали комплиментите и задържането на ръката не са имали за цел да съкрушат защитата й, дали не използва подхода на красавеца, за да я заслепи с ласкателство? Дали, вместо да заеме войнствена позиция, съзнателно бе показал по-меката си страна? Така да се каже, лъжица мед след чаша оцет.

Запита се също и какво ще направи той след, като разбере, че тя притежава и друг видеозапис, освен този, който предстоеше да бъде направен. Него вече го имаше на лента и той не знаеше.

По-късно щеше да се тревожи за това. Телефонът звънеше. Вратата на караваната се отвори и Калоуей стана веднага. Пръв влезе шериф Монтес, за когото Калоуей вече си бе съставил мнение, че е умен, схватлив и надарен с интуиция човек на закона. Той въведе вътре един кривокрак, шкембест, олисяващ мъж, който миришеше също като пакета „Кемъл“, очертаващ се в горния джоб на ризата му.

— Казвам се Гъли.

— Специален агент Калоуей.

Ръкуваха се и той добави:

— Нека да поговорим отвън. Тук вече стана пренаселено.

В караваната бяха трима агенти, Калоуей, психолога от ФБР, Ръсел Денди, Коул Дейвисън и шериф Монтес. Но новодошлият

просто заяви:

— Тогава изхвърлете някого навън, защото аз не мърдам оттук, докато не видя Тийл жива и здрава.

— Вие отговаряте за новините, нали?

— Вече половин век. А тази вечер оставих нюзрума си на някакъв изрусен младок с три сребърни обици на веждата, един такъв новоизпечен многознайко, имал диплома за телевизионер — той изсумтя презрително при мисълта, че телевизионната журналистика може да бъде нещо, което се изучава в колеж. — Рядко напускам мястото си, господин Калоуей. И никога не го оставям в некомпетентни ръце. Но това, че го направих тази вечер, трябва да ви покаже колко много държа на Тийл Маккой. Така че не, сър, господин Калоуей, няма да си мръдна задника оттук, докато цялата работа не свърши. Вие сте Денди, нали? — обърна се той внезапно към милионера от форт Уърт.

Денди не благоволи да отговори на това доста неучтиво запитване.

— Само да си знаете — продължи Гъли, — ако нещо се случи на Тийл, ще ви изтръгна проклетите черва. Според мене вие сте виновен за цялата тая работа — и като остави Денди да се пържи в яростта си, Гъли се обърна бавно към Калоуей. — А сега, с какво се занимава там Тийл? Каквото и да е, тя ще се справи.

— Съгласих се да удовлетвори молбата й вътре да влезе оператор с камера.

— Той е отвън, готов е и няма търпение да влезе.

— Най-напред трябва да дам някои основни правила за този запис.

Гъли сви подозрително очи.

— И какви?

— Записът трябва да послужи и на нашите цели.

Коул Дейвисън пристъпи към тях.

— Какви цели?

— Искам картина от вътрешността на магазина.

— За какво?

— Положението е извънредно заплетено, господин Дейвисън. Заложниците стоят под прицел. Трябва да знам какво става там, за да реагирам адекватно.

— Обещахте, че синът ми няма да пострада.

— Наистина няма. И никой друг няма да пострада. Във всеки случай, не и ако аз мога да направя нещо в това отношение.

— Може да уплашите момчето, ако си помисли, че повече се интересувате от обстановката, а не от неговите думи — забеляза Гъли.

— Искам да знам кой е вътре в магазина.

Калоуей говореше с авторитетен тон, който не допускаше никакъв по-нататъшен спор. Не се интересуваше дали някой няма да се обиди, това беше условие, неподлежащо на оспорване.

— Това ли е? — размърда се нетърпеливо Гъли.

— Това е. Сега ще се обади на мис Маккой.

Гъли подкани с жест Калоуей да вземе слушалката.

— Карайте. Мене не ме чакайте.

При други условия агент Калоуей би се усмихнал на разгорещеността му. Но сега, когато се обади Рони, той заговори с възможно най-делови тон:

— Агент Калоуей се обажда. Дайте ми мис Маккой.

— Ще позволите ли да се направи записът?

— Точно за това исках да говоря с нея. Дайте ми я, моля ви.

След секунда чу гласа на журналистката.

— Мис Маккой, вашият оператор...

— Кип — подсказа Гъли.

— Кип е готов.

— Благодаря ви, господин Калоуей.

— Не правим документален филм. Давам ви пет минути. Часовникът започва да отброява в момента, когато операторът влезе в магазина. Ще бъде съответно инструктиран.

— Мисля, че това ще се приеме. Рони и Сабра ще могат да изкажат посланието си за това време.

— Ще кажа на Кип да направи панорамна...

— Не, не — прекъсна го тя веднага. — Бебето е добре. Ще накарам Кип да го снима отблизо.

— Искате да кажете, да не снима вътрешността на магазина?

— Да, да. Голяма красавица е. Сега спи.

— Аз... ъ-ъ...

Калоуей не беше сигурен какво точно се опитва да му каже тя. След провала с Кейн не можеше да си позволи повече грешки.

— Какво казва? — интересува се Гъли.

— Не иска да снимаме вътрешността на магазина. И отново на слушалката:

— Мис Маккой, ще ви пусна през спикер фона. И той натисна копчето.

— Тийл, аз съм, Гъли. Как си, хлапе?

— Гъли! Ти там ли си?

— Можеш ли да повярваш? Аз, дето никога не се отдалечавам на повече от десет мили от нюзрума, дойдох тука сред тия къртичини. С хеликоптер ме прекараха. Най-шумната бричка, с която някога съм имал нещастieto да пътувам. И не ми дадоха да пуша, докато летяхме. Тоя ден направо ме скапа. Ти как си?

— Отлично.

— Веднага щом излезеш оттам, те черпя една „Маргарита“.

— Ще ти го напомня.

— Калоуей се чуди какво да прави. Ти не искаш Кип да направи панорамна снимка на вътрешността на магазина, нали?

— Точно така.

— Ще подплаши хората?

— Възможно е.

— Добре. Ами широкоъгълен обектив?

— Да, това е много важно.

— Добре. Широкоъгълен, но никой няма да знае. Все едно снимаме едър план. Това ли искаше да кажеш?

— Винаги мога да разчитам на тебе, Гъли. Ще чакаме Кип — и тя затвори.

— Чухте я — каза Гъли и тръгна към вратата, за да даде инструкции на оператора, който чакаше отвън. — Ще имате снимка на вътрешността, господин Калоуей, но поради някаква причина Тийл не иска хората да знаят, че ги снимат.

ГЛАВА 11

Тийл се погледна в огледалцето си, но затвори капака, без да се напудри.

Разсъди — колкото по-раздърпана изглежда, толкова по-ярко ще е внушението на записа. Единствената отстъпка беше, че смени изцапаната блуза с тениската. Ако зрителите я видеха такава, каквато я знаят — с грижливо направена прическа, добре облечена и гримирана, — картината щеше да изгуби доста от пикантността си.

Искаше да направи удар. Не само да грабне обикновените зрители пред домашните телевизори, но и вниманието на хората, които дърпаха конците в телевизионния канал. Сега имаше тази възможност и възнамеряваше да се възползва стопроцентово. Макар че вече имаше чудесна работа и високо ценяха журналистическия ѝ инстинкт и уменията ѝ, кариерата ѝ можеше да преживее драматичен възход, ако получеше заветното място на водеща в „На живо в девет“.

От месеци вече се говореше за това всекидневно новинарско шоу. Отначало идеята минаваше по-скоро за слух, за блян на ръководството, нещо, което има намерение да осъществи — но неизвестно кога — в бъдеще.

Сега обаче излизаше, че то наистина ще стане. Половинчасовата програма беше вместена в схемата между предаването „Риск!“ и първото издание на вечерните новини.

Дизайнерските екипи даваха проекти за декора в студиото. Редовно се устройваха събрания за обмяна на идеи, за избистряне на концепцията, акцента и фокуса. Маркетинговият отдел разработваше идеи за графически просто и бързо запомнящо се лого. Вървеше мащабна, солидно финансирана рекламна кампания. „На живо в девет“ се превръщаше в действителност.

Тийл искаше това да е нейната действителност, нейното бъдеще.

Тази история щеше да ѝ даде предимство в борбата за заветното място. Разрешаването на това заплетено положение щеше да бъде централната новина за утре, а може би за следващите няколко дни.

Можеше да прави репортажи за по-нататъшната съдба на участниците, имаше безкрайни възможности — как расте Катрин, процесът и присъдата на Рони, двубоят Дейвисън-Денди — ретроспектива след една година.

Можеше да направи интервюта със специалния агент Калоуей, със семейство Денди, с бащата на Рони, с шериф Монтес. И с тайнствения доктор Брадли Стануик.

Впрочем, трябваше да се разбере дали Док ще се съгласи да даде интервю, но всичко беше възможно, затова Тийл бе оптимистично настроена.

В следващите дни и седмици тя щеше да бъде в центъра на вниманието на телевизионните канали. Без съмнение вестниците и списанията също щяха да изпишат доста мастило за нея. Нейният телевизионен канал щеше да има голяма полза от популярността ѝ в цялата страна. Рейтингът му щеше да скочи. Тя щеше да стане любимката на нюзрума, славата ѝ щеше да се изкачи чак до застланите с килими офиси на горните етажи.

Можеш да се изядеш, Линда Харпър.

Рони прекъсна мечтанията ѝ:

— Тийл Маккой? Това той ли е?

Операторът се материализира от сенките зад бензиновите колонки. Камерата висеше в дясната му ръка, но по-скоро беше като нейно продължение. Рядко го виждаха без нея.

— Да, това е Кип.

Преповтори си встъпителните думи. Аз съм Тийл Маккой, намирам се в един магазин за полуготови храни в Рохо Флетс, Тексас, където от няколко часа се развива драмата на двама малолетни от форт Уърт. Както вече знаете, днес сутринта Рони Дейвисън и Сабра Денди...

Какво беше това? Угрисение на съвестта? Пренебрегна го. Това ѝ беше работата. Това правеше тя. Точно както доктор Стануик беше приложил уменията си при това раждане по спешност, тя сега прилагаше своите специфични умения към ситуацията. Какво лошо има тук? Това не е експлоатация.

Не е!

Ако Сам Доналдсън се озовеше на борда на похитен самолет и имаше възможност да предаде репортаж за тази история на своя канал,

нима нямаше да го направи само защото животът на останалите е изложен на риск? Не, разбира се. Щеше ли той да каже на шефа на своя канал, че не иска да отрази историята, защото рискува да се намеси в личните работи на другите зложници? Смешно е дори да се предположи!

Хората правят новините. Най-завладяващите новини са за хора, чийто живот е в опасност. Колкото по-непосредствена е опасността, толкова по-завладяваща е историята. Тя не беше създала тази ситуация, за да даде тласък на кариерата си. Просто правеше репортаж за нея. Разбира се, от това кариерата ѝ щеше да има полза, но въпреки това тя само си вършеше работата.

Днес сутринта Рони Дейвисън и Сабра Денди избягаха от своята гимназия, противопоставяйки се на родителския авторитет, а в крайна сметка — и на авторитета на закона. Тези двама младежи сега са в сериозен конфликт с ФБР и с други законоопазващи служби. Аз съм един от техните зложници.

Кип се появи на вратата.

— Откъде да знам дали няма оръжие? — запита нервно Рони.

— Гениален е с камерата, но се съмнявам дали знае как се държи пистолет.

Това беше съвършено вярно. Кип изглеждаше не по-страшен от кифла. Гледайки в окуляра, виждаше осветлението и ъглите, под които трябваше да снима, за да се получи добра картина. Но беше отчайващо късоглед, когато трябваше да се види в огледало. Или поне така изглеждаше. Беше невъобразимо размъкнат и лишен от всякакви добри маниери.

Рони даде знак на Дона да активира електронното заключване. Кип натисна вратата. След като влезе, пак я заключиха. Той подскочи нервно, дочувайки металното щракване.

— Здравсти, Кип.

— Тийл! Добре ли си? Гъли така се е изнервил, че може всеки момент да се пръсне.

— Както виждаш, нищо ми няма. Да не губим време. Това е Рони Дейвисън.

Кип явно бе очаквал да види някой обесник, а не спретнатото американче, каквото представляваше Рони.

— Здравей.

— Здравсти.

— Къде е момичето? — запита Кип.

— Лежи ей там.

Той погледна към Сабра и кимна:

— Здравей.

Катрин спеше в ръцете на майка си. Тийл забеляза, че Док още седи на пода, опрял гръб до хладилника, откъдето лесно можеше да наблюдава Сабра, но скрит зад въртящата се поставка с бисквити.

— Най-добре да започваме — каза Кип. — Тоя Калоуей много държи да не бъде повече от пет минути.

— Трябва първо да кажа няколко встъпителни думи, след това снимаш изявлението на Рони. Ще оставим Сабра и бебето накрая.

Кип подаде на Тийл безжичния микрофон, после нагласи камерата на рамо и прилепи око до окуляра. Светна светлинката в горната част на камерата. Тийл зае предварително планираната си позиция, зад нея се виждаше по-голямата част от магазина.

— Така добре ли е?

— За мене е чудесно. Звукът е добър. Снимам.

— Аз съм Тийл Маккой...

Тя каза кратките встъпителни думи, които си бе подготвила. Изложи фактите безпристрастно, но не сантиментално, с точно премерена смес от съчувствие и професионално дистанциране. Устоя на изкушението да разкраси историята, беше уверена, че думите на Рони и Сабра ще развълнуват зрителите много повече от всичко, което тя би могла да каже.

Когато свърши, Тийл направи знак на Рони да излезе напред. Не му се искаше да се появява в ярката светлина.

— Откъде да знам, че няма да ме застрелят?

— Докато камерата снима и не представляваш непосредствена опасност? ФБР си има достатъчно проблеми, да не говорим за възмущението на публиката от такова деяние.

Той като че ли намери логика в доводите на Тийл. Пристъпи напред и се прокашля.

— Кажете кога да почна.

— Ти си — каза Кип. — Започвай.

— Не съм отвлякъл Сабра Денди — избъбри той. — Ние избягахме заедно. Съвсем просто е. Не биваше да ограбвам магазина,

признавам — и продължи, обяснявайки, че са били подтикнати да избягат от заканата на господин Денди да ги раздели завинаги и да им вземе детето. — Двамата със Сабра искаме да се оженим и да живеем заедно с Катрин като семейство. Това е. Господин Денди, ако не ни оставите да живеем собствения си живот, ние ще го прекратим още сега. Тази нощ.

— Две минути — прошепна Кип, напомняйки за ограничението.

— Много добре, Рони — каза Тийл, взе микрофона от него и даде знак на Кип да я последва до мястото, където лежеше Сабра. Той бързо зае позиция над нея, за да намери възможно най-добрия ъгъл за снимане.

— Непременно хванете и бебето — каза Сабра.

— Да, госпожо. Снимама.

Рони бе възприел типично мъжко поведение — агресивно, заядливо, предизвикателно. Изявлението на Сабра беше може би многословно, но от него се излъчваше същата смразяваща решителност. Сълзи блестяха в очите ѝ, но гласът ѝ не трепна, когато завърши със следните думи:

— Ти не можеш да разбереш как се чувствам, татко, защото не знаеш какво е да обичаш някого. Казваш, че искаш най-доброто за мене, но това не е вярно. Ти искаш онова, което е най-добро за тебе. Склонен си да ме пожертваш, склонен си да се откажеш от внучката си, само и само да стане както ти си намислил. Това е тъжно. Аз не те мразя. Съжалявам те.

Тя свърши точно когато Кип каза: „Времето изтече.“ Той изключи камерата и я свали от рамото си.

— Не искам да пресрочвам времето и да става бъркотия заради това.

Двамата с Тийл тръгнаха към вратата и той подхвърли:

— Някакъв Джо Маркърс те търси няколко пъти в нюзрума.

— Кой?

— Джо Мар...

— А, Джоузеф.

— Толкова им досаждал, че накрая ми го прехвърлиха тук.

— Откъде е разбрал?

— Откъдето и всички други, предполагам — отговори Кип. — Чул го е по новините. Искаше да знае дали си добре. Каза, че ужасно

се притеснявал за тебе.

Откакто бе говорила с него по телефона, Тийл почти бе забравила мамещото жена си лъжливо влечуго, с което щеше да прекара романтична почивка. Времето, когато намираше Джоузеф Маркър за привлекателен, ѝ се струваше отдавна отминало. Дори не го помнеше как изглежда.

— Ако пак се обади, затвори му.

Невъзмутимият оператор красноречиво сви рамене.

— Добре.

— А, Кип, моля ти се, кажи на Калоуей и компания, че Кейн и всички други са живи и невредими.

— Говорете за себе си — обади се Кейн. — Предайте на Калоуей, че съм казал...

— Млъкни! — викна му Рони. — Иначе ще накарам оня мексиканец пак да ти затъкне устата!

— Я си гледай работата.

Кип не искаше да тръгне, оставяйки Тийл в тази враждебна обстановка, но отвън проблеснаха фарове.

— Сигнализирайте ми — обясни той. — Трябва да вървя. Пази се, Тийл.

Излезе и Рони подкани Дона да заключи след него. Кейн се разсмя.

— Ама че си глупак, Дейвисън. Мислиш ли, че ще обърнат внимание на тоя запис? Това е начин Калоуей да спечели още време, да дойдат повече подкрепления.

Рони премести поглед от агента към Тийл, но тя поклати отрицателно глава.

— Не мисля така, Рони. Нали говори с Калоуей. Той изглежда искрено загрижен за всички тук. Не вярвам да иска да те измами.

— Тогава явно не сте по-умна от него — изсмя се Кейн. — Калоуей е повикал психолог и се съветва с него как да излезе от ситуацията. Те знаят как да говорят убедително. Знаят кои копчета да натискат. Калоуей е над двайсет години в Бюрото. Това тука е детска игра за него. Може да се справи и насън.

— Я вземи да млъкнеш! — ядоса се Рони.

— Ти що не вървиш на майната си?

Върн, когото камерата бе разбудила, се обади:

— Ей, вие двамата, внимавайте какво говорите пред жена ми!
— Нищо, нищо, Върн — каза Гладис. — Остави го той задник.
— Трябва да ида до клозета — изскимтя Дона.

Рони повиши глас:

— Искам всички да седнат и да се успокоят!

Изглеждаше изнервен. За пред камерата бе успял да запази самообладание, но сега отново губеше контрол. Умората, изтощените нерви и зареденият пистолет бяха опасна комбинация.

На Тийл ѝ се искаше да удуши Кейн, за да не го дразни повече. Според нея ФБР прекрасно можеше да се лиши от услугите на агент Кейн.

— Рони, може ли да идем до тоалетната? — предложи тя. — Много време вече мина. Така всички ще се поуспокоят, докато Калоеуей пак се обади. Какво ще кажеш?

Той се замисли.

— Вие, жените, вървете една по една. Мъжете не. Ако имат нужда, може да го направят тука.

Дона отиде първа. После Гладис. Тийл беше последна. В тоалетната тя пренави лентата на диктофона и я прослуша. Чуваше се гласът на Сабра, приглушен, но достатъчно ясен, как казва за баща си: „Такъв е той. Мрази да му се противопоставят.“ Пренави бързо лентата напред, пак я спря, натисна копчето за възпроизвеждане и чу грапавия баритон на Док: „... на всички. На всичко. На проклетия рак. На собствената си неадекватност.“

Ура! Беше се уплашила, че лентата е свършила преди този поверителен разговор. Той щеше да бъде фантастичен гост в „На живо в девет“. Ако успееше да го убеди. Просто трябваше да опита, това е. Щеше да започне предаването с ретроспекция на неволите, които бе преживял след смъртта на жена си, после щеше да потърси актуализираната гледна точка за тези трагични събития, които бяха променили живота му. Можеше да поведат разговор за разрушените мечти. Някой психолог, може би и духовник, можеше да участва в разговора им и да разискват по темата „Какво става с духа на човека, когато неговият свят се разпадне“.

Възбудена от тази перспектива, тя върна диктофона в джоба, възползва се от тоалетната, изми лицето и ръцете си. Когато се върна,

срещна Върн на път за мъжката тоалетна с кофата, която мъжете бяха използвали. Когато мина покрай Кейн, Върн попита Рони:

— Ами тоя?

— Не. Освен ако не решите да го откопчаете и да го изпикаете.

Върн изсумтя и продължи към тоалетната.

— Май ще трябва да се понамокриш, ченге!

Мексиканците, подразбрали за какво става дума, се изхилиха.

Тийл се върна при Док, който беше вперил очи в двамата мъже, които седяха до хладилника с разбитата стъклена врата. Тийл проследи замисления му поглед.

— Чудно ми е — измърмори той.

— Какво?

— Тия двамата.

— Хуан и Втори ли?

— Моля?

— Нарекох ниския Хуан. А високия...

— Втори, разбрах.

Обърна се и отиде при Сабра. Тийл го изгледа скептично, сядайки на пода до него.

— Какво ви тревожи в тях?

Той вдигна едно рамо.

— Нещо не ми пасва.

— Какво?

— Не мога да го определя. Забелязах ги, когато влязоха в магазина. Дори тогава се държаха странно.

— Как точно?

— Топлеха си ядене в микровълновата фурна, но ми се стори, че не са дошли просто да хапнат. Сякаш си убиваха времето. Чакаха нещо. Или някого.

— Хмм.

— Почувствах... не знам точно... лоши вибрации — изсмя се пренебрежително. — Те ми се видяха подозрителни, но за нищо на света нямаше да погледна втори път към Рони Дейвисън. Колко подвеждащо може да бъде първото впечатление.

— О, не съм толкова сигурна. Забелязах ви още щом влязохте в магазина.

Той вдигна въпросително вежда.

Откритият му поглед я възбуждаше и тревожеше. Почувства как от него в стомаха ѝ нещо затрептява.

— Представлявахте внушителен силует, Док, особено с шапката.

— О, така ли. Винаги съм бил висок за годините си.

Каза го на шега. Тийл разбра и си пое дъх. После той добави:

— Благодаря ви, че уважихте молбата ми да не ме снимат.

Този път съвестта се обади не като угризение, а направо като пробождане с игла и на Тийл ѝ беше много по-трудно да я пренебрегне. Измънка някакъв подходящ отговор и искайки да промени темата, посочи към Сабра:

— Има ли промяна?

— Пак започна силно да кърви. Не толкова много, както преди. Би трябвало пак да я помоля да накърми бебето. Мина повече от час, но не ми се иска да я будя.

— Може би вече гледат записа. Сигурно скоро ще я закарат в болница.

— Тя е силна. Но е изтощена.

— И Рони е изтощен. Виждам, че губи самообладание. Ще ми се да не бях гледал толкова много филми за заложници — и документални, и художествени. Колкото повече продължи такава ситуация, толкова по-раздразнителни стават всички. Нервите се късат. Хората стават избухливи.

— После почват да стрелят.

— Не го казвайте — тя вдигна рамене. — За миг се уплаших, че Рони може да е прав за снайперистите. Ами ако Калоуей ме е залъгвал? Ако се е съгласил на записа, а всъщност Кип, Гъли и аз да сме били примамка? Той се размърда, седна по-удобно и запита:

— Кой е тоя Гъли?

Тя описа служебните им взаимоотношения.

— Чешит и половина. Обзалагам се, че ги строява в две редици — добави тя с усмивка.

— А кой е Джо?

Неочакваният въпрос изтри усмивката от лицето ѝ.

— Никой.

— Приятел?

— Възможен.

— Възможен приятел?

Раздразнена от неговата настойчивост, тя се наклони да му каже да си гледа работата и да не подслушва личните ѝ разговори. Но като се сети за аудиокасетата в джоба си, размисли и се въздържа. Един добър начин да породни доверие у него беше самата тя да му се довери.

— Имахме няколко срещи. Джоузеф щеше да ми стане официален „приятел“, но Джоузеф беше пропуснал да спомене, че е съпруг на друга жена. Направих това стряскащо откритие днес следобед.

— Хмм. И побесняхте?

— Познахте. Излязох от кожата си.

— Съжالياват ли за нещо?

— За него ли? Изобщо. Но за това, че съм такава глупава гъска — да — тя стовари юмрук в дланта си, сякаш беше чукът на някой съдия. — Отсега нататък всички бъдещи ухажори се умоляват да представят не по-малко от три нотариално заверени характеристики.

— А бившият ви съпруг?

Още една точка за Док. Притежаваше забележителната способност моментално да изтрива усмивката от лицето ѝ с внезапен и отрезвяващ въпрос.

— Какво за него?

— Той има ли някакво значение?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Никакви спомени...

— Не.

Той се намръщи скептично.

— Изглеждахте много странно, когато споменах за него.

Тя започна мислено да го умолява да не я подлага на това изпитание. По същата причина, ако му разкажеше историята, щеше да му натрие носа, заедно проявява такова любопитство.

— Джон Малоун. Известно име в телевизията, нали? И съответното лице, глас... Запознахме се, работейки заедно, и се влюбихме безумно. Първите месеци бяха някакво блаженство. После, скоро след сватбата, една агенция го нае за чуждестранен кореспондент.

— Да, разбирам.

— Не, не разбирате — наблегна тя. — Изобщо не разбирате. Нямахме никаква професионална завист. Това беше фантастична възможност за Джон и аз го подкрепих с две ръце. Мисълта да живеем в чужбина ни въодушевяваше. Мислех си за Париж, Лондон или Рим. Но той се колебаеше между Южна Америка и Босна. Беше още преди повечето американци да са чували за Босна. Войната там едва започваше.

Тя подръпваше разсеяно един конец от ръба на тениската.

— Разбира се, аз го карах да избере по-безопасното — Рио. Можех и аз да ходя от време на време при него. Не ми се искаше мъжът ми да напусне Щатите, за да отиде в зона на военни действия, особено там, където няма точни граници и хората все още избират на чия страна да застанат... той, разбира се, избра по-вълнуващата възможност. Искаше да бъде там, където има повече действия, където щеше да има гарантирано повече ефирно време. Скарахме се заради това. Ужасно. Накрая му казах: „Добре, Джон, както искаш. Отивай. Върви да те застрелят.“

Тя вдигна глава и погледна Док право в очите.

— И той точно това направи.

Изречението му остана все така безстрастно. Тийл продължи:

— Отишъл там, където не се допускали журналисти... това изобщо не ме учуди — добави тя с лек смях. — Приключенията му бяха в кръвта. Както и да е, улучил го снайперист. Докараха тялото му. Погребах го три месеца преди първата годишнина от сватбата ни.

Док помълча известно време, после каза:

— Това е жестоко. Съжалявам.

— Е, да...

Мълчаха дълго. Накрая Тийл се обади първа:

— Как беше при вас?

— Какво точно?

— Във връзките.

— По-специално?

— Хайде, Док, не се правете, че не разбирате — закачи го тя. — Аз бях откровена с вас.

— Така решихте.

— Нека бъдем честни. Споделете с мене.

— Няма какво да споделям.

— За връзките ви с жените? — запита тя недоверчиво. — Не вярвам.

— Какво искате? Имена и дати ли? И откога да започна, мис Маккой? Гимназията важи ли, или направо от колежа?

— Ами след като жена ви почина?

— Ами вие защо не си гледате вашите работи?

— Сега говорим за вашите работи.

— Не, ние не говорим. Вие говорите.

— Като се има предвид случаят с жена ви, мисля, че ви е било трудно да повярвате на друга жена.

Той стисна уста в тънка гневна линия и тя разбра, че е засегнала оголен нерв.

— Не знаете нищо за...

Но Тийл така и не разбра за какво точно не знае, защото думите му бяха прекъснати от сърцераздирателния вой на Дона.

ГЛАВА 12

Записът на Кип вървеше едновременно на два монитора в караваната и всички вътре се бяха скупчили около тях. Един от агентите на ФБР стоеше с ръка на контролния панел, готов да спре картината по даден от Калоуей знак.

— Къде е дъщеря ми? Не виждам Сабра.

Калоуей долови алкохол в дъха на Денди. Той излизаше от време на време, за да „гълтне чист въздух“. Явно гълташе и друго, освен кислород.

— Търпение, господин Денди. Искаме да изгледаме целия запис. Трябва да знам кой къде е вътре в магазина. След като видя всичко, ще пуснем записа отново и ще го спираме на места, откъдето може да се получи повече информация.

— Сабра може би се опитва да ми прати лично послание. Някакъв сигнал.

— Може — отбеляза неангажирано агентът.

Залепи нос на цветния монитор, слушайки встъпителните думи на Тийл Маккой. Беше самоуверена, това трябваше да ѝ се признае. Невъзмутима. Изглеждаше малко безвкусно облечена, с тази тениска със знамето на Тексас, но се държеше толкова уравновесено, артикулацията ѝ беше толкова безупречна, сякаш се намираше в телевизионното студио, седнала зад лъскавото новинарско бюро.

— Тоя кучи син — изръмжа Денди, когато Рони се появи на екрана.

— Ако не можете да си държите устата затворена, Денди, с удоволствие бих я затворил вместо вас.

Коул Дейвисън изрече заплахата с равен глас, в който обаче се долавяше стоманена нотка.

— Господа — призова ги Калоуей.

Никой повече не се обади, докато Рони говореше. Но тишината стана още по-потискаща, когато камерата се премести към Сабра и новороденото ѝ бебе. Картината беше смразяваща, сърцераздирателна.

Възможно ли беше една майка с току-що родено бебе в ръцете да заплашва, че ще се самоубие...

Няколко секунди, след като записът свърши, в караваната виснеше мъртва тишина. Накрая Гъли се осмели да изкаже на глас онова, което всички си мислеха:

— Май трябва да се запитаме кой е отговорен за всичкото това.

Калоуей вдигна ръка, пресичайки всякакви други опити да се коментира вината на Ръсел Денди. Обърна се към Коул Дейвисън:

— Какво ще кажете за Рони? Как ви изглежда?

— Изтощен. Уплашен.

— Надрусан?

— Не, господине — отвърна рязко Дейвисън. — Казах ви, той е добро момче. Не се занимава с наркотици. Някоя бира от време на време, това е най-много.

— Дъщеря ми със сигурност не е наркоманка — намеси се Денди.

Калоуей продължи да разпитва Дейвисън:

— Забелязахте ли нещо необичайно, което да ни подсказе евентуално нестабилно душевно състояние?

— Осемнадесетгодишният ми син говори за самоубийство, господин Калоуей. Мисля, че това дава представа за душевното му състояние.

Калоуей съчувстваше на мъжа — и неговите деца бяха на същата възраст, — но продължи да иска допълнителна информация.

— Вие го познавате, господин Дейвисън. Мислите ли, че Рони блъфира? Според вас искрено ли говори? Вярвате ли, че е готов да отиде докрай?

Дейвисън се бавеше с отговора. После унило понижи глас:

— Не, не мисля така. Наистина, не мисля. Но...

— Но? — наблегна Калоуей. — Но какво? Рони някога показвал ли е склонност към самоубийство?

— Никога.

— А към насилие? Изблици на неконтролируем гняв?

— Не — отговори той кратко. Но като че ли този рязък отговор го смущаваше. Той премести нервно поглед от Калоуей към останалите, после пак погледна агента. — Да, само веднъж. Беше изолиран случай. А той беше просто едно дете.

Калоуей изстена мислено. Беше извънредно сигурен, че не иска и да чуе за този отдавнашен изолиран случай, когато Рони Дейвисън е изгубил контрол над себе си.

— Това може да не е важно — и вероятно не е, — но май ще е най-добре да ми разкажете.

Дейвисън мълча дълго и притеснено, после започна:

— Рони беше при мене през лятната ваканция. С майка му скоро се бяхме развели. Рони трудно се нагаждаше към раздялата. Както и да е — каза той и пристъпи смутено от крак на крак, — детето много се привърза към едно куче, което живееше през няколко пресечки. Каза ми, че стопанинът му се държал лошо с него, забравял да го храни, никога не го къпел. Такива работи.

Познавах собственика. Беше пропаднал тип, почти винаги пиян, знаех, че Рони говори истината. Но това не беше наша работа. Казах на Рони да стои далече от кучето. Но както ви обясних, той се беше привързал страшно много към това нещастно създание. Явно е имал нужда от другар. Или е обикнал животното, защото е било също толкова нещастно, колкото и той през онова лято. Не знам. Не съм детски психолог.

Денди го прекъсна:

— Тая тъжна история докъде ще ни доведе?

Калоуей го стрелна с поглед, приближи се плътно до него и му прошепна на ухото да млъкне, а после отново се обърна към другия мъж:

— Какво се случи, Коул?

— Един ден Рони отвърза кучето и го доведе у дома. Казах му веднага да го върне в двора на стопанина му. Той се разплака и отказа да го върне. Каза, че предпочита да го види мъртво, отколкото да живее такъв живот. Скарах му се и отидох да взема ключовете, за да закарам кучето обратно.

Когато се върнах през кухнята, Рони го нямаше, нямаше го и кучето. С две думи, търсих ги цялата нощ. Съседи и приятели също си търсиха. Рано на другата сутрин един фермер ги видял двамата с кучето да се крият зад обора му и повикал шерифа.

Стигнахме до обора и аз викнах на Рони, казах му, че е време да заведе кучето обратно при стопанина му и да си дойде у дома. Той ми

отговори, че няма да даде кучето, че няма да остави да го тормозят повече.

Спря и се загледа в ръба на шапката си, въртейки я бавно в ръце.

— Когато заобиколихме от другата страна на обора, той плачеше с пълен глас. Галеше кучето по главата, както беше легнало до него. Мъртво. Беше го ударил с камък по главата и го беше убил.

Погледна към Калоуей, а в очите му се събираха сълзи.

— Запитах сина си как е могъл да направи такова ужасно нещо. Той ми каза, че го е направил, защото много обичал кучето — гърдите му се надигнаха от дълбоката въздишка. — Съжалявам, че ви отнех толкова време с тази история. Но ме запитайте дали мисля, че може да направи това, което казва, че ще направи. Само по този начин бих могъл да ви отговоря най-добре.

Калоуей потисна чисто човешкия си подтик да сложи ръка на рамото на мъжа. Вместо това каза рязко:

— Благодаря ви, че ме разбрахте така добре.

— Тоя е жив престъпник — избуча Денди. — Винаги съм го твърдял.

Макар че забележката на Денди беше ненужно жестока, Калоуей не можеше да не се съгласи поне отчасти с нея. Този инцидент от детството на Рони показваше опасна прилика със сегашните събития. Историята на Коул Дейвисън прибави още един фактор към ситуацията и той не беше положителен, фактически, никой от факторите не беше положителен, още от самото начало на това заплетено положение. Нито един.

Той се обърна към Гъли:

— Какво ще кажете за мис Маккой? Забелязахте ли някакви признаци, които да подсказват, че тя е под натиск? Опитва ли се да ни каже повече, отколкото казва? Думите ѝ имат ли някакъв подтекст?

— Поне аз не откривам. А разпитах и Кип.

Агентът на ФБР се обърна към оператора:

— Всичко ли е така, както тя ни каза? Никой ли не е ранен?

— Не, господине. Онзи от ФБР е вързан — по-скоро облепен — обаче кряска с всичка сила, така че сигурно нищо му няма — той хвърли несигурен поглед към Денди, сякаш си спомни какво очаква носителите на лоши новини. — Но... момичето...

— Сабра? Какво ѝ е?

— Имаше много накървавени памперси. Бяха избутани настрана на купчинка. Но се сещам, че ги видях и си помислих: „Божичко!“...

Денди сподави един тревожен вик. Калоуей продължаваше да разпитва Кип:

— Забелязахте ли нещо необичайно в поведението и думите на колежката ви?

— Тийл си беше все същата. Е, само дето изглеждаше като извадена от възглавница. Но беше свежа като краставичка.

Накрая старшият агент се обърна към Денди, който си бе спестил излизането и съвсем открито надигаше сребърното плоско шише.

— Споменахте, че е възможно Сабра да ви праща тайно послание. Видяното и чутото подсказва ли ви нещо такова?

— Как да кажа, като гледах записа само веднъж?

Фактът, че деспотичният предприемач отговори смутено и непряко на въпроса, сам по себе си беше показателен. Денди накрая бе изправен пред грозната истина — неговата неправилна реакция в първоначалната ситуация беше накарала Сабра и Рони да предприемат отчаяни действия, които ги бяха вкарали в тази задънена улица.

— Превъртете лентата — нареди Калоуей на агента при контролния панел. — Да я изгледаме пак. Който забележи нещо, да се обади.

Записът започна отново.

— Тийл избра това място, за да виждаме хората зад нея — отбеляза Гъли.

— Това е хладилникът с разбитата врата — каза един от агентите, посочвайки едно петно на екрана.

— Спрете тук.

Калоуей се наведе напред, вгледан не в журналистката, а в групата хора в дъното.

— Жената, облежната на щанда, сигурно е касиерката.

Шериф Монтес се обади:

— Да, Дона е. Тая прическа не може да се сбърка.

— А това е агент Кейн, нали, Кип? — посочи Калоуей към едни крака, които се виждаха от коляното надолу.

— Точно така. Седи с гръб, опрян на щанда.

— Сребристият изолиран банд изпъква чудесно на фона на черните панталони, нали?

Злобната забележка на Гъли мина незабелязано. Калоуей разглеждаше възрастната двойка, седнала на пода близо до Кейн.

— Какво ще кажете за старците? Добре ли са?

— Ококорени и наперени, така ми се видяха.

— А онези двама мъже?

— Мексиканци. Чух единия да казва нещо на другия на испански, само че шепнеше, нищо не се разбираше.

— О, Господи — Калоуей подскочи на стола си така, че столът се изтъркаля зад него.

— Какво?

Агентите, реагирайки на видимата тревога на шефа си, избутаха другите настрана и се скупчиха около него.

— Ето този — почука Калоуей по екрана. — Погледнете го добре и ми кажете дали не ви изглежда познат. Можете ли да увеличите образа?

Агентът, който прожектираше записа, постепенно успя да изолира лицето на мексиканеца. Увеличи образа, но за сметка на това той стана по-неясен и картината се размаза. Агентите се втрениха в образа, целият съставен от точки, и изведнъж един от тях завъртя глава и изсъска:

— Мамка му!

— Какво? — запита Денди.

Дейвисън се втурна към тях:

— Какво става?

Калоуей ги разбута и започна да раздава заповеди на подчинените си:

— Обади се в офиса. Да мобилизират всички. Пуснете съобщение за издирване... Монтес, вашите хора могат да помогнат.

— Разбира се. Но в какво да помогнат? — шерифът разпери безпомощно ръце. — Не ми казвайте нищо.

— Съберете всичките си помощници. Съобщете и на съседните окръзи. Кажете им да търсят за изоставен камион, фургон. Ремарке от каравана.

— Камион? Ремарке? Какво, по дяволите, става тука? — Денди трябваше да вика, за да го чуят в паниката, обхванала претъпканата каравана от наелектризиращите заповеди на Калоуей. — Ами дъщеря ми?

— Сабра е в най-голяма опасност от всички, повече, отколкото си мислехме.

И сякаш за да засили впечатлението от думите на Калоуей, откъм магазина се разнесе несъмненият звук на пистолетен изстрел.

Смразяващият кръвта писък на Дона накара Тийл да скочи на крака.

— Какво има сега?

Рони размахваше пистолета и крещеше:

— Назад: Назад! Ще те застрелям!

Втори, по-високият мексиканец, го беше нападнал. Рони го отблъскваше с насочен пистолет.

— Къде е другият? — извика той трескаво. — Къде ти е другарчето?

Сабра изпищя:

— Не!

Тийл се извърна, точно навреме, за да види как Хуан грабва Катрин от ръцете на Сабра. Той стисна силно новороденото — прекалено силно — и то се разплака, а Сабра закрещя така, както само майка може да крещи, когато детето ѝ е в опасност. Опитваше се да стане, вкопчваше се в крачолите на Хуан, сякаш искаше да се изкатери по тях.

— Сабра! — извика Рони. — Какво става?

— Той взе бебето! Дай ми бебето! Не го наранявай!

Тийл се хвърли към тях, но Хуан замахна с ръка и ръбът на дланта му я удари в гърдите и я отметна назад. Тя изкрещя от болка и страх за новороденото.

Док изръмжа възмутено, но Тийл разбра, че не се решава да нападне Хуан, защото онзи можеше да направи нещо на детето за отмъщение.

— Кажи му да ѝ даде бебето! — Рони стискаше пистолета с две ръце и го насочваше право към гърдите на Втори, крещейки с цяло гърло, сякаш силата на звука можеше да преодолее езиковата бариера. — Кажи на приятеля си да ѝ даде бебето, иначе ще те убия!

Може би, за да докаже, че Рони наистина има това намерение, Хуан направи грешката да погледне към витрината на магазина,

накъдето се бяха запътили двамата.

Док използва тази част от секундата и се хвърли към него.

Но мексиканецът реагира мигновено. Отблъсна го със заучен ъперкът^[1] и юмрукът му бухна Док право в корема. Мъжът се сви на две и рухна на пода пред хладилника.

— Кажи му да ѝ даде бебето! — дереше се Рони и гласът му се пропукваше като тънък лед.

Дона простена:

— Всички ще умрем.

Тийл умоляваше Хуан да не прави нищо на Катрин.

— Не я наранявай. Тя не те заплашва. Дай бебето на майка му. Моля те. Моля те, не прави това.

Сабра беше безпомощна. Но майчиният инстинкт ѝ помогна да се изправи на крака. Беше толкова слаба, че едва се задържаше права. Залитайки, с протегнати ръце, тя молеше мъжа да ѝ върне бебето.

Хуан и Втори си викаха един на друг, опитвайки се да се разберат в глъчката, надвиквайки дори Върн и Гладис, която бе отрищила поток от ругатни. Дона не преставаше да пици. Агент Кейн се нахвърляше върху Рони, обвиняваше го, че ако се бил предал по-рано, всичко това нямало да се случи, че ако това заплетено положение завърши с трагедия, щяло да е само по негова вина.

Изстрелът накара всички да млъкнат.

Тийл, която отправяше молби към Хуан, видя как попадението го накара да сгърчи лице. Той инстинктивно се преви и се хвана за бедрото. Щеше да изпусне Катрин, ако Тийл не беше я подхванала.

Тя притисна бебето към себе си и се извърна, питайки се как Рони е успял да стреля така чисто и прицелено, толкова прецизно, че да обезвреди Хуан и същевременно да не засегне бебето.

Пистолетът на Рони обаче все още сочеше към гърдите на Втори и момчето изглеждаше също толкова смаяно от изстрела, колкото и всички останали.

Стрелецът беше Док. Той лежеше по гръб на пода и стискаше малък револвер. Оръжието на агент Кейн, което тя беше изритала под хладилника и после беше забравила... Слава на Бога, че Док се бе сетил за него. Той се възползва от настъпилата тишина.

— Гладис, елате, моля ви.

Възрастната дама притича, заобикаляйки рекламната витрина.

— Убихте ли го?

— Не.

— Много жалко.

— Вземете бебето от Тийл, за да може тя да помогне на Сабра. Аз ще се заема с него — каза той и кимна към Хуан. — Рони, успокой се. Всичко е под контрол. Няма причина за паника.

— Бебето добре ли е?

— Идеално — Гладис отнесе плащето бебе при Рони, за да се увери със собствените си очи. — Ужасно е възмутена и лично аз никак не я обвинявам.

И тя изсумтя презрително, поглеждайки към Хуан, който седеше на пода, притиснал ръка към кървящото си бедро.

Рони смуща Втори с пистолета и го накара да се върне на мястото си. Мексиканецът клекна с унило изражение.

Док сложи револвера на Кейн на най-високия рафт при бакалските стоки, далеч от обсега на Хуан, и коленичи до него, за да среже крачола с ножиците.

— Ще оживееш — каза той лаконично, след като прегледа раната и я натъпка с марлени тампони. — За твое щастие куршумът не е засегнал бедрената артерия.

Хуан хвърляше наоколо негодуващи погледи.

— Док! — повика го Тийл.

Тя беше сложила Сабра да легне, но подът край нея бе станал хлъзгав от прясно стъкло се кръв. Момичето беше бяло като стена.

— Знам — каза кратко Док, долавяйки неизречената тревога на Тийл. — Сигурно разкъсването на перинеума се е отворило. Настани я колкото можеш по-удобно. Сега се връщам.

Превърза набързо раната на Хуан и стегна крака над нея с турникет, измайсторен от една сувенирна тениска. Хуан ругаеше под нос, очевидно много го болеше, и стискаше оголените си бели зъби. Но за негова чест не се развика, когато Док безцеремонно и доста грубо го смуща да стане. Мексиканецът заподскача на един крак, докато Док го придържаше от страни.

Когато минаха покрай Кейн, агентът се обърна към простреляния:

— Глупак такъв. Заради тебе можеше всички ни да убият. Какво смяташ...

По-бърз от раздразнена гърмяща змия, Хуан ритна Кейн в главата с ранения си крак. Внезапното движение му струва скъпо. Той простена от болка. Понеже беше ударил право в кост, звукът от ритника отекна също толкова силно, колкото и изстрелът преди малко. Кейн млъкна и в същия момент изпадна в безсъзнание. Главата му отново клюмна на гърдите.

Док бутна Хуан на пода и го облегна на фризера, доста далече от сподвижника му.

— Той никъде няма да иде. Но за да сме по-сигурни, Рони, най-добре му вържи ръцете. И на него — кимна с глава към Втори.

Рони инструктира Върн да облепи с лента ръцете и краката на двамата мъже, също като на Кейн. Държеше пистолета насочен към тях, докато възрастният мъж изпълняваше нареждането му. Хуан беше прекалено зает с ранения си крак, за да прехосва силите си в ругатни, но Втори не страдаше от подобни ограничения. Изригваше нескончаем поток от испански думи, без съмнение все сочни ругатни, а Рони му крещеше да престане, ако не иска да му затъкне устата.

Телефонът извънтя, но никой не вдигна, сякаш не го забелязваха. Тийл, която беше надянала едни ръкавици така ловко, че дори се учуди сама на себе си, се беше заела да сменя подгизналата от кръв постелка на Сабра, когато изведнъж осъзна как телефонът престана да звъни и Рони извика: „Не сега, имаме работа!“, преди да грабне слушалката обратно. След това я повика:

— Как е Сабра?

Тийл му отговори през рамо:

— Не е добре — облекчена видя Док да се връща. — Какво става?

— Хуан ритна Кейн в главата. В безсъзнание е.

— Не съм и помисляла, че ще има за какво да благодаря на този човек.

— Върн ги връзва. Радвам се, че са... обезвредени.

Тя забеляза напрежението по лицето му и разбра, че влошеното положение на Сабра не е единствената причина за безпокойството му.

— Защото са опасни ли? Наистина нямаше какво да губят, когато се опитаха да овладеят положението.

— Наистина. Но какво щяха да спечелят?

Рони Дейвисън наистина ли представляваше заплаха за такива негодници като тези двамата? Тя помисли малко и отговори:

— Доколкото виждам, нищо.

— Доколкото виждате. Точно това ме тревожи. Има още нещо — продължи той с по-тих глас. — Въоръжени хора заемат позиции отвън. Може би части за бързо реагиране.

— О, не.

— Видях ги да се придвижват и да заемат места.

— Рони дали ги е видял?

— Не мисля. Моят изстрел сигурно е изнервил всички. Може би си мислят най-лошото. Възможно е да щурмуват сградата, да се опитат да проникнат през покрива или нещо такова.

— Той ще се изплаши.

— Точно това искам да кажа. Телефонът отново иззвъня.

— Рони, вдигни — викна му Док. — Обясни им какво стана.

— Не и докато не се уверя, че Сабра е добре.

Макар че Тийл не беше експерт по медицина, и на нея положението на Сабра ѝ се струваше критично. Но също като Док, и тя не искаше Рони да си загуби ума, и без това вече беше достатъчно изплашен.

— Къде е Катрин? — запита момичето със слаб глас. Док, който беше направил всичко възможно, за да спре струята прясна кръв, свали ръкавицата и отмахна кичура коса от челото си.

— Гладис се грижи добре за нея. Люлееше я и я приспа. Струва ми се, че това малко момиченце е също толкова храбро, колкото и майка му.

Тя нямаше сили дори да се усмихне.

— Няма да излезем оттук, нали?

— Не говори така, Сабра — прошепна яростно Тийл, гледайки лицето на Док, докато той следеше показанията на апарата за кръвно налягане. — Недей да мислиш така.

— Татко няма да се предаде. Нито пък аз. И Рони. Особено пък сега. Ако се предаде, веднага ще го затворят.

Тя погледна първо Док, после Тийл със стъклени, безжизнени очи.

— Кажете на Рони да дойде тук. Искам да говоря с него. Веднага. Не искам да чакам повече.

Макар да не спомена изрично за тяхната клетва да се самоубият, беше ясно какво иска да каже. Тийл усети в гърдите си тежестта на тревогата и отчаянието.

— Не можем да те оставим да го направиш, Сабра. Знаеш, че не е правилно. Това не е решение.

— Моля ви, помогнете ни. Това искаме.

После очите ѝ сами се затвориха, против волята ѝ. Беше толкова слаба, че не можеше да вдигне клепачи, и се унесе в дрямка.

Тийл погледна към Док.

— Зле е, нали?

— Много зле. Кръвното спада. Пулсът е учестен. Ще ѝ изтече кръвта.

— Какво ще правим?

Той се замисли за миг, взирайки се мрачно в побелялото, неподвижно лице на момичето, и каза:

— Ще ви кажа какво ще направим.

Стана, взе пистолета от рафта, заобиколи рекламната витрина и отиде при Рони, който чакаше да разбере как е Сабра.

---

[1] ъперкът (англ.) — класически удар от традиционния бокс, нанесен с юмрук и използван при близък бой. — Б.р. ↑

ГЛАВА 13

— Защо не вдигат телефона?

Характерното мучене на Денди се бе превърнало в изтънчал отчаян гласец. Събитията от последните часове го бяха извадили от кожата.

Изстрелите хвърлиха в паника всички в караваната. Коул Дейвисън изтича навън, но след миг се върна и се развика на Калоуей, защото видя разгръщащите се отряди за бързо реагиране.

— Вие обещахте! Казахте, че Рони няма да пострада! Ако му оказвате натиск, ако усети, че го затваряте в обръч, може... може да направи нещо като онова, което беше направил.

— Успокойте се, господин Дейвисън. Вземам такива предпазни мерки, каквито намеря за добре — Калоуей задържа слушалката до ухото си, но в магазина никой не вдигна. — Някой може ли да види нещо?

— Има движение — подвикна един от агентите. Говореше по микрофона, свързан със слушалките му, с друг агент отвън, който гледаше с бинокъл. — Не мога да разбера кой какво прави.

— Дръжте ме в течение.

— Да, сър. Ще кажете ли на момчето за Хуерта?

— Кой е тоя? — заинтересува се Денди.

— Луис Хуерта. Обявен за национално издирване — Калоуей заговори на другия агент. — Не, няма да им казваме. Това може да подплаши всички, включително и Хуерта. Нямаме представа на какво е способен.

Чуха гласа на Рони в слушалката:

— Не сега, имаме работа!

Калоуей изруга цветисто, когато чу „свободно“ вместо подплашения глас на Рони. Веднага започна пак да набира номера.

— Единият мексиканец е обявен за национално издирване? — тревогата на Коул Дейвисън растеше с всяка секунда. — За какво? Какво е направил?

— Прекарва нелегално мексиканци през границата, обещава им работни визи и добре платена работа, после ги продава в робство. Миналото лято граничните патрули му бяха влезли в дирите. Хуерта и двама от помощниците му, като разбрали, че има шанс да ги хванат, изоставили камиона в пустинята в Ню Мексико и избягали като последните подлеци, каквито са си. Изпуснаха ги.

Намериха караваната след три дни. Вътре имало заключени четиридесет и пет души — мъже, жени и деца. Горещо като в ада. В четиридесет и пет окръга издирват Хуерта за убийства и други престъпления.

Повече от година се криеше някъде в Мексико. Тамошните власти ни сътрудничат и го търсят също толкова усилено, колкото и ние, но той е потайно копеле. Само едно може да го изкара от дупката му. Пари. Много пари — Така че щом се е появил тук, сигурно някъде наблизо има конвой от хора, които чакат да бъдат продадени.

Дейвисън изглеждаше готов на всичко.

— Кой е онзи с него?

— Най-вероятно негов бодигард. Те са опасни, безскрупулни мъже, търговци на хора. Но е твърде странно, че не са въоръжени. Или ако са, защо досега не са се измъкнали оттам със стрелба?

Денди дишаше шумно, издавайки някакви звуци, подобни на стонове.

— Слушайте, Калоуей. Аз размислих.

Калоуей държеше слушалката до ухото си, но насочи вниманието си към Ръсел Денди. Подозираше, че Денди е пьян. Цялата вечер надигаше шишето. Изглеждаше много разтревожен, сякаш всеки момент щеше да загуби контрол над емоциите си. Вече не беше онзи непоносим свадливец.

— Слушам ви, господин Денди.

— Само ги изведете оттам живи и здрави. Това е важното сега. Кажете на Сабра, че може да задържи бебето. Няма да се меся. Този запис на дъщеря ми... — той изтри навлажнените си очи с опакото на дланта. — Развълнува ме. Сега нищо друго няма значение. Просто искам да видя дъщеря си изведена оттам в безопасност.

— Това е и моята цел, господин Денди — увери го Калоуей.

— Съгласете се с всички искания на момчето.

— Ще уговоря с него възможно най-доброто решение. Но първо искам да го накарам да поговори с мене.

Телефонът продължи да звъни.

— Рони?

Младежът не разбра, че Док държи пистолет. Явно в цялата бъркотия беше забравил за засекретеното оръжие на Кейн. Док вдигна ръка и като видя дулото, младежът отстъпи назад. Дона изпищя в паника и веднага притисна ръце към устата си.

Док обаче хвана късата цев и подаде оръжието с дръжката напред на Рони.

— Виждаш колко много вярвам, че ще вземеш правилното решение.

Ужасно млад, несигурен и уязвим, Рони пое пистолета и го напъха в колана на дънките си.

— Вече знаете какво е решението ми, Док.

— Самоубийство? Това не е решение. Така се измъкват страхливците.

Момчето премига, изненадано от грубия език, но това успя да разколебае решителността му, каквото, предположи Тийл, явно беше намерението на Док.

— Не искам да говоря за това. Със Сабра сме го решили.

— Вдигни телефона — подкани го Док със спокоен, убеждаващ глас. — Кажи им какво се случи. Те не знаят какво става тук, но може би си мислят най-лошото. Разсей страховете им, Рони. Иначе всеки момент някой отряд за бързо реагиране може да се изтърси тук и няма да се размине без рани, а може би и смърт.

— Какъв отряд за бързо реагиране? Лъжете ме.

— Допускаш, че ще те излъжа, след като съм ти дал зареден пистолет? Едва ли. Видях въоръжени хора да заемат позиции, докато ти връзваше ония мексиканци. Отрядите за бързо реагиране са тук отвън и само чакат сигнал от Калоуей. Не му давай повод да ги задейства.

Рони хвърли нервен поглед към витрината, но не можа да види нищо, освен гъмжилото от коли, струпани наоколо, които задръстваха магистралата.

— Нека аз да вдигна телефона, Рони — предложи Тийл, решавайки да се възползва от нерешителността му. — Нека да чуя какво имат да кажат по повод записа. Реакцията им може да е доста положителна. Може би се обаждат, за да ти кажат, че приемат условията ти.

— Добре — измънка той и ѝ даде знак да вдигне слушалката.

Тийл с облекчение пресече кошмарния звън.

— Тийл е — каза тя, след като вдигна.

— Мис Маккой, кой стреля? Какво става там?

Настойчивостта на Калоуей показваше колко е разтревожен. Тя не искаше да го държи в напрежение и обясни възможно най-сбито защо беше изгърмял пистолетът на Кейн.

— За една-две минути беше напечено, но сега положението отново е под контрол. Двамата, които предизвикаха бъркотията, са обезвредени — каза тя, използвайки смекчения израз на Док.

— Говорите за двамата мексиканци?

— Точно така.

— Невредими ли са?

— Да, така е.

— А сега къде е пистолетът на агент Кейн?

— Док го даде на Рони.

— Моля?

— В знак на доверие, господин Калоуей — наблегна тя, защитавайки Док.

Агентът на ФБР изпусна една дълбока въздишка.

— Прекалено голямо доверие, мис Маккой.

— Това беше правилният ход. Ако бяхте тук, щяхте да разберете.

— Сигурно — каза той сухо.

Докато говореше с Калоуей, тя слушаше с едно ухо как Док продължава с опитите да убеди Рони да се предаде. Чу го да казва: „Сега си баща. Носиш отговорност за своето семейство. Положението на Сабра е критично и аз не мога да направя нищо повече за нея.“

Калоуей запита:

— Не се ли чувствате застрашена от него?

— Не, изобщо.

— Някой от заложниците в опасност ли е?

— В момента не. Но не мога да предвидя какво ще стане, ако онези с бронираните жилетки нападнат магазина.

— Нямам намерение да давам такава заповед.

— Тогава защо са тук? — той направи дълга пауза и Тийл, смутена, почувства съвсем ясно, че той прикрива нещо, нещо важно. — Господин Калоуей, ако има нещо, което трябва да знам...

— Променихме плана.

— Вдигате ръце и се оттегляте? — в този момент това беше най-искреното ѝ желание.

Калоуей отмина шегата ѝ.

— Видеозаписът си изигра ролята. Сигурно ще се радвате да научите, че постигна точно целта, която искахте. Господин Денди се развълнува от призива на дъщеря си и сега е готов да направи отстъпки. Исква всичко да приключи мирно и тихо. Всички го искаме. Рони в какво настроение е сега?

— Док се опитва да му въздейства.

— Как реагира?

— Според мене, благоприятно.

— Добре. Това е добре.

Гласът му прозвуча облекчено и Тийл отново си помисли, че федералният агент прикрива нещо, което би било по-добре тя да знае.

— Мислите ли, че ще се предаде безусловно?

— Той уточни условията, при които ще се предаде, господин Калоуей.

— Денди ще се съгласи на версията, че е било бягство, а не отвличане. Разбира се, другите обвинения остават.

— И трябва да им се позволи да задържат детето си.

— Самият Денди каза това преди няколко минути. Ако Дейвисън се съгласи на тези условия, има личната ми гаранция, че няма да се прилага сила.

— Ще предам съобщението и се връщам.

— Чакам ви.

Тя затвори. Рони и Док се обърнаха към нея, фактически всички слушаха напрегнато. Като че ли я бяха натоварили с ролята на посредника. Това не ѝ харесваше особено много. Ами ако, въпреки добрите намерения на всички, се случи нещо ужасно и непоправимо? Ако това заплетено положение в крайна сметка завършеше с

катастрофа, тя после цял живот щеше да се чувства отговорна за трагичната развръзка.

В последните няколко часа се бе получила промяна в приоритетите на Тийл. Изместването ставаше постепенно и до този миг тя не бе го осъзнала. Новинарската история бе отстъпила на заден план. В кой момент се бе превърнала в нещо второстепенно? Когато видя кръвта на Сабра по ръкавиците си? Или когато Хуан застрашаваше крехкия живот на бебето?

Сега хората, които правеха това събитие, бяха за нея по-важни от самото събитие. Вече не беше толкова важно да извлече от тази драма зашеметяваща история, достойна за журналистическа награда, която освен това да ѝ осигури блестяща работа. Сега тя искаше да види едно разрешение, което да я зарадва, а не да я разстрои. Но ако се провали...

Не биваше да го допусне. Не и този път!

— Обвинението в отвличане отпадна — каза тя на Рони, който слушаше в очакване. — Ще трябва да отговаряш по другите криминални обвинения. Господин Денди се съгласи Сабра да запази бебето. Ако си съгласен с тези условия и се предадеш, лично господин Калоуей ти гарантира, че към тебе няма да се прилага сила.

— Сделката е добра, Рони — каза Док. — Приеми.

— Аз...

— Не, недей.

Сабра говореше с дрезгав шепот. Някак си бе успяла да стане. Облягаше се с цяло тяло на хладилника, за да се задържи права. Очите ѝ бяха подути, нямаше капчица цвят по лицето. Изглеждаше така, сякаш си е сложила специален грим, за да изиграе ролята на човек, станал от гроба.

— Това е номер, Рони. Поредният номер на татко.

Док се втурна към нея и я подхвана.

— Не мисля така, Сабра. Баща ти реагира на посланието, което му прати със запис.

Тя се отпусна в ръцете на Док, но замъгленият ѝ поглед търсеше Рони.

— Ако ме обичаш, не се съгласявай на това. Няма да изляза оттук, докато не съм сигурна, че винаги ще бъдем заедно.

— А какво ще стане с бебето ти, Сабра? — напомни ѝ Тийл. — Помисли за него.

— Вие я вземете.

— Какво?

— Изнесете я навън. Дайте я на някого, който ще се погрижи за нея. Независимо какво ще стане с нас — с Рони и с мене, — за мене е важно да знам, че Катрин ще бъде добре.

Тийл погледна към Док с надежда да ѝ подсказе нещо, но не можа нищо да прочете по лицето му. Изглеждаше също толкова безпомощен, колкото и тя.

— Това е — заяви твърдо Рони. — Това смятаме да направим. Ще ви пусна да изнесете Катрин навън. Но ние няма да излезем, докато не ни оставят да си идем. Свободни и без обвинения. Никакви компромиси.

— Те няма да се съгласят на това — каза отчаяна Тийл. — Искането ви е неразумно.

— Вие извършихте въоръжен грабеж — напомни Док. — Трябва да отговаряш за това, Рони. Но има смекчаващи вината обстоятелства и може би ще успееш да се измъкнеш от отговорност. Бягството е най-лошото, което можеш да направиш сега. С него няма нищо да разрешиш.

Тийл погледна към Док и се запита дали той самият следва собствения си съвет. Преди три години в подобни обстоятелства и него можеха да го посъветват нещо подобно. Той обаче не забеляза погледа ѝ, защото се занимаваше с Рони, който оспорваше неговата гледна точка.

— Ние със Сабра се заклехме, че никога няма насила да ни разделят. Обещахме си, че каквото и да се случи, ще останем заедно. Говорим напълно сериозно.

— Баща ти...

— Няма да говоря за това — отсече младежът.

Той се обърна към Тийл и я помоли да изнесе Катрин навън и да предаде това съобщение.

— Ами другите? Ще ги освободиш ли?

Той погледна над рамото ѝ към другите заложници.

— Двамата мексиканци — не, и този също — кимна към агент Кейн. Той беше дошъл в съзнание, но все още изглеждаше зашеметен от ритника на Хуан. — Старите и тя. Могат да си вървят.

Когато посочи към Дона, тя склучи костеливите си пръсти под брадичката.

— Благодаря ти, Господи.

— Аз не искам да си ходя — заяви Гладис, продължавайки да държи заспалото бебе. — Искам да видя какво ще стане.

— По-добре да направим както казва той — каза Върн и я потупа по рамото. — Можем да изчакаме останалите навън. — Той помогна на Гладис да стане от пода. — Преди да тръгнем, сигурен съм, че Сабра иска да каже „довиждане“ на Катрин.

Възрастната жена отнесе бебето при Сабра, която се опираше с цялата си тежест на Док.

— Да кажа ли на Калоуей за решението ви? — обърна се Тийл към Рони.

Той гледаше Сабра и бебето си.

— Половин час.

— Какво?

— Толкова време им давам, за да решат. Ако не ни оставят да си тръгнем след половин час, тогава... ще изпълним плана си — каза той с прегракнал глас.

— Рони, моля те.

— Това е, мис Маккой. Кажете им.

Калоуей вдигна слушалката още с първото иззвъняване.

— Излизам с бебето. Пратете медицински персонал да ни посрещне. Извеждам и трима от заложниците.

— Само трима?

— Трима.

— А останалите?

— Ще ви кажа, като изляза — и затвори. Когато се върна при Сабра, младата жена плачеше:

— Сбогом, скъпа Катрин. Хубавото ми момиченце. Мама те обича. Много те обича.

Беше се навела над бебето, притискаше се до него и го галеше. Целуна няколко пъти лицето на Катрин, сгуши се на гърдите на Док и заплака.

Тийл взе бебето от Гладис, която го държеше, защото Сабра нямаше сили. Отнесе Катрин при Рони. Когато младежът погледна

детето, очите му се напълниха със сълзи. Долната му устна затрепери неудържимо. Опитваше се да бъде твърд, но не можеше.

Тийл го гледаше настойчиво.

— Не вярвам, че ще го направиш, Рони. Отказвам да повярвам, че ще... че можеш да натиснеш спусъка и да отнемеш живота на Сабра и собствения си живот.

Той предпочете да не отговори, само целуна бебето по челото.

— Сбогом, Катрин. Обичам те.

С рязко движение заобиколи щанда, за да освободи електрическата блокировка на вратата.

Тийл пропусна другите пред себе си. Преди да излезе, тя погледна през рамо към Док. Той беше положил Сабра пак на пода, но вдигна глава, сякаш подканен от погледа на Тийл. Очите им се срещнаха за част от секундата, но тя беше достатъчна.

После Тийл мина през отворената врата и чу как резето щракна зад гърба ѝ.

Медицинските екипи изникнаха от тъмнината и се втурнаха към тях. Явно за всеки заложник бяха предвидили отделен екип. Върн, Гладис и Дона бяха обградени и обсипани с въпроси, на които Гладис отговаряше с решително свадлив тон.

Един мъж и една жена в еднакви бели престилки изникнаха пред Тийл. Жената посегна да вземе Катрин, но Тийл не ѝ позволи.

— Кои сте вие?

— Аз съм доктор Емили Гарет — тя се представи като началник на отделението за новородени в болницата в Мидланд. — А това е доктор Ландри Джайлс, шеф на гинеколозите.

След като я изслуша, Тийл каза:

— Независимо какво са ви казали до този момент, родителите не искат да оставят детето за осиновяване.

Изражението на доктор Гарет беше толкова непоколебимо и откровено, колкото се беше надявала Тийл.

— Напълно ви разбирам. Ще чакаме да дойде майката.

Тийл целуна Катрин по главичката. Беше свързана с това бебе така, както може би с никое друго човешко същество — беше

присъствала на раждането ѝ, беше я видяла да поема първия си дъх, беше чула първия ѝ плач. Но дълбочината на чувството ѝ я смая.

— Грижете се добре за нея.

— Имате думата ми.

Доктор Гарет взе бебето и изтича с него към чакащия хеликоптер, чиито перки вече се въртяха и вдигаха вихрушки студен въздух. Доктор Джайлс трябваше да вика, за да може тя да го чуе.

— Как е майката?

— Не е добре.

Тийл му разказа накратко за раждането и за състоянието, в което беше оставила Сабра.

— Док най-много се тревожи от кръвозагубата и от възможна инфекция, Сабра отпада много бързо. Той каза, че кръвното ѝ е спаднало. Като имате това предвид, какво ще го посъветвате да направи?

— Пратете я в болница.

— Точно това се опитваме да направим — каза тя мрачно.

Мъжът, който се приближаваше с широки уверени крачки, сигурно беше Калоуей. Беше висок и слаб, но дори без сако имаше авторитетен вид.

— Бил Калоуей — каза той, веднага щом стигна до нея и доктор Джайлс.

Ръкуваха се.

Гъли се носеше бързо към нея на кривите си крака.

— Господи, хлапе, ако не умра от инфаркт след тая нощ, сигурно ще живея вечно.

Тя го прегърна.

— Ти ще надживееш всички ни.

В периферията на растящата група Тийл забеляза един едър мъж в бяла каубойска риза със седефени копчета. В ръцете си държеше каубойска шапка, почти като тази на Док. Преди да успее да му се представи, някой го изблъска грубо настрани.

— Мис Маккой, искам да говоря с вас. Тя веднага позна Ръсел Денди.

— Как е дъщеря ми?

— Тя умира.

Въпреки че думите ѝ прозвучаха ненужно сурово. Тийл не изпитваше никакво съчувствие към милионера. Освен това, ако искаше да направи пробив в тази безизходна ситуация, трябваше да го жегне.

Кип се беше отдръпнал и запечатваше на лента напрегнатия разговор. Прожекторът, монтиран върху камерата, сипеше заслепяваща светлина. За пръв път в кариерата си Тийл почувства отвращение от тази светлина и от нарушаването на личното пространство, олицетворявано от нея.

Недвусмисленият отговор, който даде на въпроса на Денди, за миг го отрезви и Калоуей се възползва, за да издърпа напред другия мъж и да го представи.

— Коул Дейвисън, Тийл Маккой — приликата между Рони и баща му беше несъмнена.

— Как е той? — беше първият тревожен въпрос.

— Твърдо решен, господин Дейвисън — преди да продължи, тя изгледа всекиго поотделно. — Тези младежи говорят напълно сериозно. Заклели са се и смятат да удържат на думата си. Сега, когато Катрин е в безопасност и получава медицинска помощ, нищо няма да ги спре по пътя към самоубийството.

Нарочно подбираше думите си така, че да подчертае сериозността на положението и нуждата да се вземат неотложни мерки.

Калоуей, все така професионално дистанциран, пръв взе думата:

— Шериф Монтес казва, че този Док е едър, силен мъж. Не може ли да обезвреди Рони и да вземе оръжието?

— И да рискува още един инцидент ли? — запита тя риторично. — Двама души вече се опитаха. И се проля кръв. Мисля, че Док няма да постъпи така. Той се опитва да убеди Рони да приключи мирно с цялата тази история. Ще загуби всякакво предимство, което е спечелил с момчето, ако изведнъж се опита да го нападне.

Калоуей прокара ръка през оредяващата си коса и погледна към хеликоптера с доктор Гарет и новороденото, който се издигаше във въздуха.

— Има ли риск за заложиците? — запита той.

— Струва ми се, не. Макар да не бих казала, че цари мир и любов между Рони и агент Кейн или пък мексиканците.

Двамата се спогледаха смутено и преди Тийл да успее да запита какво означава това, Калоуей каза:

— С две думи, Рони и Сабра правят сделка с живота си.

— Точно така, господин Калоуей. Пратиха ме да ви кажа, че разполагате с половин час.

— За какво?

— Да им гарантирате снизхождение и свобода, за да си тръгнат необезпокоявани.

— Това не е възможно.

— Тогава там ще има две мъртви деца.

— Вие сте разумен човек, мис Маккой. Знаете, че не мога да направя такава сделка с човек, обявен за престъпник.

— Не говориш сериозно, нали? — възкликна Гъли, изразявайки чувствата на всички. В погледите им се четеше тревога и объркване.

— Не мога да изоставя Сабра.

— Но...

За миг Тийл се почувства отчаяна и победена.

— Знам. И честно казано, разбирам в какво положение сте, господин Калоуей. Аз съм само пратеник. Казвам ви това, което Рони ме помоли да ви кажа. Имам чувството, че е твърдо решен да направи това, което твърди, че ще направи. Дори той да блъфира, със Сабра е съвсем различно.

Тя поклати решително глава, отхвърляйки протеста на Гъли, още преди да го беше изрекъл. И докато се отдалечаваше, добави:

— Ще чакаме решението ви, господин Калоуей.

Тя впи поглед в лицето на Денди.

— Ако не може да бъде с Рони, да живее свободно с него, тя ще посегне на живота си. Ако преди това не умре от загуба на кръв.

Обърна се отново към Калоуей:

— За съжаление, това, което чувствам, няма никакво отношение към вас. Решението не зависи от мене. Вие трябва да го вземете.

— Не съвсем — намеси се Денди. — И аз имам думата тук. Калоуей, за Бога, обещавайте на момчето каквото и да е. Само извадете дъщеря ми оттам.

Калоуей погледна часовника си.

— Половин час — произнесе той рязко. — Нямаме много време, а аз трябва да се обадя тук-там.

Всички едновременно се запътиха към караваната, която стоеше в края на паркинга.

Гъли пръв забеляза, че Тийл не тръгва с тях. Обърна се и я погледна заинтригувано:

— Тийл?

Тя се беше запътила в другата посока.

— Връщам се.

ГЛАВА 14

Тийл стоя пред вратата на магазина цели деветдесет секунди, преди да чуе щракването на резето. Когато влезе вътре, Рони я изглежда изпитателно.

Тя побърза да разсее подозренията му.

— Не нося скрито оръжие, Рони.

— Какво каза Калоуей?

— Мисли. Каза, че трябва да се обади на няколко телефона.

— На кого? За какво?

— Струва ми се, че няма пълномощия да ти гарантира снизхождение.

Рони прехапа долната си устна, вече толкова изранена, че той бързо си пое дъх, сякаш бе докоснал отворена рана.

— Добре. Но вие защо се върнахте?

— За да ти кажа, че Катрин е в добри ръце — и му разказа за доктор Емили Гарет.

— Кажете на Сабра. Тя ще иска да знае.

Младата майка лежеше с полупритворени очи. Дишаше повърхностно. Тийл не беше сигурна дали я чува и разбира, но след като ѝ описа лекарката, Сабра прошепна:

— Добра ли е?

— Много. Когато се срещнеш с нея, ще се увериш — Тийл погледна към Док, но той мереше кръвното на момичето, силно смръщил вежди, това изражение ѝ беше познато.

— Има още един много добър лекар, който те чака отвън, за да се погрижи за тебе. Казва се доктор Джайлс. Нали не те е страх да летиш с хеликоптер?

— Летяла съм веднъж. С татко. Не беше страшно.

— Доктор Джайлс чака да те откара в болницата в Мидланд. Катрин ще се радва да те види, когато пристигнеш там. Сигурно ще е гладна.

Сабра се усмихна, после очите ѝ се затвориха.

Без да са се уговаряли, Тийл и Док се оттеглиха на обичайните си места. Седнаха на пода, опрели гърбове на хладилника и изпънали крака пред себе си. Гледаха стрелката на часовника, която отброяваше трийсетте минути, отпуснати от Рони. Точно сега, помисли си Тийл, трябваше да чуе от Док онзи въпрос, който очакваше да ѝ зададе.

— Защо се върнахте?

Беше се подготвила, че ще я запита, но въпреки това нямаше ясно оформен отговор.

Минаха няколко секунди. Забеляза, че по челюстта му е покарала брада, но навярно бяха минали поне двайсет и четири часа, откакто се беше бръснал за последно. Сега бръчиците около очите му личаха още по-ясно, несъмнен признак на умора. И неговите дрехи, също като нейните, бяха изцапани с кървави петна.

Кръвта съединява, осъзна тя. Не беше необходимо двама души да смесват собствената си кръв, за да се получи между тях необратима, почти мистична връзка. И кръвта на друг, трети човек можеше да ги свърже.

Спомни си за оцелелите от самолетни катастрофи, сблъсквания на влакове, природни бедствия и терористични нападения, които завързваха трайни приятелства, дължащи се на съвместно преживяната травма. Ветераните от някоя война говореха помежду си на език, неразбираем за другите, които не са били заедно с тях и не са преживели подобни ужаси. Кръвопролитие в Оклахома сити, престрелките в гимназиите и други нежелателни събития превръщаха чуждите един на друг дотогава хора в толкова близки, че възникналата връзка изглеждаше вечна.

Оцелелите стъпваха по земя, различна от земята, по която стъпват останалите. Връзката между тях беше неповторима и уникална, понякога зле разбрана, но почти винаги непонятна за хората, не преживели подобен ужас.

Тийл толкова се забави с отговора, че Док повтори въпроса:

— Защо се върнахте?

— Заради Сабра — отвърна тя. — Само аз останах тук от жените. Помислих, че може да има нужда от мене. И...

Той сви колене, подпря лакти на тях и я погледна, чакайки търпеливо да довърши изречението.

— И не обичам, като започна нещо, да не го довърша. Бях тук, когато всичко започна, и имам намерение да съм тук, докато свърши.

Не беше обаче толкова просто. Причината да се върне беше сложна, но тя нямаше как да обясни на Док многопластовите си мотиви, защото дори на нея не й бяха напълно ясни. Защо не стоеше там навън, да предава на живо, възползвайки се от уникалния шанс, че е била участник в събитията? Защо не правеше магнетофонен запис като допълнение към драматичните кадри, заснети от Кип?

— Какво правехте тук?

Въпросът на Док я изтръгна от мислите й.

— В Рохо Флетс ли? — тя се засмя. — Бях тръгнала на почивка — разказа как на път за Ню Мексико чула по радиото в колата си за предполагаемото отвличане. — Звъннах на Гъли и той ми каза да интервюирам Коул Дейвисън. Докато шофирах към Хера, изгубих пътя. Спрях тук и звъннах да искам указания от Гъли.

— С него ли говорехте, когато влязох?

Тийл го изгледа с изпитателно изражение. Той леко мръдна рамо.

— Забелязах ви при телефона.

— Така ли? О! — очите им се срещнаха и тя с усилие откъсна поглед от неговия. — Във всеки случай, като свърших с разговора, си купих нещо за хапване из пътя и тогава... тогава влязоха Рони и Сабра.

— Това си е цяла история.

— Не можех да повярвам на късмета си — тя се усмихна кисело. — Внимавайте какво си пожелавате.

— Внимавам.

Плеснаха длани в знак на разбирателство и той добави:

— Сега вече внимавам.

Тя го погледна очаквателно, давайки му възможност или да продължи да говори по темата, или изобщо да замълчи. Той явно почувства скрития натиск в нейното мълчание, както тя бе усетила това преди малко, и изправи рамене, сякаш свличаше от гърба си товар от тежки мисли.

— Когато узнах за връзката на Шари, ми се искаше тя да... — запъна се и поде отново. — Бях така вбесен, че исках тя да...

— Да страда.

— Да.

Дългата въздишка, която придружи тази дума, показваше колко е облекчен, че най-накрая е изтръгнал това признание от гърдите си. Трудно беше за човек като него, който всеки ден се намесва в борбата между живота и смъртта, да признае каквото и да било. За да има смелостта и упорството да се бори срещу такъв като че ли всемогъщ враг като рака, явно в манталитета на доктор Брамбли Стануик присъстваше немалка доза от комплекса на боговете. Уязвимостта и проявите на слабост бяха несъвместими с тази черта от неговия характер. Не, нещо повече от несъвместими. Нетърпими.

Тийл беше поласкана от това, че той бе изповядал пред нея една своя слабост, че беше показал, макар и за миг човешки черти. Предполагаше, че екстремните ситуации провокират това. Като при предсмъртна изповед. Навярно бе сметнал, че това е последният му шанс да се отърси от товара на вината, която си приписваше, за смъртоносната болест на жена си.

— Ракът не е бил наказание за изневярата ѝ — възрази тя разпалено. — Със сигурност това не е било реванш за вас.

— Знам. Знам го с разума си. Но когато мъките ѝ станаха непоносими — повярвайте ми, беше жив ад, — точно така си помислих. Че подсъзнателно съм искам това да ѝ се случи.

— Значи сега се самонаказвате с това заточение, което сте си наложили, с това, че сте изоставили професията си?

— А вие не се ли самонаказвате? — върна ѝ го той.

— Какво?

— Не се ли самонаказвате, защото съпругът ви е бил убит? Работите за двама, за да възмездите на индустрията загубата от неговата смърт.

— Това е смешно!

— Така ли?

— Да. Работя усилено, защото го обичам.

— Но никога няма да наваксате достатъчно, нали?

Сърдитото възражение замря на устните ѝ. Никога не се бе замисляла какво подклажда амбицията ѝ. Никога не си беше позволила да се замисли. Но сега, изправена пред тази хипотеза, трябваше да признае, че в нея има основание. Винаги е била амбициозна. Беше родена работохоличка, винаги беше давала повече, отколкото се изискваше от нея.

Но не и толкова, колкото в последните години. Преследваше настоятелно целите си и трудно приемаше очевидните неуспехи. Работеше и изключваше всичко останало. Кариерата не засенчваше останалите части от живота ѝ — тя беше нейният живот. Беше някакво лудо, странно желание да се самонаказва заради онези изпуснати думи, казани в прилив на гняв. Вината ли беше нейният двигател?

Двамата замълчаха, всеки потънал в собствените си смущаващи мисли, борейки се с личните демони, чието съществуване бяха принудени да признаят.

— Къде в Ню Мексико?

— Какво? — извърна се Тийл към него. — А, накъде бях тръгнала ли? За Ейнджъл файър.

— Чувал съм. Но не съм ходил.

— Планински въздух и кристални потоци. Трепетликови горички. Сега сигурно са зелени, не златисти, но съм чувала, че и така са красиви.

— Чували сте? Не сте ли били там?

Тя поклати отрицателно глава.

— Един приятел ми нае вилчка за една седмица.

— Сега щяхте вече да сте там, да си почивате. Колко лошо, че се обадохте първо на Гъли.

— Не знам, Док — тя погледна към Сабра, после към него. Втренчено. Вгледа се във всяка отсянка по набразденото му от бръчки лице. Потопи се в дълбината на очите му. — За нищо на света не бих пропуснала това.

Едва се сдържаше да не го докосне. Устоя на подтика, но не свали очи от неговите. Гледаха се дълго, докато усети как сърцето ѝ започва да бие силно в гърдите и сетивата ѝ го попиват без остатък.

Когато телефонът звънна, тя подскочи. Изправи се неуверено, Док я последва.

Рони грабна слушалката.

— Господин Калоуей?

Остана заслушан цяла вечност, така поне се стори на Тийл. Тя отново потисна желанието да докосне Док. Искаше да хване ръката му и да я стисне силно, както правят хората в очакване на вест, която ще промени живота им.

Накрая Рони се обърна към тях и притисна слушалката до гърдите си.

— Калоуей казва, че е уговорил окръжния прокурор на Тарант Каунти, или както там се казва, плюс съдия, самият той и четиримата родители да се съберат и да оправят цялата работа. Казва, че ако си призная, че съм нарушил законите, и отида на психотерапевт, ще ме осъдят условно и няма да вляза в затвора. Може би.

Тийл едва не припадна от облекчение. От гърлото ѝ се откъсна лек смях:

— Това е чудесно!

— Сделката е добра, Рони. На твоє място щях веднага да приема — каза Док.

— Сабра, ти съгласна ли си?

Тя не отговори. Док едва не събори на земята Тийл, минавайки покрай нея, и коленичи до момичето.

— Тя е в безсъзнание.

— О, господи — извика Рони. — Мъртва ли е?

— Не, но трябва да получи помощ, синко. И то незабавно.

Тийл остави Сабра на грижите на Док и се приближи към Рони. Страхуваше се, че той в отчаянието си може да насочи дулото на пистолета към себе си.

— Кажи на Калоуей, че приемаш условията му. Аз ще ги освободя — и тя посочи Кейн Хуан и Втори.

Рони гледаше втрещено как Док вдига Сабра. Дрехите му моментално се напоиха с кръв.

— О, Господи, Божичко! Какво направих?

— После ще се каеш, Рони — каза сурово Док. — Кажи на Калоуей, че излизаме.

Обезумелият младеж заговори несвързано в слушалката. Тийл бързо взе ножиците, които бяха ползвали с Док, и коленичи до Кейн. Преряза лентата, която стягаше глезените му.

— А ръцете?

С мъка обръщаше езика си. Навярно имаше двойно мозъчно сътресение.

— Когато излезете навън.

Още не беше убедена, че няма пак да пробва някой геройски жест.

Очите му се свиха на цепки.

— Много сте загазили, госпожо.

— По навик — отрязва го Тийл и отиде при мексиканците.

Хуан стоически понасяше болката в ранения крак, но тя усещаше гнева, който лъхаше от него като горещи вълни от пещ. Застанала възможно най-далече, тя прерязва лентата около глезените му. Не беше лесно. Върн доста се бе постарал.

По-неприятен ѝ беше другият, когото беше кръстила Втори. Тъмните му очи пробягваха по нея с явно зложелателство и нарочно неприкрит сексуален намек, от който ѝ се прищяваше да се пъхне под горещ душ.

След като свърши с тази тегоба, тя каза:

— Док, излезте пръв.

Подкани го с жест към изхода.

— Нали, Рони?

— Да, да, Док. Занесете Сабра при някого, който да ѝ помогне.

Тийл отвори вратата и я задържа. Сабра беше се отпуснала като парцалена кукла в ръцете му. Изглеждаше мъртва. Рони докосна нежно косата и бузата ѝ. Когато тя не реагира, той изстена.

— Не се отчайвай, Рони, тя е жива — увери го Док. — Ще се оправя.

— Доктор Джайлс — каза Тийл, когато Док мина край нея.

— Добре, запомних.

И той се затича с все сила през паркинга, притискайки към себе си изпадналото в безсъзнание момиче.

— Сега сте вие — каза Рони на Тийл.

Тя поклати отрицателно глава.

— Оставам с тебе. Ще излезем заедно.

— Не им ли вярвате? — запита той с изтънял от уплаха глас. — Мислите, че Калоуей ще се опита да направи нещо, така ли?

— Не вярвам на тях — и тя завъртя глава назад към тримата останали заложници. — Нека те да излязат първи.

Той се позамисли.

— Добре. Вие, Кейн. Вървете.

Претърпелият поражение агент на ФБР изкуцука покрай тях. Понеже ръцете му още бяха вързани, Тийл пак задържа вратата. Ударът по гордостта му го беше наранил доста по-сериозно от двата

удара по главата. Без съмнение се ужасяваше от перспективата да застане лице в лице с останалите агенти, особено с Калоуей.

Рони изчака, докато тълпата медицински персонал и полицаи погълна Кейн и чак след това махна на Хуан и Втори, посочвайки им вратата:

— Вие сте наред.

След като два пъти се бяха опитали да избягат, сега като че ли не им се искаше да излизат. Все пак тръгнаха напред, шепнейки си на испански.

— Хайде — каза Тийл и нетърпеливо ги побутна към вратата.

Тревожеше се какво става със Сабра.

Най-напред, силно накуцвайки, излезе Хуан. Застана на прага и зашари с очи по паркинга. Втори го следваше буквално по петите, забеляза Тийл, сякаш за да го използва за прикритие. Двамата минаха през вратата.

Тийл се беше обърнала към Рони, когато витрината на магазина внезапно се обля в ярка светлина. Хората от отряда за бързо реагиране като черни бръмбари наизскачаха от всевъзможни места. Учуди се на големия им брой. Не беше видяла и една трета от тях, когато преди малко бе излязла, за да говори с Калоуей.

Рони изруга и клекна зад щанда. Тийл изпищя, но не от страх, а от обида. Беше прекалено вбесена, за да се уплаши.

Странно, но „тактиците“ обкръжиха Хуан и Втори и им наредиха да легнат с лице към земята. Раненият Хуан нямаше друг избор и се подчини. Буквално се строполи.

Без да обръща внимание на командите, Втори хукна да бяга, но беше почти веднага спънат и съборен. Всичко свърши, преди Тийл да разбере какво става. Сложиха белезници на двамата и ги поведоха.

Светлините изгаснаха също така внезапно, както бяха светнали.

— Рони? — чу се някакъв мегафон. — Рони? Мис Маккой? — беше Калоуей. — Не се плашете. Бяхте в компанията на двама особено опасни мъже. Видяхме ги на записа и ги разпознахме. Издирват ги и тук, и в Мексико. Затова толкова искаха да избягат, сега обаче са обезвредени. Вече можете спокойно да излезете.

Вместо да се успокои от тази вест, Тийл още повече се вбеси. Как посмяха да не я предупредят за потенциалната опасност! Но сега

не можеше да си излее гнева. По-късно щеше да се разправя с Калоей и компания.

Стегна се колкото можа и каза на Рони:

— Чу ги. Всичко е наред. Светлините и отрядът за бързо реагиране не са имали нищо общо с тебе. Хайде да излизаме.

Той още изглеждаше уплашен и несигурен. Във всеки случай, не можеше да мръдне иззад щанда.

„Божичко, не позволявай да допусна смъртоносна грешка“, помоли се Тийл. Не биваше да го подтиква прекалено много, но трябваше да го подбутне достатъчно силно, за да го накара да се раздвижи.

— Мисля, че сега ще е най-добре да оставиш пистолетите тук, нали? Сложи ги ей там на щанда. После можеш да излезеш с вдигнати ръце и те ще видят, че искрено искаш работите да се оправят — той не помръдна. — Нали така?

Момчето изглеждаше уморено, изчерпано, победено. „Не, не победено“, поправи се тя. Ако погледнеше на това като на поражение, можеше и да не пожелае да излезе. Можеше да предпочете по-лесния — според него — изход.

— Постъпи изключително смело, Рони — започна тя. — Като се изправи срещу Ръсел Денди. И срещу ФБР. Ти спечели. Вие двамата със Сабра искахте само да ви изслушат, някой да ви чуе и да постъпи честно с вас. И ти ги накара да се съгласят да го направят. Това е голямо постижение.

Рони отправи блуждаещ поглед към нея. Тя му се усмихна, надявайки се усмивката ѝ да не е такава превзета и вдървена, каквато я чувстваше... каквато беше в действителност.

— Остави оръжията и да вървим. Ще ти държа ръката, ако искаш.

— Не. Не. Сам ще изляза.

Той остави двата пистолета на щанда и изтри влажните си длани в кралолите на дънките. Тийл изпусна дълго съдържания си дъх.

— Вървете. Аз ви следвам.

Тя се поколеба, помисли за пистолетите, които още бяха в неговия обсег. Да не би привидната му любезност да беше трик?

— Добре. Тръгвам. Идваш, нали?

Той облиза изранените си устни.

— Да.

Тя се обърна нервно към вратата, отвори я и излезе навън. Небето вече не беше черно, а тъмносиво и на неговия фон се очертаваха силуетите на колите и хората. Въздухът вече беше горещ и сух. Духаше лек ветрец и песъчинките, които носеше, драснаха по кожата ѝ.

Тя направи няколко стъпки и се обърна назад. Рони стоеше, хванал дръжката на вратата, готов да я отвори и да излезе. Не видя оръжие в ръцете му. Не прави нищо опасно сега, Рони. Свободен си.

Различи пред себе си Калоуей, господин Дейвисън, Гъли, шериф Монтес.

И Док. Беше там. Стоеше малко настрани от останалите. Висок. Широкоплещест. С развявана от вятъра коса.

С угълчето на окоето си тя зърна как хората от отряда за бързо реагиране натикват Втори в една каравана под строга охрана. Затръшнаха вратата и караваната потегли със свистене на гуми. Хуан седеше настрана, на носилка, също под стража, и получаваше медицинска помощ.

Тийл го погледна, отмести очи и изведнъж спря, поразена от две неща. Той започна да се бори с фелдшерите, които се опитваха да вкарат иглата на системата във вената на окованата му в белезници ръка. Замята се като луд в усмирителна риза, въртеше тяло, глава и ръце. Устата му се мърдаше, произнасяше някакви думи и тя се зачуди защо всичко това ѝ се вижда странно.

После разбра, че думите, които излизат от устата му, са на английски.

Но той не говори английски, помисли си тя глупаво. Само испански.

Мъжът крещеше с цяло гърло напълно неразбираеми фрази:

— Той има пушка! Там! Някой! О, Господи, не!

Тийл разбра какво казва секунда по-късно, когато Хуан скочи, отгласна се от бетона и излетя във въздуха. Засили се към мъжа, блъскайки го с рамо в гърдите, и го събори на земята.

Но не успя да попречи на Ръсел Денди да даде точен изстрел с ловната си пушка.

Тийл чу оглушителния гърмеж и се извърна. Видя как вратата на магазина изсипва дъжд от стъкла върху Рони, който се свличаше долу

по очи. После не можеше да си спомни дали тогава е изпищяла или не. Не си спомняше и как се е спуснала с всички сили назад към магазина или как е рухнала на земята върху колене и длани, без да обръща внимание на стъклата.

Спомняше си само как чу Хуан да крещи в самозащита: „Мартинес, агент на хазната под прикритие! Мартинес, агент на хазната, работещ под прикритие!“

ГЛАВА 15

Антисептикът, с който фелдшерите тампонираха коленете и дланите ѝ, я щипеше. Счупените стъкла, проникнали през плата на панталоните, ги бяха срязали под коленете.

Тийл забеляза сцепеното едва когато фелдшерите започнаха да вадят стъкълцата с малки пинсети. Едва тогава усети болка. Не ѝ обърна голямо внимание. Сега повече я интересуваха ставащите наоколо ѝ събития, а не повърхностните рани, които беше получила.

Седнала на една носилка — беше отказала да влезе в линейката, — тя се огледа над рамото на грижещата се за нея сестра. Наоколо цареше хаос. Светлините на десетина полицейски коли и линейки се преплитаха в калейдоскоп от святкащи цветни лъчи на фона на бледата зора. Медицинските екипи, които не бяха изтичали на помощ на Рони, се занимаваха с нея, с агента на хазната Мартинес и с Кейн.

Не бяха допуснали медиите до района на събитията, но хеликоптерите им кръжаха отгоре като разсърдени насекоми. Цял конвой телевизионни каравани бяха паркирали на възвишението над падината, известна с името Рохо Флетс. Сателитните чинии, монтирани на покривите им, отразяваха лъчите на новото слънце.

Обикновено такива гледки караха Тийл Маккой да настръхва от ентушиазъм. Тогава тя беше в стихията си. Но когато погледна в обектива на видеокамерата, за да предаде репортажа си на живо, в кръвта липсваше поредната доза адреналин.

Беше се опитала да се надъха с обичайния си ентушиазъм, но знаеше, че в момента той ѝ липсва, и се надяваше публиката ѝ да не забележи или ако все пак забележи, да припише привидната ѝ вялост на току-що отминалото изпитание.

Репортажът ѝ обаче не бе лишен от напрежение. Тя трябваше да крещи в микрофона, докато хеликоптерът с ранения в гърдите Рони Дейвисън го отнасяше към най-близката болница, където екип от травматолози вече го очакваше в спешното отделение. Яростните въздушни струи, породени от въртенето на перките, сипеха пясък в

очите ѝ. На този пясък тя приписваше неприсъщите на професията ѝ сълзи.

Когато завърши импровизираното си резюме на събитията от последните близо шест часа, Тийл равнодушно предаде безжичния микрофон на Кип, той я целуна по бузата, каза ѝ: „Страхотно“ и хукна да снима още спомагателни кадри, възползвайки се от получения достъп до арената на събитията, който дължеше на професионалната си връзка с нея.

Едва след като бе приключила и с тази част от работата си, тя бе позволила да прегледат кървящите ѝ длани и колене. После каза на сестрата.

— Сигурно знаете нещо.

— Не, мис Маккой. Не знам.

— Или не искате да ми кажете.

Жената я погледна сдържано.

— Не, не знам — затвори шишенцето с антисептик. — Наистина трябва да идете в болница и да ви погледнат ръцете на по-добра светлина. Може да има люспички стъкло...

— Няма. Добре съм — тя скочи от носилката. От многобройните порязвания коленете ѝ се бяха схванали и бяха започнали да я смъдят, но тя скри гримасата си от сестрата. — Благодаря ви.

— Добре ли си, Тийл? — изкуцука Гъли към нея. — Тия копелета не ме пускаха при тебе, първо трябвало да ти оправят ръцете и коленете. Записът е един път, хлапе. Най-добрият, който някога си правила. Ако това не ти осигури „На живо в девет“, ще напусна телевизията изобщо.

— Разбра ли нещо за Рони?

— Нищичко.

— Сабра?

— Нищо. Поне не след като оня каубой я предаде на доктор Джайлс и я взеха с хеликоптера.

— Като говорим за Док, той наблизил ли е?

Гъли не я чу. Той клатеше глава и си мърмореше:

— Само да ме бяха пуснали до Денди. След една минута с мене щеше да намрази живота.

— Предполагам, че са го арестували?

— Шерифът каза на трима помощници — най-свирепите копелета, които някога съм виждал — да му завлекат задника в затвора.

Макар че беше видяла със собствените си очи, тя още не беше в състояние да повярва, че Денди стреля по Рони Дейвисън. Сподели изумлението си с Гъли.

— Не разбирам как се случи всичко това.

— Никой не се занимаваше с него. Хубаво шоу беше спретнал на Калоуей. Плаче, кърши ръце. Признава, че е оплескал цялата работа. Накарва ни да повярваме, че е разбрал грешката си, че всичко е забравено и единственото му желание е Сабра да бъде в безопасност. Лъжецът му с лъжец!

Потисканите чувства на Тийл избиха на повърхността и тя се заплака:

— Аз съм виновна, Гъли. Обещах на Рони, че всичко ще е наред, че ще може безопасно да излезе, че ако се предаде, няма да му сторят нищо.

— Ние всички му обещахме това, мис Маккой.

Тя се обърна, дочула познат глас, и сълзите ѝ веднага пресъхнаха.

— Много съм ви сърдита, агент Калоуей.

— Както колегата ви току-що обясни, заблуди ме комедията на Денди. Никой не знаеше, че е донесъл ловна пушка със себе си.

— Не е само това. Можехте да ме предупредите за оня тип Хуерта, когато изнесох бебето.

— И ако знаехте кой е той, какво щяхте да направите?

Какво щеше да направи тя? Не знаеше, но това някак си не ѝ се струваше съществено. И запитва:

— Знаехте ли, че Мартинес е агент на хазната?

По лицето на Калоуей се изписа съжаление.

— Не. Предполагахме, че е някой от помощниците на Хуерта.

Като си спомни как раненият, окован в белезници мъж се бе хвърлил върху Денди, тя забеляза:

— Той постъпи ужасно смело. Не само провали прикритието си, но и си рискува живота. Ако някой от другите беше реагирал малко по-бързо...

Тя вдигна рамене при мисълта, че тялото на мъжа можеше да бъде надупчено от куршумите на неговите колеги.

— Мина ми през ума това — съгласи се мрачно Калоуей. — Той иска да поговори с вас.

— С мене?

— Ще можете ли?

Калоуей я придружи до другата линейка и по пътя ѝ разказа в какво състояние е Мартинес.

— Куршумът е минал през крака му, без да засегне кост или артерия. Тая нощ два пъти извади късмет.

Той ѝ помогна да се качи от задната врата на линейката.

Временният тампон, който Док бе сложил на бедрото на Мартинес, сега бе сменен със стерилна марлена превръзка. Окървавената тениска бе метната в купа с използвани превързочни материали, който трябваше да се изхвърли. Сърцето на Тийл се сви, когато я видя. Спомни си как бе гледала ръцете на Док да оформят груба превръзка върху раната, която сам той бе нанесъл.

Мартинес беше сложен на система, освен това му преливаха кръв. Но погледът му беше ясен.

— Мис Маккой.

— Агент Мартинес, Чудесно се справяхте. Заблудихте всички ни.

Той се усмихна, показвайки двата реда бели зъби, които беше забелязала и преди.

— Това е целта на работещите под прикритие. Слава Богу, че заблудих и Хуерта. Членувам в неговата организация от миналото лято. Снощи прекарахме през границата един камион с хора.

— Преди около час го намерихме — осведоми ги Калоуей. — Както обикновено, вътре не се живееше. Хората, заключени в камиона, на практика бяха благодарни, че ги взехме под наша опека. За тях това беше избавление.

— С Хуерта щяхме да правим сделка с един фермер от Канзас. Хуерта трябваше да бъде арестуван веднага след трансакцията. Спряхме тук да хапнем нещо — той вдигна рамене, сякаш за да каже, че и без друго останалото го знаят. — Радвам се, че и двамата влязохме в магазина без оръжия. Оставихме ги в колата... никога не правим така. Беше съдба или Божия намеса, кой знае. Ако Хуерта си носеше оръжието, картинката скоро щеше да стане съвсем грозна.

— Вас заплашва ли ви отмъщение?

Усмивката му отново блесна.

— Разчитам на департамента да уреди да изчезна. Ако отново ме видите, сигурно няма да ме познаете.

— Разбирам. Още един въпрос, защо грабнахте бебето?

— Хуерта искаше да изненада Рони, да го надвие. Аз рискувах да привлека вниманието на всички и грабнах бебето. Всъщност ме беше страх, че той ще направи нещо на детето. Само по този начин можех да го запазя.

Тийл потръпна при мисълта какво е можело да се случи.

— Изглеждахте особено враждебно настроен към Кейн.

— Той ме позна — извика Мартинес. — Преди няколко години работехме заедно по няколко случая. Той обаче няма добрия навик да си държи устата затворена. На няколко пъти едва не ме издаде. Трябваше да го накарам да млъкне.

Той погледна към Калоуей и добави:

— Мисля, че трябва да го пратите на опреснителен курс в Куантико.

Тийл се усмихна.

— Трябва да ви благодарим за няколко смели постъпки, господин Мартинес. Съжалявам, че получихте куршум като награда за усилията ви.

— Този Док направи каквото трябваше. Ако бях на негово място, и аз щях да направи същото. Бих искал да му кажете, че не му се сърдя.

Калоуей се обади:

— Той си тръгна.

Прикривайки разочарованието си и въпреки порязванията по дланта, Тийл се ръкува с Мартинес и му пожела всичко най-хубаво, после излезе от линейката и видя Гъли, който пушеше и я чакаше. Линейката потегли, а Гладис и Върн дойдоха при тях.

Сигурно бяха посетили колата си, защото носеха други дрехи, миришеха на сапун и изглеждаха толкова бодри и пъргави, сякаш се връщат от двуседмичен курорт. Тийл ги прегърна подред.

— Не можем да си тръгнем, без да сме ви дали адреса си и докато не обещаете, че няма да ни забравяте — каза Гладис и й подаде листче, на което беше написан адрес във Флорида.

— Обещавам. Сега продължавате ли сватбеното пътешествие?

— Ще спрем в Луизиана да видим сина ми и внуците — каза Върн.

— Които без съмнение са петте най-опаки малки копелета на света.

— Е, де, Гладис.

— Само казвам както си е, Върн. Дивички са си и ти го знаеш — после изведнъж стана друга. Потисна сълзите, бликнали изведнъж от очите ѝ. — Надявам се онези двама младежи да се оправят. Ще се притеснявам, докато не разбере, че с тях всичко е наред.

— И аз — Тийл стисна малката ръка на Гладис. Върн се намеси:

— Трябва да си дадем показанията на агентите на ФБР. Казахме им, че нямаше как да не ударите този Кейн с чушките, защото се държеше като пълен идиот.

Гъли се изкиска. Калоуей се стегна, но остави критиката без коментар.

— Дона се фука пред камерите — каза хапливо Гладис — Като я слуша човек, цяла героиня.

Върн посегна към торбата, която държеше, извади една малка видеокасета и я пхна в ръката на Тийл.

— Не забравяйте това — прошепна той.

Тя беше забравила за записа от тяхната камера. Гладис обясни:

— Промъкнахме се в магазина и я взехме.

— Благодаря ви. За всичко.

Тийл отново се разчувства, когато те окончателно се сбогуваха с нея и се запътиха към колата си.

— Меден месец ли? — осведоми се Гъли, когато двамата се отдалечиха.

— Бяха страхотни. Ще ми липсват.

Той ѝ хвърли странен поглед.

— Добре ли си?

— Да. Защо?

— Държиш се малко странно.

— Не съм спала цялата нощ.

Тя изправи рамене, сякаш се приготвяше да застане пред камерите, и се обърна към Калоуей:

— Предполагам, че имате много въпроси към мене.

В караваната Калоуей ѝ предложи кафе и буритос, донесени от женската организация при Първа баптистка църква. Беше му необходим повече от час, за да получи от нея цялата интересуваща го информация.

— Мисля, че засега е това, мис Маккой, освен ако не възникнат други въпроси.

— Разбирам.

— Няма да се учудя, ако съответните окръжни прокурори ви помолят да присъствате, когато се съберем да разискваме обвиненията срещу Рони Дейвисън.

— Ако се съберете — поправи го тя меко.

Агентът на ФБР погледна настрани и Тийл разбра, че той се обвинява за повечето от нещата, които се бяха случили. Може би повече от нея. Признаваше, че е бил заблуден от преструвките на Ръсел Денди. Не беше забелязал, че Денди се е върнал в частния чартърен хеликоптер, с който беше дошъл, и е донесъл оттам ловна пушка. Ако се бе случило непоправимото, ако Рони беше умрял, на главата на Калоуей щеше да се струпа доста тежка отговорност.

— Знаете ли как е Рони сега?

— Не — отвърна Калоуей. — Знам само, че беше жив, когато го занесоха в хеликоптера. Оттогава не съм чувал нищо повече. Бебето е добре. Сабра засега е в сериозно състояние, във всеки случай по-добре, отколкото си мислех. Прелели са ѝ няколко банки кръв. Майка ѝ е с нея.

— Не видях господин Коул Дейвисън.

— Позволиха му да придружи Рони в хеликоптера. Беше... можете да си представите.

Млъкнаха за момент, безразлични към суетенето на другите агенти, които „разчистваха“ наоколо. Накрая Калоуей я придружи навън, където вече утрото бе встъпило в правата си.

— Довиждане, господин Калоуей.

— Мис Маккой?

Обърна се, както беше тръгнала да се отдалечава. Специалният агент Калоуей изглеждаше малко притеснен от това, което се канеше да каже.

— Сигурен съм, че това за вас е било ужасно изпитание. Но се радвам, че вътре имаше толкова уравновесен човек като вас. Вие

помогнахте на всички да запазят здравия разум и проявихте забележително самообладание.

— Аз не съм забележителна, господин Калоуей. Може би малко властна — каза тя с разсеяна усмивка. — Ако не беше Док... — тя наведе глава въпросително. — Той даде ли ви показанията си?

— Шериф Монтес го разпита.

Той я насочи към шерифа, неразличим в сянката отстрани на караваната. Монтес докосна широкополата си шапка и се приближи към нея, но отмина неизречения ѝ въпрос за Док.

— Кметът предложи да ви настаним в тукашния мотел. Не е „Риц“ — предупреди я той с лек смях. — Но можете да останете колкото искате.

— Благодаря ви, но се връщам в Далас.

— Не, точно сега не — намеси се Гъли. Кип стоеше зад него. — Ние се връщаме с хеликоптера да дадем лентата на редакторката, за да монтира.

— Идвам и аз, пратете някого да докара колата ми. Още преди Тийл да довърши изречението, той поклати отрицателно глава.

— Няма място за повече от двама пътници, а аз трябва да се връщам. Да не ти казвам какви ги е надробил в моя нюзрум оня смахнатият с обиците на веждата. А ти се възползвай от любезното предложение на кмета. Ще пратим по-късно хеликоптер за тебе и човек да докара колата ти в Далас. Освен това един душ няма да ти навреди.

— Наистина знаеш как да бъдеш мил, когато поискаш, Гъли.

Изглежда, въпросът беше решен, а и тя беше прекалено уморена, за да се пребори. Разбраха се кога и къде да чака хеликоптера и шериф Монтес обеща да я докара на мястото. Гъли и Кип се сбогуваха и изтичаха към чакащия хеликоптер, на чийто корпус се четяха инициалите на телевизионния канал.

Калоуей протегна ръка.

— Желая ви всичко хубаво, мис Маккой.

— И аз на вас — тя пое ръката му, но когато той се канеше да я отдръпне, тя я задържа. — Казахте, че се радвате, че аз съм била там вътре — и тя кимна към магазина. — А аз се радвам, че вие бяхте тук вън, господин Калоуей.

Говореше сериозно. Цяло щастие беше за всички, че именно на него се бе паднала задачата да разреши този толкова деликатен случай.

Друг на негово място навярно не би се справил с тази чувствителност, която бе показал Калоуей.

Неизреченият комплимент явно го притесни.

— Благодаря — каза той рязко, обърна се и влезе отново в караваната.

Шериф Монтес взе багажа от колата ѝ и го сложи на задната седалка на служебната си кола. Тя се възпротиви, не искаше някой да я вози.

— Аз мога и сама да карам, шерифе.

— Няма нужда. Капнала сте и ще ме е страх да не заспите на волана. Ако се тревожите за колата си, ще пратя някой помощник да я докара. Ще я сложим на служебния паркинг, да можем да я наглеждаме.

Изненадана от себе си, тя приветства предложението, което ѝ позволяваше да отслаби контрола и да не се напруга да взема никакви ангажиращи ума решения.

— Благодаря ви.

Мотелът не беше далече. Шестте стаи бяха подредени една до друга покрай навес, който даваше един пръст сянка. Вратите бяха боядисани в нетърпимо оранжево.

Той взе ключа и отвори вратата. Климатикът беше вече включен. Монтиран на прозореца, той бръмчеше шумно и нещо вътре в него постоянно тракаше, но тези звуци бяха успокояващи. Ваза със слънчогледи и кошничка с пресни плодове и сладкиши, увити в розов целофан, стояха на малката масичка на сред стаята.

— Католичките не се оставят на баптистките да ги надминат — забеляза шерифът.

— Всички бяхте много мили.

— Не е така, мис Маккой. Ако не бяхте вие, можеше да стане много по-зле. Никой от нас не иска Рохо Флетс да бъде отбелязан на картата с някакво клане — той докосна ръба на шапката си, запътвайки се към вратата, и на излизане добави: — Ако имате нужда от нещо, обадете се на рецепцията. Иначе никой няма да ви безпокои. Починете си. Ще ви потърся по-късно.

Още с влизането си в която и да било стая Тийл обикновено най-напред пускаше телевизора. Беше лакома за новини. Независимо дали

гледаше към екрана, винаги пускаше някой 24-часов канал за новини. Заспиваше с новини и се събуждаше с тях.

Сега обаче тя отмина телевизора, без дори да го забележи, и с несесера в ръка влезе в миниатюрната баня. Душ кабинката беше точно толкова голяма, колкото човек да може да се обърне, но водата беше гореща и в изобилие. Застанала под димящата водна струя, тя я остави да се стича по главата ѝ, преди да се заеме с шампоана. Насапуниса се обилно с вносния си сапун, който се продаваше само в магазините на Нийман. Депилира краката си, избягвайки драскотините по коленете. Изсуши косата си със сешоара само колкото да издуха повечето вода от нея, после се наведе над умивалника да си измие зъбите.

Всичко това беше чудесно.

Но защо се чувстваше така отвратително?

Току-що беше отразила най-забележителната история в кариерата си. Сега „На живо в девет“ си беше нейно, и дума да няма. Така беше казал Гъли. Трябваше да подскача до тавана. Но вместо това чувстваше крайниците си като че ли напълнени с по сто фунта олово. Къде беше онова шеметно опиянение, в което я хвърляха хубавите новинарски истории? Настроението ѝ беше като изветряло тридневно шампанско.

Безсънието. Това е. След като дремне няколко часа, пак ще бъде свежа като кукуряк. Пак ще си бъде тя. Заредена и готова за нови подвизи.

Върна се в стаята, взе от кувара си една къса нощница и бикини, облече се, нави пътния будилник и се обърна към леглото. Чаршафите изглеждаха меки и подканващи. Хрумна ѝ, че може да ги изцапа, ако коленете и дланите ѝ прокървят, но нямаше сили да се тревожи за това.

Когато чу почукването, го взе за поредното изшумоляване в климатика. Но при настойчивото му повтаряне отиде към вратата и я отвори.

ГЛАВА 16

Той влезе, затвори вратата зад себе си, свали тъмните очила и шапката и ги остави на масичката до недокоснатата кошничка с лакомства, които бяха приготвили за нея дамите от католическата общност.

Миришеше на слънце и сапун, беше прясно избърснат. Облечен в чисти, но поизносени дънки и обикновена бяла риза, кожен каубойски колан и каубойски ботуши, той привличаше неотразимо.

И стадо мустанги да дърпаха Тийл в противоположната посока, пак нямаше да ѝ попречат да се хвърли към него. Или може би той посегна към нея?... После тя така и не можеше да си спомни кой бе направил първото движение. И в края на краищата, не беше важно кой е първият.

Важна беше само неговата прегръдка, която я погълна цяла. Тялото ѝ се прилепи до неговото и той я притисна силно. Напиращите сълзи потекоха свободно по бузите ѝ и попиха в ризата му. Той положи широката си длан върху главата ѝ и я притисна към себе си, за да заглуши нейните прекъсващи, високи изхлипвания.

— Умрял ли е? Да не си дошъл да ми кажеш, че Рони е умрял?

— Не, не съм дошъл за това. Не знам нищо за Рони.

— Предполагам, че това е добре.

— И аз.

— Не мога да повярвам, Док. Този звук. Този ужасен, оглушителен звук. И после го видях паднал там, неподвижен, сред стъкла и кръв. Много кръв.

— Шшт.

Тя чуваше успокоителните думи, прошепнати в косата и край слепоочията ѝ. После думите затихнаха и само неговият дъх, устните му се спуснаха по челото ѝ, докосвайки влажните ѝ клепачи. Тийл вдигна глава и го погледна през сълзи. Посегна да докосне лицето му и дъхът ѝ секна от напиращо желание. Чу неговото дълбоко вдишване.

След миг устните им се сляха. Настоятелни и жадни, неговите устни мачкаха нейните и ги разделяха. Езиците им се срещнаха, започнаха да се милват и след малко неговият овладя устата ѝ. Тийл склучи ръце на тила му. Зарови пръсти в косата му и се отдаде на неговите целувки. В жеста ѝ имаше нещо символично, ярко сексуално.

Сетивата ѝ се изостриха, сякаш под въздействието на силен стимулант. Всеки нейн рецептор бе достигнал кулминацията на чувствителността си. Никога не се бе усещала по-жива, но все още се чувстваше донякъде изплашена. Като дете на първия си карнавал тя бе омаяна и зашеметена от бурята на усещанията, отвлечена от нейния вихър, победена, неспокойна и въпреки това жадуваща непознатото.

Токата на колана му се връзваше в мускулите на корема ѝ, но усещането не беше неприятно. Студеният метал се затопляше от допира с плътта ѝ между ръба на късата нощница и на бикините. Силните му и уверени ръце обгърнаха кръста ѝ и я привлякоха към него.

Устните му се запускаха с леки целувки по шията ѝ. Тя изви глава на една страна и почувства как дъхът и езикът му леко докосват долната част на ухото ѝ. Леко извърна настрана цялото си тяло и целувките му слязоха още по-надолу, по врата и рамото ѝ. Той повдигна косата ѝ и я целуна по тила. Докосването на устните му накара една възторжена тръпка да премине по гръбнака ѝ.

Вече обърната с тил към него, тя се облегна на широките му гърди и той нежно положи длани върху челото ѝ. Ръцете му се спуснаха надолу, притиснаха гърдите ѝ, обхванаха ги, започнаха да ги мачкат, след това продължиха да се спускат по ребрата, стигнаха до хълбоците и спряха там.

Тя трептеше от възбуда, притисната в него, движенията ѝ бяха котешки, безсрамни, подканващи. Той отвърна, плъзвайки ръка в бикините ѝ, надолу, все по-надолу, чак до мястото, където се сливаха бедрата ѝ.

Когато намери нейния център, тя изохка името му, обърна глава и потърси устните му.

Продължиха да се целуват, а ръцете му не спираха да гаят, да разделят, да проникват. Тя изви гръб назад, изпъвайки се към ръката му, докато раменете ѝ не опряха в ключиците му и главата ѝ се вдълба в рамото му.

Притисна ръка върху неговата и я накара да се изкачи по-нагоре. Но това още не беше достатъчно. Искаше да бъде близо до него. Колкото може по-близо... а още не беше достатъчно близо.

Тийл внезапно се извърна и се прилепи към него. От гърдите му се изтръгна нисък, ръмжащ звук, животински, възбуждащ. Той обхвана с длани седалището ѝ и я повдигна нагоре. Телата им бяха като две точно прилягащи парчета от мозайка. Прегръдката им бе свършена. Изумителна. Тийл вдигна единия си крак и го уви около кръста му. Целуваха се лудо и той галеше нежната вътрешна повърхност на бедрото ѝ.

После я отнесе в леглото. Беше само на няколко крачки, но на нея ѝ се струваше, че минава цяла вечност, докато го почувства как ляга върху нея. Намести се, за да поеме тежестта му.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я отмести от лицето ѝ. Очите му преливаха от желание и сякаш щяха да я удавят в погледа си.

— Не знам какво харесваш.

Гласът му беше хрипкав. Повече от обикновено. Поиска ѝ се да е осезаем, за да го усети как драска по кожата ѝ, както преди час я беше драскал пясъкът, който вятърът запращаше върху нея.

Прокара пръсти по очертанията на веждите му, спусна се по гърба на правия, тесен нос, обходи нежно ръба на устните му.

— Тебе.

— Какво искаш да направя?

За един ужасен момент ѝ се стори, че отново ще избухне в сълзи. Емоцията повдигаше гърдите ѝ, стискаше я за гърлото, но тя успя да се овладее.

— Убеди ме, че съм жива, Док.

Той започна, като свали нощницата ѝ и плъзна устни по гърдите ѝ. Целуна ги една след друга и продължи да отпива от тях, докато ги усети готови за него, а после пусна в действие езика си. Гледката беше невероятно възбуждаща. Тя ставаше все по-неспокойна и разгорещена. Усещаше как между бедрата ѝ се събира напрежение.

После устата му обхвана втвърденото ѝ зърно. Копринената топлина и мачкащите движения на устните му ѝ действаха тревожно еротично. Хълбоците и бедрата ѝ не можеха да останат спокойни, а когато коляното ѝ се пъкна между краката му и леко се потърка в издатината, която намери там, той изстена от болка и удоволствие.

Изведнъж той стана от леглото и започна припряно да се съблича. Гърдите му не бяха прекалено окосмени. Кожата му беше опъната, мускулите — добре очертани, но не гротескно изпъкващи. Коремът беше плосък, а пенисът му стърчеше предизвикателно точно над мястото, където изтъняващите хълбоци се сливаха със силните бедра.

Той опря едното си коляно на леглото и тогава Тийл се надигна. Пръстите ѝ проследиха линията на копринените косъмчета, които разделяха корема му на две и се спускаха към ветрилото от по-гъста растителност. Пенисът му беше топъл, твърд, жив, главичката ѝ се стори като от коприна. Той я остави да го изучава без капчица стеснителност.

Но след миг изстена:

— Тийл...

И я положи леко обратно на леглото. Надвеси се над нея и свали бикините ѝ. Замря за миг, вгледан в нея с неприкрито възхищение. После се наведе и я целуна точно над линията на косъмчетата на венериния хълм. Това беше ленива, сексуална, влажна целувка, която я накара да посегне към него с нетърпение и копнеж.

Той се отпусна върху нея. Бедрата ѝ се разтвориха от само себе си. Той пхна ръце под гърба ѝ и я притисна към себе си.

И проникна в нея.

Двамата лежаха вплетени един в друг, голи, без никакъв чаршаф. Климатикът бълваше студен въздух в малката стая, но телата им излъчваха топлина.

Тийл почувства студена тръпка. Лежеше върху него, положила глава на гърдите му, едната ѝ ръка обвиваше кръста му, а другата бе сгушила между краката му. Той дишаше равномерно и задоволено, галейки лениво косата ѝ.

— Мислех, че съм те наранил.

— Наранил? — измърмори тя.

— Ти извика.

Да. При първото проникване. Сега си го спомни. Тя зарови глава в гърдите му и го потърка с нос.

— Защото ми стана толкова хубаво.

Ръцете му се обвиха около нея.

— И на мене. Това, което направи...

— Какво?

— Това.

— Аз не правя никакви неща.

Той отвори очи и се усмихна.

— Напротив, правиш.

— Наистина ли?

— Хмм. Направо прекрасно.

Тя се изчерви и обърна буза към гърдите му.

— Е, благодаря.

— Удоволствието беше мое.

— Изморена съм.

— И аз.

— Но не искам да спя.

— И аз не искам.

Няколко мига минаха в сладки мечтания. После Тийл положи ръце на гърдите му и подпря брадичката си на тях.

— Док?

— Хмм.

— Спиш ли? Може ли да те попитам нещо?

— Давай.

— Какво правим ние?

Той отвори едното си око и я погледна.

— Научното наименование ли ти е необходимо, или изисканите изрази, а може би жаргонът на дваисет и първи век?

Тя се намръщи на закачката му.

— Исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш — отвори и другото си око и надигна глава от възглавницата, за да я погледне от по-удобен ъгъл. — Точно това, което каза по-рано, Тийл. Убеждаваме се един друг, че сме живи. Не е чудно, че хората искат секс, след като преживеят събития, които застрашават живота им. Или когато са получили напомняне, че са смъртни, например след погребение. Сексът е основното потвърждение на факта, че сме живи.

— Наистина ли? Е, това е най, ама най-фантастичното потвърждение на инстинкта за самосъхранение, което някога съм

преживявала — той се засмя. Но Тийл млъкна, вслушвайки се в себе си. Духна лекичко в космите, които гъделичкаха устните ѝ. — Само това ли беше?

Той подпря брадичката ѝ с пръст и я накара да вдигне глава, за да го погледне отново.

— Всичко между нас ще бъде сложно, Тийл.

— Още ли обичаш Шари?

— Обичам хубавите спомени за нея. И мразя лошите. Но ако намекваш, че съм се вкопчил за нейния призрак, нека те уверя, че не е така. Връзката ми с нея — хубава, лоша или безразлична — няма да ми попречи да имам друга жена.

— Ще се ожениш ли пак?

— Бих искал. Ако обичам една жена, аз искам да живея заедно с нея, а за мене това означава брак.

След миг той запита:

— Ами твоите спомени за Джон Малоун?

— Като твоите — и сладки, и горчиви. Преживяхме една вълшебна приказка. Може би се оженихме твърде скоро, пламтящи от страст, преди истински да се опознаем един друг. Ако не беше умрял, кой знае? Кариерата може би щеше да ни отведе в различни и несъвместими посоки.

— Но сега той ще остане в спомените ти като мъченически загиналия чаровен принц.

— Не, Док. И аз не се вкопчвам в един безплътен призрак.

— Ами Джо?

— Този Джо е женен — напомни му тя.

— Но ако не беше?

Мисълта ѝ се спря за миг на Джоузеф Маркърс, после Тийл поклати глава.

— Сигурно за известно време нещата щяха да вървят добре и после щяхме да се разделим. Той беше развлечение, а не сърдечно увлечение. Нищо сериозно, уверявам те. Почти не си го спомням.

Тя се надигна и започна да глади космите по гърдите му.

— А тебе ще те помня. Изглеждаш точно така, както си те представях.

— Представяла си си как изглеждам гол?

— Признавам си.

— Кога?

— Когато влезе в магазина, струва ми се. Някъде дълбоко в мисълта ми се мярна: „О, страхотен е.“

— Страхотен ли съм?

— Ужасно страхотен.

— Е, благодаря, госпожо — каза той нарочно провлечено. Премести поглед към гърдите ѝ и добави: — И ти изглеждаш апетитна.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета, които ти сядат на скута.

Той се усмихна, взе един кичур от косата ѝ и го потърка между пръстите си. Усмивката му постепенно изчезна и когато заговори, тонът му беше доста по-сериозен.

— Много неща преживяхме заедно, Тийл. Видяхме едно раждане. Докоснахме се до смъртта. Напрегнати часове, когато не знаехме как ще свърши всичко. Такива травми влияят на хората. Свързват ги.

Думите му повтаряха нейните собствени мисли по този въпрос. Но това, че приписваше тяхната връзка единствено на травматичните събития, или че можеше да свърже плътското желание с такова прагматично, научно обяснение, не ѝ се стори особено ласкателно.

А ако предната вечер се бяха срещнали на коктейл? Нямахше да има нито искри, нито топлина, а сега нямаше да бъдат заедно в леглото. Точно това всъщност казваше той. Ако случилото се му служеше само за да илюстрира един психологически феномен, нямаше смисъл излишно да удължава неизбежното сбогуване.

Поздравления, Док. Ти си моята първа — и може би последна — връзка за една нощ. За една сутрин, по-точно.

Тя се раздвижи, за да стане, но той използва размърдването ѝ, за да я привлече върху себе си и двамата се озоваха корем до корем, а краката ѝ лежаха между неговите.

— Въпреки опасността за нас — и за всички в магазина — периодично и невероятно живо си представях това.

Тя намери отнякъде достатъчно глас, за да запита:

— Кое?

Ръцете му погладиха гърба ѝ, спуснаха се към седалището ѝ, докдето можеха да стигнат по бедрата ѝ.

— Тебе!

Той надигна рамене, за да я целуне. Отначало целувката беше бавна и методична, езикът му се разхождаше из устата ѝ, а ръцете му продължаваха да галят гърба ѝ от раменете до бедрата.

Тя имаше чувството, че мърка. Всъщност наистина мъркаше. Когато той усети трептенето, целувката му стана по-напрегната. Обхвана с длани седалището ѝ и я притисна силно върху възбудения си пенис. Тя се залюля предизвикателно отгоре му. Той изруга тихо, но това прозвуча еротично. Плъзна ръце надолу по гърба ѝ, чак до бедрата и ги раздели.

После отново проникна вътре с мощно, твърдо, пожелано от нея движение. Изпълваше не само тялото ѝ. Запълваше една неизказана на глас потребност, която от дълго време я разпъваше. Даваше ѝ усещане за пълнота и смисъл, каквито дори най-големите успехи в работата ѝ не успяваха да ѝ дадат.

Движеха се в съвършен ритъм. Тя не можеше да проникне толкова дълбоко в него, колкото ѝ се искаше, и той сигурно се усещаше така. Защото когато възбудата му стигна върха си, той повелително я задържа на място, а пръстите му се забиваха дълбоко в плътта ѝ. Тя зарови лице в ямката под рамото му и го захапа здраво.

Беше дълга, бавна и нежна кулминация. И отшумяваше също така дълго, бавно и нежно.

Тийл беше толкова отпусната, така задоволена, че ѝ се струваше, че се е стопила и е станала част от него. Не можеше да различи своята кожа от неговата. И не искаше. Дори не помръдна, когато той придърпа над тях чаршафа и одеялото. Тя заспа, все така сгущена до него, с ухо, положено на сърцето му.

— Тийл?

— Хмм.

— Будилникът ти.

Тя измърмори недоволно и пхна ръцете още по-дълбоко в топлината на ямките под мишниците му.

— Трябва да ставаш. Хеликоптерът ще дойде да те вземе, нали не си забравила?

Не беше забравила. Но не искаше. Искеше да остане точно там, където беше сега, поне за следващите десет години. Щеше да се наспи достатъчно, за да си навакса за съня, който бе загубила последната нощ. Толкова време щеше да ѝ стигне, за да се насити на Док.

— Хайде. Ставай — той я целуна нежно по дупето. — Приведи се в ред, преди да е дошъл шериф Монтес.

Тя измърка и се изтъркаля настрани. Прозя се широко и запита:

— Откъде знаеш какво сме се уговарили?

— Той ми каза. Така разбрах къде да те намеря.

И отвърна на съннения ѝ поглед:

— Той знаеше, че искам да те намеря. Това ли искаше да чуеш?

— Да.

— Приятели сме с него. Понякога играем покер. Знае моята история, знае защо съм дошъл чак тук, но умее да пази тайна.

— Дори от ФБР ли?

— Попита дали може да вземе моите показания и Калоуей се съгласи. И без това имаше много работа — той спусна крака от леглото. — Имаш ли нещо против пръв да ползвам банята? Няма да се бавя.

— Разбира се, заповядай.

Докато се навеждаше, за да си вземе боксерките, я видя как вдига ръце високо над главата си, извива се и се протяга лениво. Той седна на леглото, загледан в гърдите ѝ. Погали щръкналите им връхчета.

— Може би не искам да се качваш в този хеликоптер.

— Поискай и може би няма да се кача.

— Ще се качиш.

— Трябва — каза тя тъжно.

Той въздъхна и дръпна ръце от нея.

— Да...

И се запъти към банята.

— Може би — прошепна Тийл на себе си — ще мога да те убедя да дойдеш с мене.

Тя извади от куфара си сутиен и бикини, облече ги и тъкмо щеше да обуе едни чехли, когато усети, че Док я наблюдава.

Обърна се, готова да се усмихне многозначително и подхвърли някоя шега за воайорите. Но изражението му я възпря. Виждаше го, че кипи от ярост.

Смаяна, понечи да отвори уста, за да запита какво става, когато той протегна ръка към нея. На дланта му лежеше диктофонът. Беше в джоба на панталоните ѝ, които беше захвърлила заедно с другите си

мръсни дрехи на куп върху скрина. Той ги беше преместил и беше открил диктофона.

Лицето ѝ навярно бе издало чувството ѝ за вина, защото той натисна яростно копчето и гласът му проряза тишината: „Например, това, че отрицателното обществено мнение повлия на болницата. Онова отрицателно обществено мнение, което се създава и подхранва от хора като вас.“

Със същата ярост натисна копчето за спиране и хвърли диктофона на леглото.

— Вземи си го.

И като изгледа мрачно смачканите чаршафи, добави:

— Спечели си го.

— Док, виж, аз...

— Ти получи това, за което беше тръгнала. Хубава история.

Отблъсна я, взе дънките си и сърдито започна да ги навлича.

— Ще престанеш ли за малко с оправданото си възмущение, за да ме изслушаш?

Той протегна ръка към обвиняващия диктофон.

— Чух достатъчно. Всичко ли записа? Всички пикантни подробности от личния ми живот? Изненадан съм, че толкова се забави. Мислех, че ще се затърчиш презглава към Далас, да почнеш да монтираш всичкия прекрасен материал, който си събрала за мене — Закопча дънките и грабна ризата си от пода. — О, не, почакай. Искаше първо да те чукам. След като Джо Не-знам-си-кой се оказа боклук, егото ти се нуждаеше от подкрепления.

Оскърблението улучи целта си и тя го нападна на свой ред.

— А кой в чия стая дойде? Не съм те преследвала. Ти сам дойде тук, не помниш ли?

Той не можа да намери единия си чорап и изруга. Обу обувката на бос крак.

— И не съм виновна, че ти представляваш хубава история — извика тя.

— Не искам да бъда история. Никога не съм бил.

— Много лошо, Док. Ти си история. Просто си. Преди беше известен, сега си герой. Тази нощ спасяваше хора. Мислиш ли, че това ще мине незабелязано? Тези хлапета и родителите им ще споменават „Док“. И другите заложници също. Всеки репортер, който си

заслужава заплатата, ще търси да се добере до истината. Дори твоят приятел Монтес няма да е в състояние да те предпази от публичността. Ще станеш новина, независимо какво искаш. Но когато излезе най-вече, че „Док“ е изчезналият доктор Брадли Стануик, тогава ставаш голяма новина. Огромна новина.

Той махна отново към диктофона.

— А ти ще ги надминеш всичките, нали? Има ли микрофон под леглото? Сигурно си се надявала да запишеш възбуждащи креватни разговори?

— Върви по дяволите.

— Нищо в тебе не би ме учудило.

— Вършех си работата.

— А аз пък си мислех, че говоря поверително. Но ти ще го използваш, нали? Това, което мислех, че ти казвам поверително?

— По дяволите, ужасно правилно предположение!

Той стисна яростно зъби. Хвърли й свиреп поглед, после се запъти към вратата. Тийл се спусна след него, сграбчи го за ръката и го завъртя към себе си.

— Това може да е най-доброто, което някога ти се е случвало.

Той издърпа ръката си от нейната.

— Не виждам такова нещо.

— Бих могла да те принудя да се изправиш лице в лице с факта, че си сбъркал, като си избягал. Снощи... — тя се запъна, бързайки да изкаже най-същественото, преди да е избухнал. — Снощи ти каза на Рони, че не може да бяга от проблемите си. Че бягството не е решение. Но ти точно така си постъпил, нали?

Дошъл си тук и си заровил глава в пясъците на Западен Тексас, отказвайки да приемеш това, което знаеш, че е истина. Че си способен лечител. Че правиш нещо. Че правеше нещо. Че отсрочваше или отменяше смъртната присъда за пациентите и семействата им. Само Господ знае какво би могъл още да направиш.

Но заради гордостта и гнева си, заради това, че се разочарова от колегите си, ти изостави всичко. Изхвърли и бебето заедно с мръсната вода. Ако тази история те закара отново под светлините на прожекторите, ако има някакъв шанс тя да те подтикне да се върнеш към практиката си, проклета да съм, ако тръгна да се извинявам заради нея.

Той ѝ обърна гръб и отвори вратата.
— Док? — извика тя. Но чу само:
— Возилото ти пристигна.

ГЛАВА 17

Боксът на Тийл в нюзрума изглеждаше като бойно поле. Той винаги имаше този вид, но сега положението беше далеч по-сериозно, отколкото друг път. Беше получила стотици бележки, картички и писма от колеги и зрители, които я поздравяваха за професионалното отразяване на историята Дейвисън-Денди и я хвалеха за героичната роля, която беше изиграла в нея. Още много пликосе се търкаляха неотворени, натрупани на неравни, нестабилни купчинки.

Тийл нямаше къде да настани многото букети, получени през изминалата седмица, затова ги раздаде по офисите и заседателните зали из цялата сграда.

Върн и Гладис бяха изпратили един сладкиш с извара, който щеше да стигне за пет хиляди души. Целият шоурум се натъпка до пръсване, без да смогне да изяде дори половината.

Както се очакваше, тя стана център на вниманието, и то не само на местно равнище. Даваше интервюта на репортери от глобални телевизионни мрежи, включително Си Ен Ен и „Блумбърг“. Завладяващите човешки съдби, любовната история, раждането в полеви условия и драматичната развръзка приковаха вниманието на телевизионната аудитория от цял свят.

Една местна компания за продажба на коли ѝ предложи мястото на рекламен мениджър, но тя отказа. Национални женски списания ѝ предлагаха да пише за тях статии на различни теми — от тайните на успеха ѝ до интериора на дома ѝ. Стана необявената „жена на седмицата“.

И никога не се бе чувствала по-нещастна.

Гъли я завари да се мъчи да разчиства бюрото си.

— Здравсти, хлапе.

— Занесох остатъка от сладкиша в бюфета и го оставих там да се самообслужват.

— Аз получих последното парче.

— Артериите ти никога няма да ми го простят.

— Казах ли ти каква прекрасна работа си свършила?

— Винаги е приятно да го чуеш.

— Огромна работа.

— Благодаря. Но това ме изцеди. Уморена съм.

— И така изглеждаш, фактически изглеждаш като бито с чук лайно — тя му хвърли сърдит поглед през рамо. — Само казвам какво виждам.

— Майка ти не те ли е учила, че някои неща е по-добре да не се изричат?

— Какво ти е?

— Казах ти, Гъли, умо...

— Не си просто уморена. Знам какво е да си уморен, а това твоето не е умора. Трябваше да грееш като коледна елха. Не си на себе си, не си онова нормално, хиперактивно, свръхзаето същество. Заради Линда Харпър ли е? Мусиш се, защото тя взе преднина и ти отмъкна някои от ударните истории, така ли?

— Не.

Тя педантично разкъса поредния плик и извади оттам една поздравителна бележка. Харесвам вашите репортажи по телевизията. Вие сте моят идол. Искам да бъда точно като вас, когато порасна. Харесва ми и косата ви.

— Не мога да повярвам, че не си разпознала в лицето на Док от Рохо Флетс знаменитост като доктор Брадли Стануик — каза Гъли.

— Хмм.

Гъли продължи, несмуцаван от привидното й безразличие:

— Нека го кажа по друг начин. Не вярвам, че не си познала в негово лице доктор Брадли Стануик.

Промяната в тона на Гъли беше несъмнена и нямаше как да се прави, че не я забелязва. Тя остави бележката от момичето, което се беше подписало като Кимбърли, ученичка в пети клас, и бавно извъртя стола си, за да погледне Гъли в лицето.

Той я изгледа за един дълъг миг. Тя не отмести очи. И не каза нищо.

Накрая той прокара ръка по лицето си, разтягайки отпуснатата кожа като гумена маска за Все светии.

— Предполагам, че си имала причини да не издаваш самоличността му.

— Той ме помоли.

— О! — и Гъли се плесна по челото. — Наистина! Какво ми става? Героят на историята казва: „Не искам да ме дават по телевизията“ и естествено, ти пропускаш един важен елемент от историята.

— Това изобщо не се отрази на новинарската ти операция, Гъли. Тя стана раздразнено и започна да пъха лични вещи в чантата си, готвейки се да излезе. — Линда я пое. Така че от какво се оплакваш?

— Оплаквам ли съм се? Ти чу ли ме да се оплаквам?

— Звучеше като оплакване.

— Просто съм любопитен защо моята топрепортерка ме измени.

— Не съм...

— Преметна ме. И още как. Искам да знам защо.

Тя се обърна и застана насреща му.

— Защото стана...

Изненадващо престана да вика, изпъна се, пое дълбоко дъх и завърши с много по-мек тон.

— ... Усложнено.

— Усложнено?

— Усложнено — посегна покрай него, за да вземе сакото си, откачи го от закачалката на стената и го облече, отбягвайки пронизителния му поглед. — Нещо като с „Дълбокото гърло“.

— Изобщо не е като с „Дълбокото гърло“, той беше само източник. Докато Бродли Стануик беше активен участник. Ето ти един предмет за обсъждане — честната игра.

— Ще поговорим за тази разлика някой път. Някой друг път. Когато не заминавам на почивка.

— Значи въпреки всичко заминаваш? — каза той със свадлив тон. — А аз си мислех... Знаеш ли какво си мислех? Дали да не вземеш да продуцираш един пилотен брой на „На живо в девет“. Тоя онколого-каубой може да стане бомбастичен първи гост. Накарай го да говори за разследванията около смъртта на жена му. Какво мисли за евтаназията? Приложил ли я е към жена си?

— Имал е мотиви, но не го е направил.

— Виждаш ли? Вече водим провокативен диалог. Можеш да го свържеш с участието му в онази история в Рохо Флетс. Шоу — един

път! Можем да покажем тоя пилотен брой на шефовете. И евентуално да го излъчим като специален репортаж някоя вечер след новините. С това ще си постелеш за водеща в „На живо в девет“.

— Поеми си дъх, Гъли.

Тя отвори тежката врата на изхода, водещ към служебния паркинг. Настилката беше нажежена като скара.

— Как така? — той я последва навън. — Нали точно това искаше, Тийл? Нали точно за това работеше? По-добре се хващай веднага, иначе могат да ти го отмъкнат. Може да дадат шоуто на Линда, особено ако разберат, че през цялото време си знаела за Стануик. Отложи това пътуване, докато нещата се уредят.

— И тогава пак няма да мога да замина заради продукцията — и тя поклати глава. — Тц. Не, Гъли. Заминавам.

— Няма да те задържам. Това да не е предменструален синдром, а?

Без да се засегне, тя се усмихна.

— Уморена съм от въртележката, Гъли. Писна ми тая постоянна борба за позиции и параноята, която произтича от нея. Ръководството знае какво мога да правя. Знаят, че съм популярна сред зрителите и че сега станах още по-известна отпреди. Годишните работа, рейтингите ми и наградите ми ще им напомнят, че аз съм най-подходящата за това място.

Тя отвори вратата на колата си и хвърли вътре чантата.

— Докато ме няма, ще контактуват с агента ми. Поставила съм мястото в „На живо в девет“ като условие в договора си. Не получа ли шоуто, няма да го подновя. А до момента тази седмица имам поне сто други предложения за работа, с които да подкрепя това изискване.

Тя се наведе и го целуна по бузата, отпусната от учудване.

— Обичам те, Гъли. Обичам си работата. Но това е работа. Вече не е моят живот.

По пътя на излизане от града спря само на едно място — при боклукчийските кофи зад един супермаркет. Изхвърли две неща. Една аудиокасета. И двучасовата видеокасета от камерата на Гладис и Върн.

Тийл изруга безнадеждно заплелата се корда.

— Мамка му!

— Не кълве ли?

Смяташе, че е сама. Подскочи и в същото време мигновено се обърна. Като го видя, коленете ѝ се подкосиха. Той се облягаше небрежно на ствола на едно дърво. Стройната му фигура и каубойското облекло хармонираха със суровия пейзаж.

— Не знаех, че можеш да ловиш риба — забеляза той. — Дошъл е чак дотук, за да си говорят за риба? Добре.

— Явно не мога — тя вдигна оплелата се корда и се намръщи. — Но след като се предполага, че това трябва да прави човек, когато е на почивка и зад вилата тече бистър планински поток... Какво правиш тук, Док?

— Добри новини за Рони, а?

Състоянието на Рони Дейвисън вече не беше критично, беше се подобрило. Ако продължеше да оздравява с тези темпове, след няколко дни щеше да може да се върне у дома си.

— Много добри новини. И за Сабра. Тя е вече във форт Уърт. Говорих вчера с нея по телефона. Двете с майка си ще гледат Катрин. Рони ще има право на неограничен достъп, но са решили да отложат сватбата с няколко години. Независимо от изхода на делото срещу него, се съгласиха да изчакат и да видят дали връзката им ще издържи изпитанието на времето.

— Умни хлапета. Ако връзката е истинска, ще успеят.

— И те така мислят.

— Е, Денди може да бъде доволен, че няма да го съдят за убийство.

— Не, но десетина свидетели го видяха да прави опит за убийство. Надявам се да го поставят на място.

— Гласувам с две ръце. Той едва не погуби няколко души.

После разговорът замря. Тишината бе изпълнена с чуруликането на птичките и с неспирния приветлив ромон на потока. Когато напрежението в гърдите на Тийл стигна връхната си точка, тя отново запита:

— Какво правиш тук?

— Получих сладкиш с извара от Гладис и Върн.

— И аз.

— Огромен.

— Гигантски!

Тийл се почувства глупаво с пръчката в ръце. Сложи я на тревата до себе си, но веднага си пожела да не беше го правила. Сега нямаше къде да дене ръцете си, които изведнъж ѝ се сториха неимоверно огромни и издайнически. Тя ги пъкна в задните джобове на дънките си, с дланите навън.

— Хубаво местенце, нали?

— Така е.

— Кога пристигна?

— Преди около час.

— О!

И после, с нещастен тон:

— Док, какво правиш тук?

— Дойдох да ти благодаря.

Тя наведе глава и се загледа в краката си. Гуменките ѝ бяха потънали в крайбрежната тиня.

— Недей. Да ми благодариш, искам да кажа. Не можах да използвам записа. Имах и видеокасета. От камерата на Гладис. Не беше много качествен запис, но никой друг репортер на света го нямаше.

Тя си пое дълбоко дъх, вдигна очи към него, после отново ги наведе.

— Но ти беше на записа. Можеха да те познаят. И не исках да те експлоатирам след... след това, което се случи в мотела. Беше лично. Не можех да те експлоатирам, без да експлоатирам и част от себе си. Така че ги изхвърлих. Никой не ги е виждал и чувал.

— Хмм. Е, не за това съм дошъл да ти благодаря.

Главата ѝ подскочи стреснато.

— А?

— Гледах репортажите ти за тази история, бяха страхотни. Изключителна телевизионна журналистика. Заслужаваш всичките аплодисменти, които си получила. И оценявам това, че интимният ни разговор остана интимен. Беше права за разкриването. То щеше да се случи със или без твоята помощ. Сега го разбирам.

За пръв път в живота си тя нямаше какво да каже.

— Дойдох да ти благодаря за това, че ме накара да се подложя на сурова самопреценка. Себе си и своя живот. Колко празен е бил. След смъртта на Шари и след всичко останало имах нужда от усамотение,

от време и пространство, за да премисля нещата, да се съвзема. Това ми отне... е, да кажем, шест месеца. През останалото време аз правех точно това, което ти каза, криех се. Самонаказвах се. Измъквах се като страхливец.

Напрежението, което се трупаше в нея, беше планина от надигащо се чувство. Може би любов. Добре, нека да е любов. Тя искаше да иде до него, да го прегърне, но искаше да чуе какво има да каже той. Нещо повече, той имаше нужда да го каже.

— Връщам се. Прекарах последната седмица в Далас, говорих с някои лекари и изследователи, авангардни личности, които споделят моя агресивен подход към борбата с тази болест, лекари, които са се уморили да преодоляват безброй комитети и адвокатски колегии, за да получат одобрение за ново лечение, докато пациентът страда и всички останали възможности са изчерпани. Искаме да изземем медицината от ръцете на законотворците и бюрократите и да я върнем на лекарите. Така че се събираме в група, обединяваме ресурсите и специалностите си... — хвърли ѝ строг поглед. — Да не плачеш?

— Слънцето блести в очите ми.

— О... Добре. Това дойдох да ти кажа.

Тя изтри сълзите от очите си с пестеливо, стегнато движение, колкото можеше по-делово.

— Нямахте нужда да пътуваш толкова надалече. Можеше да ми пратиш имейл или да се обадиш.

— Това също щеше да бъде страхливо. Имах нужда да ти го кажа лично, лице в лице.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Отидох в нюзрума ти. Говорих с Гъли и той ме помоли да ти предам едно съобщение — тя наведе леко глава, показвайки, че слуша. — Каза така: „Кажете ѝ, че не съм задръстен. Разбрах какво означава усложнено.“ Това говори ли ти нещо?

Тя се засмя.

— Да.

— Ще ми обясниш ли?

— Може би по-късно. Ако останеш.

— Стига да не възразяваш против компанията ми.

— Мисля, че мога да я понеса.

Той отговори на широката ѝ усмивка, но след миг лицето му отново стана сериозно.

— И двамата ставаме много напрегнати, когато заговорим за работата си, Тийл.

— Това според мене е част от привличането.

— Няма да е лесно.

— Нищо, което си струва, не е лесно.

— Не знаем докъде ще ни доведе.

— Но знаем докъде се надяваме да ни доведе. И знаем, че няма да ни доведе доникъде, ако не се опитаме.

— Обичах жена си, Тийл, а любовта наранява — липсата на любов наранява дори повече. Може би ще успеем да намерим начин да се обичаме, без да се нараняваме.

— Господи, колко искам да те докосна.

— Док — промълви тя. И се засмя. — Бродли? Брод? Как да те наричам?

— Засега стига само да кажеш: „Ела насам“.

И вече не съществуваше разстояние между тях.

Издание:

Сандра Браун. Бягство
ИК „Коала“, София, 2000
ISBN: 954-530-067-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.